

JAYNE ANN KRENTZ
WRITING AS

Stephanie
James

A
PASSIONATE
BUSINESS

COLLECTOR'S EDITION

SILHOUETTE 0043
\$4.50 U.S./\$4.99 CAN.

Cuộc mặc cả đầy dấm say

Stephanie James

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[Chưa được đặt tên](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

Giới thiệu nội dung

Cô đến gặp anh với danh xưng “vợ sắp cưới”, đồng thời cũng nói thẳng với anh rằng: hãy bỏ ý định tiến tới hôn nhân với cô đi. Cô sẽ không bao giờ lấy anh vì cô không yêu anh.

Anh sửng sốt vì “vợ sắp cưới” xuất hiện trước mặt anh mà anh vốn không hề quen biết và cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ chọn tuýp người như cô làm vợ. Thế mà từ sửng sốt gây cho anh sự ngần ngại vì... dám từ chối kết hôn với anh, một điều mà chưa có người phụ nữ nào làm qua với anh.

Phải chăng đây là một thách thức mới cho anh? - Người đàn ông thành đạt, lịch lãm, tài giỏi và nhất là độc tài, coi cái tôi của mình rất lớn.

Chỉ một tuần sau lần gặp mặt ấy, anh xuất hiện trước cô với một quyết tâm sắt đá “cô là của anh và thuộc về anh” - Cô chống cự và thử thách bản tính đàn ông trong anh, vì cô luôn nghĩ, một người như anh đến với cô ngoài lí do vì của hồi môn của cô ra thì không còn lí do nào khác. Tình yêu? Lại càng không thể nào vì cô biết mẫu người như cô không thể nào là người phụ nữ mà anh muốn trao trọn trái tim.

Vậy anh có yêu cô không hay anh thật sự vì gia tài của cô?

CUỘC MẶC CÁ ĐẦY ĐẮM SAY nhẹ nhàng, nôn ruột không nhiều, chỉ tạo hương tạo hoa cho người đọc. Nếu ai đã thích Từ Cái Nhìn Đầu Tiên thì sẽ thích truyện này. Mọi người hãy cùng đọc, cùng thưởng thức và cùng nhận xét nhé.

Mục lục

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 1

“Làm ơn báo cho ông Saber biết là vợ sắp cưới đang đợi để gặp ông ấy.” - Bằng giọng nói nhẹ nhàng nhưng không kém phần kiêu ngạo, Hilary Forrester nhấn mạnh. “Cô cũng báo cho ông Saber biết là tôi - vợ sắp cưới của ông ấy không cảm kích chút nào vì sự chờ đợi gần cả giờ đồng hồ thế này”.

Sự đặt điều này quả có tác động mạnh.

Người phụ nữ trông đúng như một thư kí chuyên nghiệp. - Theo sự nhận xét của Hilary, đang ngồi đằng sau cái bàn ở bên ngoài văn phòng của Logan Saber. Cô cỡ hơn ba mươi một chút, mà tên cô, như trên bàn có tấm bảng nhỏ đã khắc là E. Morgan, cùng với tấm hình 2 đứa bé mang máng của cô. Cô chắc chắn là người đã có gia đình vì trên ngón tay đeo nhẫn đã nói như thế. Trông cô, Hilary không tưởng tượng được cô lại chịu ngồi làm việc sau bàn giấy như thế này.

“Vợ!” - E. Morgan thảng thốt kêu l

“Vợ sắp cưới,” - Hilary “sửa” lại một cách ngọt ngào, cô hoàn toàn hiểu được bất cứ người đàn bà nào cũng đều phải giật mình vì những lời tuyên bố của cô vừa rồi, và cô thư ký E. Morgan đây cũng không ngoại lệ. Sau hết, danh xưng này an toàn cho cô bởi những người đàn bà của Logan, chắc chắn có vài người trong vô số những người đàn bà bên cạnh Saber, có chút xíu tẻ nhạt và có sự khác biệt so với cô.

Người đàn ông như Saber một điều gần như chắc chắn sẽ gặp những người có một sắc đẹp vô cùng quyến rũ, hấp dẫn, sang trọng và lịch sự, tóc của họ chắc chắn không phải màu nâu nhạt như tóc của Hilary, chắc là màu vàng rực và dĩ nhiên những người phụ nữ đó sẽ không dùng sợi dây ruy băng vừa dày vừa cứng theo kiểu cổ xưa như cách Hilary thường làm để buộc cho mái tóc của cô được gọn gàng, xinh xắn trên đầu của cô. Màu vàng rực rất được ưa chuộng, nó thích hợp cho những người thích có cuộc sống nổi bật ở tại miền nam California này.

Hilary không phải là cô gái chạy theo thời trang của xã hội.

Cô trông thật mảnh khảnh, nhưng không được may mắn khi mà cô không có được dáng người thon thả, dong dỏng của người mẫu lại càng không có nét khiêu gợi để kích thích nhục dục từ người khác phái. Điểm nổi bật nhất của cô gái này chính là nhờ đôi mắt màu hổ phách với hàng lông mi thật cong và dài, cô sẽ tạo sức hút nhờ đôi mắt chứ không phải nhờ

khuôn mặt xinh đẹp. Khuôn mặt với chiếc cằm nhọn, miệng cô mỗi khi cười tạo cho người khác cảm giác một người luôn vui vẻ và cương trực, thành thực, tính cách cởi mở biểu lộ một cách rõ nét qua đôi mắt màu hổ phách, đó vẫn chưa đủ tác dụng.

Hilary nhìn đúng như vẻ bề ngoài của cô: một cô gái cảm cú lo làm việc, không rượu chè, cô là điển hình của phụ nữ chỉ biết làm ăn. Ở tuổi hai mươi bảy, Hilary có dấu hiệu của người thành công, bộ quần áo màu xám mà cô mặc hôm nay đã chứng minh được điều đó.

Hilary không ý thức được chiếc áo màu đỏ, màu của máu được cô đặc biệt chọn kèm theo đã làm cho bộ đồ của mình càng thêm có ấn tượng một cách rõ ràng. Một cách mơ hồ bộ đồ khẳng định tính cách của người sở hữu, mà thậm chí ngay cả người sở hữu cũng không hề nhận thức

“Tôi vô cùng lấy làm tiếc, cô...?” - E. Morgan ngừng lại lấy thêm can đảm để nói đầy đủ tên nhưng khi thấy không có dấu hiệu gì từ Hilary, Morgan lật đật lên tiếng như thanh minh. “Tôi sẽ lập tức báo cho ông Saber biết ngay. Ông Saber bận rộn với những cuộc gọi và thảo luận cho công việc làm ăn của ông ấy, cô cũng hiểu. Tôi chắc chắn ông ta sẽ gặp cô ngay”.

Vội vàng Morgan nhấn vào nút điện đàm nội bộ, nói vào màn hình nhỏ trước khi người mà được cô thông báo nhận biết: “Ông Saber, ông... Vị hôn thê của ông đang ở đây. Cô ấy đã chờ đợi một thời gian cũng khá lâu...”

Rõ ràng có một khoảng yên lặng trong lúc cô Morgan thông báo qua điện đàm của nội bộ, điều đó càng làm cho Hilary lấy thêm dũng khí để tiếp tục ý định của mình. Cô không còn đường lui, không có gì phải sợ, chẳng qua cuộc gặp mặt này chỉ là một cuộc gặp mặt bàn về công việc, không gì khác...

Cuối cùng, từ bên kia điện đàm, một giọng nói cứng cõi nhưng không kém phần hấp dẫn bằng vẻ kìm nén lên tiếng: “Xin lỗi, Morgan, tôi chưa nghe rõ tên...”

“Tôi nói là hôn thê của ông, ông Saber,” - Morgan lặp lại lần nữa, có một chút tuyệt vọng khi nhìn về phía Hilary lúc này đang nhìn về cô với nụ cười cảm kích.

“Tôi biết rồi” - lại yên lặng. “Đưa cô ấy vào đây”.

“Hướng này, cô...”

“Forrester,” - Hilary nhắc, đứng lên đi thẳng tới cánh cửa rộng lớn. “Hilary Forrester”.

“Dạ. Tôi rất lấy làm tiếc đã để cô đợi lâu như thế. Tôi có chút e ngại khi cô thông báo cho tôi biết cô cần phải gặp ông Saber, tôi cứ nghĩ cô là một người chào hàng. Chúng tôi gặp rất nhiều những người như vậy, họ...”

“Chuyện đó không sao cả, thật đó,” - Hilary trấn an cô Morgan, mà trong bụng cứ mong lô tô

đừng đánh trống nữa. Thật là khó khăn khi mà phải vừa trấn an Morgan vừa tự trấn an bản thân. Cô thư kí mở cửa mời Hilary.

“Cô Forrester, ông Saber,” - Morgan nói bằng giọng lịch sự, hướng dẫn Hilary bước vào trong một văn phòng vô cùng sang trọng và lộng lẫy. Một cái bàn bằng gỗ màu lông ngựa thật lớn chiếm một diện tích không nhỏ của toàn bộ căn phòng.

Hilary không có nhiều thì giờ để chiêm ngưỡng sự sang trọng và lộng lẫy của văn phòng bởi vì một người đàn ông cao lớn, có đôi vai rộng đang đứng phía bên kia của cái bàn. Thật ra, dù không chú ý nhưng Hilary vẫn không thể không thừa nhận Logan Saber là một người đàn ông cao to. Bản thân cô đã thuộc loại có chiều cao, thế mà khi đứng với Logan Saber, để nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông cao lớn đẹp trai và hấp dẫn này Hilary phải ngước lên. Chưa hết, trên người anh cô không thấy có một chút gì của cơ bắp “lông bông” của kẻ không siêng tập thể thao hay là thịt “thặng dư” của người quá thành đạt thích ăn chơi.

Trong thực tế, Logan là người đàn ông trầm tĩnh, ranh như mèo. Với chiều cao như thế lại thêm một thân thể cường tráng cộng với đôi mắt màu xám xanh chỉ làm cho anh ta trở nên quyến rũ và hấp dẫn hơn thôi.

“Cám ơn Morgan,” - Logan Saber nói bằng giọng lâu bầu như đang kìm nén trong ngực, bằng cái nhìn chăm chăm Logan không thèm để ý đến vẻ tò mò của người thư kí trước khi anh chuyển cái nhìn qua Hilary - người diện kiến bất ngờ.

Hilary cảm giác cả toàn thân cô từ đầu tóc xuống đến tận ngón chân đang hùng hực bốc cháy vì tác động của cái nhìn chăm chăm lười biếng nhưng hình như muốn lột trần cô ra từ đôi mắt xám xanh. Cô quyết định mở lời để lấy quyền chủ động ngay khi bắt đầu, nhưng trước khi cô kịp nói, thì Logan Saber đã mở miệng nói trước: “Cô sẽ, tôi biết là cô sẽ, tha thứ nếu tôi có sự lầm lẫn nào đó, nhưng tôi hình như là đã quên... ummm... nói chính xác là không nhớ bất cứ một chi tiết nào dù là nhỏ nhất về mối quan hệ giữa hai chúng ta, nếu có, cô Foresster.” - Giọng nói của anh hết sức bình tĩnh và hòa nhã, Logan đi vòng qua cái bàn làm việc rộng lớn của anh, đứng tựa vào nó, khoanh tay lại, nhìn thẳng vào Hilary, chờ đợi.

Hilary thở nhẹ, câu chuyện này cô cần phải hết sức uyển chuyển. “Ông không cần phải căng thẳng, ông Saber, tôi đến để cứu ông thoát ra khỏi tôi. Tôi tên là Hilary và là con gái của Foresster.” - Cô đợi phản ứng sau khi vẫn tắt cho Logan Saber biết được cô là ai, theo những kinh nghiệm đã trải qua trước đây, Hilary biết không ai nghĩ cô là con của Crawford Foresster, họ không chờ một Hilary Foresster như thế này. Con gái của Foresster phải là một cô gái xinh đẹp, đặc biệt và có chút liều lĩnh, táo bạo.

Logan Saber, về khía cạnh nào đó cũng giống như những người đàn ông khác mà ba cô đã lựa trước đó cho cô. Anh ta lớn tuổi hơn một chút, có thể là ba lăm hay ba sáu, không được cái vẻ đẹp trai như người cuối cùng cô đã được gặp, bù lại anh ta có sự nghiệp thành công, cái mà Crawford ưa thích. Thật ra, Hilary quyết định một cách bất ngờ, người đàn ông trước mặt cô là người lịch sự, một người đàn ông hoàn hảo, có đủ mọi khả năng ở bất cứ việc gì

khi mà anh ta dính vào, từ đàn bà cho đến làm ăn cũng như thể thao. Là người mà, không nghi ngờ gì nữa ba cô muốn trở thành người nhà.

Hilary để ý kĩ hơn, những đường nét góc cạnh trên gương mặt của Logan Saber, cái miệng ngay ngắn và chiếc mũi thẳng đứng. Không phải, anh ta không phải là đẹp mà là mạnh mẽ.

Vô cùng mạnh mẽ? Thật là điên khùng. Ngay lập tức cô nhắc nhở bản thân mình, vấn đề này cô giải quyết được.

Những sợi tóc dày của anh rủ xuống và màu tóc gần như cùng màu với cái bàn làm việc của anh ta, bất ngờ cô suy nghĩ và thắc mắc không hiểu tại sao anh ta lại cắt tóc ngắn quá như vậy. Với kiểu tóc này bộc lộ rõ cá tính của anh mà không phải người đàn ông nào cũng có được? Bộ com lê màu xám anh đang mặc nói lên bản tính đàn ông của anh giống như bộ đồ cô đang mặc vậy. Nhưng không giống Hilary, người đàn ông này chắc chắn có cả tủ quần áo và toàn đồ mắc tiền, và dĩ nhiên tất cả đều được may cắt vừa vặn như bộ đồ anh ta đang mặc vậy.

“Con gái của Crawford? Tôi không biết ông ta có con gái.” - Logan nói bằng giọng nghi ngờ.

“Ông sẽ sớm biết thôi,” - Hilary quả quyết, kèm theo nụ cười ảo não. “Ngay sau khi những thỏa hiệp về các nhà hàng được kết thúc.” - Vừa nói Hilary vừa chọn cho mình chỗ ngồi thoải mái với thái độ thờ ơ lãnh đạm

“Tôi hiểu rồi. Làm ơn tha lỗi nếu tôi vẫn chưa nắm bắt được vấn đề. Tôi dường như vẫn chưa tỉnh táo hẳn sau cú “sốc” bởi vị hôn thê lần đầu tiên ra mắt tôi qua cô thư kí.” - Logan quay trở lại, một cách lười biếng, ngồi vào ghế đằng sau bàn làm việc của mình, đưa mắt nhìn chăm chăm vào vị khách bất ngờ với một cử chỉ kìm nén thật sự. “Chúng ta hãy trở lại từ đầu, có được không? Cứ cho rằng đúng như những gì cô đã giải bày, thưa cô Forrester?”

“Dĩ nhiên.” - Hilary đồng ý một cách nhanh chóng, tự ép mình trở thành một người đang thương lượng về vấn đề làm ăn, cuộc thương lượng vốn dĩ nhạy cảm. “Tôi thành thật xin lỗi phải nói là hôn thê của ông với cô thư kí, cô ấy cho rằng tôi là người chào hàng, tôi ngồi đó chờ ông một khoảng thời gian khá dài, bản thân tôi lại có nhiều việc phải làm, ông cũng hiểu...”

“Cô Morgan được trả lương cao để bảo đảm, chỉ có trường hợp cần thiết mới được đưa khách vào căn phòng này.” - Logan nói. “Sự chờ đợi bất định là một trong những chiến lược mà cô ấy yêu thích. Và thường nó rất là hiệu quả.”

Hilary gật đầu, nhận thức rõ hoàn cảnh.

“Tôi hoàn toàn hiểu được, nhưng vì đã gần đến giờ cơm trưa và tôi cũng hiểu ông có nhiều kế hoạch phải bàn, tôi chỉ muốn công việc của tôi mau kết thúc. Ông thấy đó, Ông Saber, tin tức mà tôi đưa cho thư kí của ông cũng không hoàn toàn là bịa đặt.”

Lúc này đây có một sự im lặng nặng nề, cử chỉ duy nhất có được ở Logan Saber là cặp chân mày của anh nhướn lên.

Hilary châm thêm: “Ông có biết rằng, những nhà hàng của ba tôi suýt chút nữa thì được rao bán trong ba lần liên tiếp suốt trong một năm vừa qua hay...”

“Có sự thương lượng trong suốt thời gian đó, phải, tôi có biết.” - Người đàn ông cao lớn nói bằng giọng bình tĩnh đầy lãnh đạm, đôi mắt màu xám xanh nửa như đèn phòng nửa như đe dọa một cách bí ẩn khác.

“Ông Crawford có nói cho ông biết tại sao cuộc thương lượng bị thất bại hay không?” - Hilary kiên nhẫn với mục đích của mình, ước mong sao anh ta không “ghim” cô lại bằng cái nhìn đầy ẩn tượng đó. Câu chuyện đã đủ khó khăn

“Chúng ta chưa bàn tới chi tiết. Nhưng tôi có cảm giác cô đang mở mắt cho tôi.” - Logan chêm vào một cách khô khan.

“Cuộc thương lượng bị thất bại bởi vì sự thỏa thuận còn tùy thuộc vào người mua, người - mà - phải - cưới - tôi.” - Hilary tuyên bố một cách thẳng thắn không màu mè, đồng thời cũng đang tự đấu tranh với sự ngỡ ngàng mà cô biết nó hiện lên một cách rõ ràng trên hai gò má của cô, tuyên bố này làm cô vô cùng mắc cỡ.

“Thật à?” - Sự chuyển điệu trong giọng nói của Logan Saber đã nói lên tất cả suy nghĩ thật của anh: Anh không tin những gì cô vừa nói.

Hilary thở dài và cố gắng lần nữa: “Tôi biết thật khó để mà hiểu, đặc biệt khi mà Crawford chưa hề nhắc tôi với ông, nhưng đó là sự thật. Tôi, hôm nay xuất hiện ở đây bởi vì tôi không còn suy nghĩ ra được cách nào khác thông minh hơn để chặn đứng kế hoạch của ba tôi, tôi đã thử bằng mọi cách để tiếp cận với các vị doanh nhân trước đây bằng cách đơn giản nhất mà tôi có thể nghĩ được.”

Logan một cách không ý thức vẽ những vòng tròn vô nghĩa lên mặt bàn rộng lớn trong lúc lắng nghe Hilary. Hành động đó làm Hilary liên nghĩ tới con mèo đang vờn con chuột. Trong cử chỉ đó có hơi hướm của sự mất kiên nhẫn và một chút hăm dọa.

“Cô mong là tôi sẽ tin vào câu chuyện cô đang kể ư, cô Forrester?” - Cuối cùng Logan cũng lên tiếng với giọng khào khào.

“Không, không phải ngay lập tức.” - Hilary thừa nhận với nụ cười hiểu biết. “Tôi hình dung ra được, tôi không phải như trong tưởng tượng của ông khi tôi cho ông biết tôi là con gái của Crawford. Và nếu một khi ông có ý định tìm hiểu con người của tôi thì tôi e rằng sẽ làm ông thất vọng, bởi vì ông sẽ nhận ra tôi không có một chút nào giống như người ta tưởng tượng về con gái của Crawford. Thậm chí tôi còn không biết trượt tuyết.”

“Trượt tuyết? Nó có liên quan gì?” - Giọng nói lộ rõ sự ngạc nhiên.

“Trượt tuyết á? Bởi vì Crawford là người rất yêu thích thể thao và tôi lại không có chút hứng thú nào cả về chuyện đó. Vì thế đã tạo ra vấn đề. Ông thấy không, ba của tôi để lại cho tôi tất cả vốn liếng của ông ta chính là công việc làm ăn, chứ không phải là cảm giác của phiêu lưu mạo hiểm hay sự yêu thích cảm giác mạnh của ông ấy. Chúng tôi rất gần gũi nhưng ông ấy không phải lúc nào cũng hiểu tôi. Và một khi đụng đến vấn đề kết bạn trai của tôi thì ông ấy trở nên căng thẳng. Một năm trước đây, sau khi tôi được 26 tuổi không bao lâu, ông ấy quyết định dàn xếp cho tôi có một người đàn ông đúng tiêu chuẩn. Ông ấy sợ rằng tôi sẽ trở thành người dành tất cả thời gian cho công việc, điều đó sẽ làm cho tôi không được sáng chói khi công việc ấy chỉ dành cho thế giới đàn ông. Ông ấy áp đặt điều đó trên người của chính ông ta để chắc chắn rằng tôi lựa chọn đúng đắn và dùng những nhà hàng của ông ấy để quyến rũ.”

“Ba cô và tôi tiến hành cuộc thảo luận khá là êm thấm mà không hề nhắc đến tên cô, cô Foresster. Có thể lần này đối với tôi ông ấy tạo ngoại lệ chăng?” - Logan mỉa mai.

“Tôi nghi ngờ khả năng mà ông gọi là “ngoại lệ”, nào, cho tôi biết, ông ấy có mời ông đến nhà của ông ấy ở Santa Barbara chưa?” - Khi câu hỏi vừa đưa ra Hilary biết cô đã đoán trúng.

Cô gật đầu một cách thoả mãn.

“Làm sao cô biết được lời mời này?” - Logan cố không lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng tiếc là quá muộn.

“Đó chỉ là một thông lệ bình thường,” - cô nói với chút buồn phiền. “Ít ra, tôi rút tỉa kinh nghiệm. Hai “tuyển phu” đầu tiên và tôi đều giật mình, nhưng đến khi “tuyển phu” thứ ba được mời vào cuộc thì tôi tự nhiên biết được chuyện gì xảy ra.”

“Và đến tôi, cô muốn đi trước một bước, có phải như vậy không?” - Logan trông có vẻ thích thú.

Hilary nghĩ thầm. - Anh ta hình như không tin một chữ nào từ những gì cô nói. “Chính xác.”

“Cho tôi biết,” - Logan tiếp tục. “Thật ra chuyện gì xảy ra ở Santa Barbara

“Tôi sống ở đó.” - Cô giải thích một cách nhẩn nại. “Chúng ta sẽ được giới thiệu quen biết nhau khi mà tôi được mời cơm hay đại loại là như vậy. Sau đó ông sẽ được cho biết chuyện gì chờ đợi từ ông.”

“Cô nghĩ, ba cô sẽ cho tôi biết rằng nếu tôi thật sự hứng thú muốn có được những nhà hàng của ông ấy thì tôi phải hỏi cưới cô?” - Logan châm biếm.

“Phải, đó là thỏa thuận ông ấy đề ra với ba người kia - Không cần lo lắng. Sự chuẩn bị về tài chính mà ông ta đề nghị rất là hấp dẫn.”

“Vậy... ba người kia... ờ... những vị tuyển... phu... họ đồng ý chứ?”

“Tôi sẽ rất lấy làm cảm kích nếu như, ông không quá ngạc nhiên như thế.” - Hilary gượng gạo. “Ý của tôi là, tôi biết rõ, tôi không phải là “Người Phụ Nữ Của Năm”, nhưng bù lại tôi có những đặc tính riêng. Chính những đặc tính này mới là điểm căn bản. Nếu khi nào tôi chịu đám cưới thì người đàn ông đó phải là người có đủ tài và đủ năng lực để nhận ra và biết thưởng thức vì những đặc tính đó của tôi. Tôi sẽ không chấp nhận trở thành một phần của điều khoản hôn nhân đi kèm với những lợi ích khác, không cần biết người đàn ông mà ba tôi chọn hoàn hảo đến mức nào.” - Cái cằm nhỏ nhả hếch lên một cách bướng bỉnh.

“Cô muốn kết hôn vì tình yêu?” - Logan uể oải hỏi có chút hài hước.

“Một chút ngớ ngẩn, lập dị, tôi thừa nhận, nhưng ông đây, ông Logan, hãy bỏ ý định về những nhà hàng đó đi, hoặc là tìm cách khác, chiến thuật khác tốt hơn.” - Hilary nói một cách tự tin, gần như là kiên quyết lộ rõ qua giọng nói.

“Cô không sợ sự xuất hiện của cô có thể trở thành một thách đố cho bản thân tôi sao?” - Logan nhẹ nhàng gợi ý.

Hilary chớp mắt, nghi ngờ thái độ của Logan. “Tôi đang cố gắng dùng lí lẽ để trình bày cho ông rõ, ông Saber.” - Cô lặp lại một cách từ tốn, cẩn thận. ‘Ông phải biết ơn,’ - bất ngờ cô cười toe. “N ‘tuyển phu’ khác không được may mắn như thế.”

“Những người đó, tôi đoán, đã không có được lời cảnh cáo thân thiện.”

“Không có. Cho đến khi họ nghe được sự thỏa thuận từ những đề nghị của ba tôi, khi đó họ thấy xứng đáng để họ bỏ công ra tán tỉnh tôi. Và rồi họ chịu hẹn gặp tôi và cả quyết tôi đúng là miếng mồi ngon. Để người đàn bà giống như tôi phải cảm thấy hạnh phúc khi có người chịu hỏi cưới.”

“Vậy cô làm sao để cho họ nhụt chí?” - Logan hỏi một cách thích thú.

“Ông muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho từng vị tuyển phu?” - Hilary tinh quái hỏi lại Logan.

“Phải,” - Logan trả lời một cách chậm chạp, chồm người lên phía trước chống cả thân mình lên hai cánh tay đang để trên bàn, mắt ngó chăm chăm vào gương mặt của Hilary. “Tôi nghĩ, tôi bắt đầu thật sự muốn biết toàn bộ vấn đề đầy hấp dẫn của cô rồi.”

“À,” - Hilary ngập ngừng trong giây lát, cuối cùng cô quyết định kể cho Logan nghe tất cả. “Tuyển phu đầu tiên làm tôi hoàn toàn bất ngờ. Tôi thật sự đã làm tôn lên vẻ “bắt mắt” của mình, anh ta quả có hứng thú đến tôi. Nhưng nó lại không kéo dài lâu, bằng cách nào đó, ba

tôi đã biết được chuyện gì xảy ra. Ông rất cuộc đã hiển nhiên nhìn ra tuyển phu số một không được sáng giá như anh ta đã chứng tỏ. Tôi không cần phải nói chi tiết nhưng từ đó tôi quyết bỏ cuộc không dẫn đo chút nào. Khi mà anh chàng Romeo cổ xưa của tôi nhìn toàn bộ vấn đề như một thoả thuận kinh doanh, tôi nghĩ con đường dễ nhất để thoát ra khỏi anh ta là làm tôi giống như Juliet đang lậm vì yêu. Mọi việc được anh ta làm rất rõ ràng, anh ta không ngại thân phận chùm gửi của người phụ nữ, nhưng đến khi tôi bàn đến vấn đề con cái, vườn tược... v.v và v.v... thì anh ta cho rằng những nhà hàng của ba tôi không đủ sức để đánh đổi những cái đó.”

“Người này hiển nhiên không có đầu óc nếu anh ta không thể nhìn ra đó chỉ là mẹo nhỏ.”- Logan nhận xét.

“Chính xác. Tuyển phu thứ hai tôi nhìn thấy vẻ thiếu tự tin của anh ta nên để giải quyết trường hợp này, tôi làm cho anh ta hiểu lầm là tôi muốn đám cưới chỉ vì ba tôi không cho tôi đụng tới tất cả các nhà hàng của ông ấy.”

“Cô để cho người thứ hai biết mục đích của cô là nắm lấy chế tác hoạt động của các nhà hàng và cô muốn lợi dụng anh ta.”

“Anh ta gần như bỏ chạy ngay lập tức, và đó làm cho Crawford cảm phẫn vì ba tôi là người ghét những người đàn ông yếu đuối, anh biết đó.”

“Tôi hiểu,” - Như người hiểu biết, Logan lịch sự nói. “Mời cô tiếp tục.”

“Tuyển phu thứ ba thì dễ dàng hơn, vì tôi được biết anh ta có yếu điểm với những cô gái có mái tóc vàng. Tôi nhờ bạn tôi là Julia hâm nóng anh ta và anh ta bị đốn ngã ngay lập tức. Julia đã lập được công rất lớn cho tôi, cô ấy đã sắp xếp để gặp anh ta tại một quán nhạc mà tối đó đúng ra anh ta phải có hẹn một buổi tối lãng mạn với tôi. Ba tôi thừa nhận người đàn ông tội nghiệp đó không phải là người giữ lời hứa và cuối cùng ‘mời anh ta đi chỗ khác chơi’.”

“Nghe ra như là nếu cô có được sự mặc cả thành công với nhiều cách tiếp cận đối phương,” - Logan nêu ra một cách lí thú. “Tôi cần phải thấy may mắn vì đã được lời khuyến cáo trước.”

“Tôi đã hết cách rồi, thưa ông Saber.” - Hilary trả lời hết sức bình tĩnh. “Tôi đã nói lí và tranh cãi về cảm giác của tôi cho ba tôi rõ nhưng ông ấy từ chối không chịu tiếp nhận, thậm chí tôi còn nói cho ông ấy biết tôi là hình ảnh được thu nhỏ lại từ ông ấy.” - Cô thở dài. “Tôi quyết định không chơi đánh đố với những trò ngu xuẩn nữa.”

“Đánh đố?” - Logan tiếp tục chất vấn cho đến cùng. “Tôi không dám chắc những kế hoạch mà cô đã vạch sẵn lại là một trò đánh đố như cô nói. Nghe ra như có kế hoạch hẳn hoi. Cô như là đã phân tích từng điểm yếu của mỗi ứng viên và dùng đó để công kích lại họ.” - Giọng Logan đầy sự khâm phục.

Hilary mơ hồ có chút lo lắng bởi sự kì lạ bất chợt xuất hiện “Ở lần này phương cách mà tôi xuất hiện là cách dễ nhất để tôi đạt được cho mục đích của mình. Trong trường hợp của ông sao, tôi quyết định phải thẳng thắn cởi mở, ít ra là tôi cũng muốn thử, nếu như phương cách này thật sự thành công thì đều tốt cho những ai có liên quan trong chuyện này.”

“Sao, ý cô là tôi không có cơ hội để đàm phán với người phụ nữ có thân phận ‘chùm gửi’, hay là cơ hội để chứng tỏ bản thân có đủ khả năng để quản lí các nhà hàng mà vẫn có được vợ cùng lúc hay sao?”

“Hoặc là gặp Julia...” - Hilary tiếp với nụ cười.

“À, phải, cô gái tóc vàng táo bạo. Đó có thể là một điều hối tiếc, nhưng, vào lúc đó cô gái tóc vàng là một phụ nữ hiểu biết lí lẽ. Cô, cách nào đó gây ấn tượng cho tôi là phụ nữ có tính cách phức tạp, không dễ gì hiểu được. Không có gì lạ khi mà ba cô cố gắng kiếm một người đàn ông hoàn hảo và phù hợp với cô.” - Logan ngọt ngào, cặp mắt xám xanh như đang cười.

“Đó không phải dễ chịu đâu.” - Hilary vặn vẹo thân người một cách khó chịu. “Vấn đề là, đúng là ba tôi muốn kiếm cho tôi một người đàn ông phù hợp với con người tôi nhưng vẫn không đi ra khỏi tuýp người mà ông ấy thích.”

“Còn cô thì không muốn bất cứ điều gì từ sự lựa chọn đó.”

“Hoàn toàn không.” - Cô tuyên bố một cách chắc chắn, cảm giác thoải mái đôi chút vì cô gây được ấn tượng tốt với Logan.

“Chính xác là chúng ta đang nói đến “tuýp” đàn ông nào đây? Cô nói “tuýp” đàn ông mà ba cô thích...” - Logan hỏi bằng giọng êm dịu đầy hứng thú, anh ngồi lui lại lọt thỏm vào chiếc ghế to, mắt không hề rời khỏi gương mặt của Hilary.

“Tuýp người như ba tôi, tôi đoán là vậy.” - Cô cười. “Ba tôi luôn chọn những người cùng sở thích như ông ấy, và chắc chắn người đó cũng phải thành công về con đường kinh doanh nữa.”

“Ba cô thích gì, Hilary? Cái mà ông ta muốn chồng cô phải có ấy?”

“Ông Saber, tôi không nhìn thấy có điểm hứng thú nào trong cuộc thảo luận này, chúng ta không cần phải đi quá chi tiết ra ngoài vấn đề đang bàn. Ông đã được gặp ba tôi, ông thừa biết loại đàn ông thế nào mà ba tôi muốn.” - Hilary bắt đầu bực tức.

“Làm ơn đi, trước là cô xuất hiện đầy bất ngờ thông báo cô chính là vợ sắp cưới của tôi, một tin tức không khác gì là trái bom bị nổ, sau khi làm nổ trái bom thì ngay lập tức cô cũng cho tôi biết, tôi không có cơ hội để có được các nhà hàng. Hà, tôi nghĩ, ít ra cô cũng nên có vài câu chuyện hài hước nào đó dành cho tôi chứ, có phải không?” - Logan cười.

Hilary không chắc là cô thích nụ cười mà anh trưng ra. Nhưng vẫn phải đợi cơ hội dù rất mong manh để thoát khỏi nó. Dù thế nào thì Logan cũng có trọng điểm để làm vậy, tuy nhiên nếu anh chứng tỏ là người biết điều thì cô cũng hoà nhã và lịch sự lại với anh.

“Ba tôi là người đàn ông vô cùng sôi nổi và năng nổ, ông Saber.” - Cô bắt đầu bằng giọng từ tốn, chậm chạp. “Ông ấy hơn sáu mươi một tí nhưng vẫn tham gia trượt tuyết, lái xe mới lạ mắc tiền, duy trì bên mình một lô đàn bà. Thông thường ông ấy sống như cuộc sống của người đàn ông chơi bời, nhưng đồng thời cũng là một doanh nhân thành công. Ông có một du thuyền, bay bằng máy bay riêng. Ông là người đàn ông kinh điển, theo chủ nghĩa độc tài, là người nghĩ, đàn bà cần người đàn ông mạnh mẽ để có được cuộc sống vui vẻ và thoải mái. Tôi nghĩ đó là khái quát một cách tổng thể về ba của tôi. Ông có thấy hình ảnh của mình một chút nào qua lăng kính tôi vừa vẽ ra về ba tôi không? Với chút điều chỉnh cho hợp với tuổi tác của ông, đương nhiên rồi.”

“Đó là cái nhìn của cô đối với tôi?” - Logan đăm chiêu nhìn Hilary.

Hilary nhún vai, không hứng thú lắm về ngữ quan học trong hoàn cảnh này. Cô hiểu một cách rõ ràng là Crawford, ba cô không bao giờ muốn bắt đầu cuộc thương lượng về làm ăn với Logan Saber nếu ba cô còn chưa gặp được anh ta để bảo đảm anh là người mà ông muốn chọn cho con gái của mình.

“Nào, ông Saber...” - Cô bắt đầu, đứng d

“Làm ơn, gọi tôi là Logan.” - Anh sửa lại, đồng thời chân mày anh nhướn lên. “Sau hết, chúng ta suýt chút là đi đến hôn nhân, thật kì cục khi mà cứ gọi nhau bằng họ, cô có nghĩ vậy không?”

“Thôi được, Logan,” - Cô cười, đưa tay ra như nói lời tạm biệt. “Tôi hi vọng anh nhớ những gì tôi nói hôm nay khi anh cân nhắc lời mời của ba tôi. Tôi hiểu được ba tôi rất có tài thuyết phục, nhưng song song với tài cán và thành công của ông ấy trong kinh doanh, tôi cũng thừa hưởng tính cứng đầu của ông ấy đấy. Tôi yêu cha tôi, nhưng tôi không chấp nhận để ông điều khiển cuộc sống của tôi.”

“Tôi sẽ ghi nhớ cuộc thảo luận của chúng ta trong đầu.” - Logan giữ tay của Hilary trong tay mình lâu hơn mức cần thiết. “Và vì sự hứa hẹn đã nói, tôi nghĩ chúng ta nên có một buổi cơm trưa coi như bữa tiệc nho nhỏ chúc mừng cho sự thông cảm hiểu biết lẫn nhau mà chúng ta vừa tạo ra, có được không? Tôi đang đói bụng và gần đây ngay góc đường có quán ăn rất dễ thương. Ngoại trừ cô có chương trình khác?”

Hilary nhú chân mày, hoàn toàn ngạc nhiên bởi đề nghị của Logan: “Tôi thật sự không nghĩ...”

“Làm ơn đi, Hilary, coi như đó là thưởng công cho sự biết điều của kẻ này có được không?”

Lúc này Hilary thấy như có tia lóe lên đầy hóm hỉnh trong mắt của Logan, nó làm cho cô thấy có chút buồn cười.

“Sự biết điều của anh? Ý của anh là, nhờ sự biết điều đó mà tôi khỏi phải nhức đầu suy nghĩ ra câu chuyện bịa thật tài tình để khỏi làm đám cưới với anh à?” - Cô cười.

“Cô đùa à? Tôi cũng là người biết tàn nhẫn một khi tôi thấy nên như thế. Chỉ vì hôm nay tôi được rảnh, lại không muốn ăn trưa một mình.”

“Cám ơn rất nhiều.” - Hilary lần nữa tính xoay mình để đi. “Tiếc là tôi có nhiều chuyện phải làm trước khi ra sân bay cho kịp giờ để trở lại Santa Barbara. Tôi chắc chắn, anh sẽ kiếm ra người để cùng anh...” - Cô bất chợt há miệng ngưng n câu nói từ chối ăn trưa với Logan khi nhìn thấy một tủ kiếng được trưng ngay góc của căn phòng mà cô đã không để ý khi bước vào đây, bây giờ khi phát hiện ra Hilary vui thích bước thật nhanh về phía ấy.

“Những vật đựng muối!” - Cô la lên đầy bất ngờ, mê mẩn ngay lập tức khi nhìn xuống trong tủ với một dàn bình đầy ắp những tô, muống đủ kiểu dáng khác nhau trông thật xinh xắn, nhỏ nhắn và dễ thương. “Anh sưu tầm chúng à?” - Hilary đưa mắt ngược lên nhìn vào Logan hỏi, lúc này đã bước tới đứng ngay sau lưng cô.

“Phải,” - Logan vui vẻ thừa nhận, quan sát phản ứng của Hilary khi cô quay lại tiếp tục thưởng thức những vật nhỏ xinh trong tủ. “Còn cô?”

“Ôi, có chứ, tôi thích lắm, thật ra...” - Cô mở cái móc gài của giỏ xách, đưa tay vô trong dò tìm đến khi lôi ra một cái túi nhỏ. “Tôi đã lựa được cái này ở tiệm đồ cổ gần đây trước khi tôi đến gặp anh. Nhìn nó tuyệt quá có phải không?” - Dùng đôi tay nhỏ nhắn cô mở lớp giấy mỏng đã bao món đồ thủy tinh hình cái tô, cô đưa lên cho Logan kiểm tra.

Nhìn thoáng qua vẻ nhiệt tình say mê của Hilary lần cuối, Logan nhận món đồ nhỏ nhắn trong bàn tay to lớn của mình, giữ chặt như sợ nó rớt bể.

“Thật là dễ thương, cái này là nằm trong bộ Meissen.” - anh nói sau khi kiểm tra vật thể nhỏ nhắn từ đôi mắt hiểu biết. “Nó có đóng dấu hình cây kiếm.”

“Tôi biết. Tôi rất là vui mừng khi kiếm ra được nó.” - Hilary cười khúc khích một cách khoái chí ra mặt, đưa tay lấy lại vật thủy tinh và bắt đầu gói lại. “Tôi phải xem anh có những gì.” - Cô bỏ túi nhỏ trở vô giỏ xách và chồm tới trước để kiểm tra bộ sưu tầm của Logan Saber.

“Tôi thì tự hào bộ Tiffany nhỏ nhắn kia hơn.” - Logan đưa nhận xét, anh mở nắp tủ để Hilary có thể nhìn rõ hơn.

“Đẹp quá!” - Hilary suýt soa lộ vẻ thán phục, cô cầm cái chén nhỏ phát ngũ sắc óng ánh nhiều màu và lật ngược lại. “Có chữ kí nữa, thật là may mắn. Anh kiếm được ở đâu thế?”

“Ở một tiệm trên đường Beverly Hills. Tôi sẽ rất vui để mời cô xem...” - Logan bắt đầu câu rê có chủ đích.

“Ờ, không cần đâu. Tôi đã dùng hết thời gian có được cho hôm nay rồi, nếu tôi còn ở đây để tiếp tục thưởng thức những vật xinh xắn này, thì tôi dám nhượng bộ cho sự cám dỗ này lắm đấy.” - Một cách kiên quyết Hilary vội vàng đặt các món thủy tinh trở lại chỗ cũ. “Anh có bộ sưu tầm về muông cũng thật là đẹp.” - Cô rạng rỡ hẳn lên khi cầm một, hai món nhỏ xíu lên ngắm thưởng một cách say mê. “Chúng rất là khó tìm thấy.”

“Tôi biết, vậy bộ sưu tập của cô có bao nhiêu?” - Logan vẫn tiếp tục giữ nắp tủ mở để Hilary có thể tiếp tục chiêm ngưỡng hết món này đến món khác.

“Tôi có khoảng năm mươi món.” - Hilary trả lời, cý thức được thân hình to lớn của anh thật gần, nhưng sức hấp dẫn từ những vật thủy tinh làm cô mê mẩn đến không cưỡng lại được và điều đó chống lại sức phán đoán của cô. “Ở đây chắc là gần cả trăm cái”.

“Vấn đề là tôi sẽ để cái tủ khác ở đâu nếu tôi tiếp tục gia tăng cho bộ sưu tập, tôi vẫn nhắc nhở mình là ngưng lại, nhưng cứ mỗi lần như thế thì phát hiện ra thứ khác hấp dẫn hơn”.

“Tôi hiểu chính xác cảm giác mà anh đang nói.” - Cô làm mặt hề, không thể thoát ra khỏi những vật xinh xắn trước mắt, Hilary vói tay cầm tô bạc nhỏ xíu thật đặc biệt cô chưa hề thấy qua đang trưng trên chiếc đôn, cô nói mà không nhìn Logan. “Đây là những tậ xấu, nhưng mỗi người ai cũng có vài tậ xấu cả, có đúng không?”

“Đó cũng là một ý hay”. - Logan cười. “Tôi chỉ còn biết tự bào chữa cho mình mỗi khi kiếm ra được một vật thể xinh xắn khác rằng: tiền tôi làm ra và để dành trong mấy năm nay cũng nhờ không hút thuốc tôi có đủ lí do hợp lí để mà phung phí vào chúng, những vật thể nhỏ nhắn nhưng đầy hấp dẫn này”.

Hillary ngược lên nhìn anh, bỗng cô bật ra tràng cười cố kìm nén trong lồng ngực nãy giờ. Cô ngập ngừng khi thấy Logan nhìn cô một cách chăm chú, cái nhìn đó cô không mong đợi sẽ xảy ra, trong lúc cô còn đang tìm kế thoát thì Logan lên tiếng: “Chắc chắn bất cứ ai sưu tầm những vật thủy tinh nhỏ này và chúng tỏ mình là người biết điều đều không thể nào là người tạo ra những mối đe dọa”. - Logan nhẹ nhàng yêu cầu. “Cô đồng ý nhận lời mời cơm trưa của tôi chứ? Ít ra đó cũng là điều tôi muốn làm coi như cảm ơn cô đã đến đây cho tôi lời khuyến cáo”.

“Cái nào làm cho anh chú ý?” - Cô phản ứng lại, Hillary biết cần phải chấm dứt nhanh cuộc gặp mặt này nhưng thật bất tiện khi làm như không nhận ra sự nhiệt tình của Logan.

“Cô có thể yên chí, tôi tiếp thu mỗi chữ mà cô nói.” - Anh nhanh chóng vặn lại. “Và khi mà cô từ chối tôi vì nhà hàng, tôi nghĩ thật là hợp lí để cô trả nợ lại bữa cơm trưa cho tôi, đây là điều tôi suy nghĩ đến”.

Hilary cười, cảm thấy bứt căng thẳng: “Tôi tưởng anh mời tôi đi ăn để trả ơn vì tôi có lời khuyến cáo chứ?”.

“Tôi đã đổi ý”. - Logan ngọt xót.

Quả là, Hilary sau đó hiểu được, cách tiếp cận tốt nhất mà Logan đã sử dụng. Kết hợp của hai chuyện, phát hiện ra anh là người thích sưu tầm những vật thể thủy tinh và chuyện anh không hề lộ một chút xíu tráo ngược về đề nghị để cô mời đi ăn trưa.

“Thôi được,” - Hilary quyết định. “Tôi sẽ mời anh ăn trưa. Thực sự sau khi rõ ràng mọi chuyện, anh là người hoàn toàn biết lý lẽ. Nói thật với anh, tôi có chút hồi hộp khi tới đây gặp anh.” - Trong khi Hilary nói về suy nghĩ của mình thì Logan bước về phía cửa văn phòng và mở ra, như sợ trong bất ngờ cô sẽ đổi ý vậy.

“Cô gây ngạc nhiên cho tôi.” - Logan cười tít, đưa mắt nhìn xuống Hilary khi cô đi qua anh. “Cô trông rất chuyên nghiệp khi đi qua cánh cửa này. Rất điềm tĩnh và rất kiên quyết.”

“Đúng, tôi đã rất kiên quyết, nhưng “điềm tĩnh”? Không hề. Anh có công nhận đây là tình trạng khó xử...” Hilary ngưng ngang khi Logan đưa mắt...

“A, cô Morgan,” - nắm lấy tay của Hilary đưa côăn phòng, Logan tự nhiên nói với người thư kí. “Lát tôi sẽ quay lại, vợ sắp cưới của tôi đói bụng và cô ấy sẽ mời tôi ăn trưa”.

Hilary cứng người lại, nghiêm nghị đưa mắt nhìn lên cô thấy sự dịu dàng, hóm hỉnh... Logan chỉ là làm cho vấn đề được nhẹ nhàng, Hilary suy nghĩ, điều đó làm cô thấy thoải mái hơn.

“Tất nhiên là thế rồi, ông Saber!” - Cô Morgan đáp lại một cách chuyên nghiệp dành cho nữ thư kí phải có. “Chúc hai vị có thời gian vui vẻ”.

“Cám ơn,” - Logan cười đáp lại. “Đây có lẽ là bữa ăn rất thú vị.” - Anh kéo Hilary ra khỏi chỗ đó hướng về phía thang máy. “Xin lỗi cô, không hiểu sao, tôi thấy dễ dàng hơn nếu như không cần phải giải thích dài dòng, chuyện đó dành cho sau này” - anh nhả nhó.

“Tôi hiểu.” - Hilary cười như biết lỗi. “Tôi đúng ra không nên dùng cách quá đặc biệt để đến gặp anh. Cô Morgan chắc chắn là đang đợi thiệp mời đám cưới”.

“Tôi mừng là cô cũng cảm giác được chút trách nhiệm vì những gì cô tạo ra.” - Anh ghẹo, theo chân Hilary bước vào thang máy, ấn nút. “Tôi không nghĩ là cô sẽ đem đến một câu chuyện thật hợp lý để tôi có thể dùng giải thích cho sự xuất hiện và biến mất của cô trong cuộc sống của tôi”.

“Vậy thì anh hãy nghĩ tới như là cả hai chúng ta đều không phải là đối tượng của nhau.” - Cô vẫn kiên trì giữ ý của mình. “Tôi cũng biết tôi là đàn bà không phải trong thế giới của anh.” - Hilary thân nhiên gợi ý.

“Đó gần như là sự thật.” - Anh sẵn sàng thừa nhận với chút gì đó gần như là tổn thương. “Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này, biết đâu có chuyện bất ngờ sẽ đến trong lúc chúng ta ăn trưa thì sao”.

“Ông có kinh doanh về lĩnh vực nhà hàng không, ông Saber... À, ý tôi là Logan?” - Hilary cố gắng nói chuyện để tạo không khí dễ chịu xung quanh họ trong lúc cùng Logan bước qua những toà nhà cao ngất để hòa nhập vào con đường tấp nập dành cho người đi bộ ở Los Angeles “Vài cái,” - Anh thừa nhận. “Công ty tôi đầu tư vào nhiều loại kinh doanh khác nhau. Tiệm ăn giống như ba cô, tự bản thân nó đem lại lợi tức và với những loại như vậy luôn được hoan nghênh để mở rộng vào chuỗi dây chuyền của công ty. Chúng tôi tránh xa những kinh doanh có tính cách hướng ngoại vì chúng tôi chưa sẵn sàng trong việc quản lý. Chủ trương của chúng tôi là đánh vào tầng lớp trung lưu để sinh lợi nhuận. Còn cô thì thế nào? Công việc nào quyến rũ cô đến nỗi ba cô lo sợ phải đi “săn chồn” giúp cô vậy?” - Logan nắm chặt tay Hilary trong lúc bước, giống như là cô bị lôi đi bởi một sức mạnh không thể cưỡng lại - Hilary nghĩ và cười thầm trong bụng.

“Tôi học theo ba tôi.” - Cô nói nhẹ nhàng. “Ngoại trừ, nhà hàng của tôi không có điểm nào giống những nhà hàng của ba tôi. Tôi tự yêu cầu có một thực đơn khác biệt và rượu được tuyển chọn một cách kỹ lưỡng. Tôi không chấp nhận thực phẩm bị đông lạnh khi bước qua cửa và đây là điểm hoàn toàn trái ngược với cách thức mà ba tôi quản lí. Ông ấy đã phát tài trong cách làm việc như thế. Khách đến tiệm ăn chúng tôi yên tâm về thức ăn mà họ dùng, chúng tươi nguyên và ngon, thậm chí nó còn đem đến dinh dưỡng cho các thực khách và đó là điều đang trở thành quan trọng đối với nhiều người và còn nhiều nữa”.

“Không lẽ cô đang mở quán ăn “lành mạnh”?” - Trong lúc hỏi anh đưa cô xuyên qua cánh cửa nhỏ của một tiệm cà phê thân mật nằm ngay góc đường.

“Tôi không hề nghĩ đến vấn đề đó trong lúc này. Tôi có chứng chỉ trong kinh doanh nhưng tôi cũng đồng thời quan tâm đến cuộc sống lâu dài ở người nấu ăn sành sỏi. Tôi muốn kết hợp cả hai cái đó.” - Cô giải thích, lời nói bị ngưng ngang khi có người bước tới mời họ đến chỗ ngồi. Thật là rõ ràng qua cách kính trọng mà Logan nhận được từ người phục vụ. Anh là người được nơi này quý trọng

“Anh phải là thường xuyên đến đây ăn lắm.” - Hilary quan sát cách người phục vụ lon ton chạy lại phía họ.

“Nếu cô dựa vào cung cách mà họ phục vụ,” - Logan nói với gương mặt đau khổ. “Thì phải thú thật với cô đó bởi vì tôi thưởng họ quá nhiều tiền mỗi lần tôi tới”.

“Tốt nhất là đừng nói với họ, tôi là người trả tiền ăn hôm nay, ít ra cũng đợi đến khi chúng ta rời khỏi đây

“Tôi không có ý định giữ kín việc cô mời tôi đi ăn như một bí mật.” - Anh cười, cầm tờ thực

đơn lên. – “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi được phụ nữ mời ăn, tôi cần phải tận dụng cơ hội này.”

“Thật sao?” - Hilary thật sự ngạc nhiên. “Tôi quả là bất ngờ vì tạo ra sự thay đổi”.

“Tôi cho rằng cô làm công việc này rất nhiều lần.” - Logan hỏi cộc lốc, đưa mắt nhìn cô một cách khó hiểu.

“Tôi nhận trả một nửa cho phần ăn của tôi? Phải.” - Hilary bình tĩnh nói và nghĩ tới không biết bao nhiêu lần cô bao thầu luôn phần ăn cho Kevin Thorne. “Tại sao tôi lại không thể làm khi mà tôi có thừa khả năng để trả?”

“Làm như vậy cô nghĩ là sẽ bảo đảm mối quan hệ được bình đẳng trên cơ bản?” - Logan kết luận một cách đầy cảm tính.

“Ở đây không có cần phải duy trì nghe giống như một thỏa hiệp tài chính để giữ ‘mối quan hệ’ như anh gọi mà đó là quan hệ bình đẳng.” - Cô nhẹ nhàng

“Ba cô đã dạy cô rất tốt.” - Logan nói.

“Rất tốt, y như ông ấy.” - Hilary cười. “Ba tôi sợ đưa con gái mà ông ấy dạy dỗ không đủ tài năng để có được những phẩm chất như người đàn ông mà ông mong muốn. Đó là lí do ông ấy luôn tự trách”.

“Nhưng cô có kế hoạch khác?” - Logan gấp tờ thực đơn lại.

“Đương nhiên rồi.” - Hilary nói một cách chắc chắn, cô không có ý định bàn thảo về hứa hẹn một tương lai xa vời với người đàn ông này. “Anh biết không,” - cô tự động thay đổi chủ đề - “bộ sưu tập thủy tinh của anh thực sự gây ngạc nhiên cho tôi đấy”.

“Tại sao

“Người đàn ông mà được ba tôi lựa chọn phải là người có hứng thú sưu tầm về kiếm cổ hay súng lục, nếu quả thật ba tôi muốn sưu tầm thì chỉ có thể là những thứ ấy”.

“Ba cô không hề biết về việc tôi sưu tầm những món thủy tinh trong suốt ấy. Nếu biết ông ấy chắc chắn sẽ xóa tên tôi ra khỏi danh sách tuyển lựa của ông ấy”.

“Có thể, thật ra bây giờ cũng không phải là vấn đề nữa, có phải không? Anh và tôi đã hiểu nhau rồi, tôi cho là thế. Anh hoặc là kiếm cách khác để mua lại những nhà hàng của ba tôi hoặc là hủy bỏ những dự tính đó đi”.

Logan ngật ngừng trong giây lát trước khi anh nói gần như là thầm thì: “Đúng vậy, Hilary Forester, tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu được em rồi, nhưng tôi không chắc là em đã hiểu tôi”.

Khi Hilary ngược lên nhìn anh thì cô chỉ thấy anh đang cúi xuống ăn đĩa sà lách của mình.

CHƯƠNG 2

Vài tiếng đồng hồ sau khi Hilary ăn trưa với Logan Saber, cô đáp máy bay nhỏ dân dụng từ L.A. về Santa Barbara. Đây là chuyện bình thường khi cô chọn hàng không ở những sân bay nhỏ, dễ dàng và tiện lợi trong việc lấy hành lí và gần bãi đậu xe hơn. Hoàn toàn khác biệt với phi trường Quốc tế ở L.A., cô nghĩ tới hàng trăm lần, vui mừng vì không phải đấu vật với nạn kẹt xe, một đoạn đường hành lang cộng với sự rối rắm của bãi đậu xe. Cô thật sự không hiểu tại sao nhiều người lại thích sống ở L.A. Hilary hít một hơi thở thật sâu của không khí trong lành, suy nghĩ về sự bụi bặm và náo nhiệt mà cô bỏ lại đằng sau và mỉm cười. Cô đã chọn một nơi nắng ấm có biển làm nhà và cô biết đây là một lựa chọn đúng đắn.

Một cách cẩu thả, Hilary ném cái túi hành lí nhỏ đằng sau chỗ ngồi của chiếc xe hơi nhỏ của cô và bắt đầu đờ máy. Nhà hàng đóng cửa hôm nay, thứ hai, và một ý nghĩ chợt nảy ra cô muốn ghé qua để kiểm tra một vài thứ và rồi cô tự cười mình vì đã quá lo lắng. Những người làm việc cho cô, không nhiều nhưng họ là những người hoàn toàn đủ khả năng giải quyết mọi chuyện cho dù cô có đi vắng đâu đó vài ngày cũng không hề gặp bất cứ rắc rối nào chờ cô giải quyết khi cô trở về, cô thật sự không cần phải lo quá như thế. Cô yêu thích Hầm Muối Bạc và không thể tin mình vừa lái qua khỏi đó. Cô tránh không để mình nhìn vào nhà hàng và tự ép tiếp tục cho xe chạy thẳng tới căn hộ nhỏ của cô trên sườn đồi cạnh bờ biển. Ngày vẫn còn dài và cô nghĩ tới châm cho mình một ly rượu và nghỉ ngơi trước hiên nhà nhìn mặt trời lặn. Bên cạnh, cô phải thừa nhận một cách không vui vẻ lắm trong lúc lái xe vô bãi đậu và lấy túi hành lí ra khỏi xe là cô có quá nhiều điều phải suy nghĩ trong ngày hôm nay.

Cuộc gặp gỡ với Logan Saber trôi qua một cách suông sẻ, cô suy nghĩ với sự thỏa mãn hoàn toàn trong lúc thay cho mình một chiếc quần jean khác, và tự thưởng cho mình một ly rượu, cô đi phòng khách nơi đây luôn sáng sủa và đầy sinh khí được nối dài từ cửa sổ đến hiên nhà. Cô ngồi xuống dựa vào cái ghế dài và nghĩ lại chuyện ngày hôm nay. Đúng vậy, Logan nhìn ra là một người biết lí lẽ, anh bắt đầu hiểu được những gì cô nói đều là sự thật. Sau khi cô dùng kế để bước vào văn phòng của anh, đúng là ngạc nhiên vì sự khoan dung mà anh dành cho cô.

Sự bịa đặt quả thật không cần thiết, Hilary thành thật nghĩ thế, cô có thể trực tiếp nói cô chính là con gái của Crawford Forester và rất có thể cô nhận được phản ứng y như những gì cô đã nhận được sáng nay. Nhưng giá trị truyền đạt bởi cú sốc từ thông báo của cô đã tạo ra, vì lí do nào đó, có một sức mạnh không thể cưỡng lại trong lúc đó. Đó không giống cô chút nào, Hilary tự trách, nhưng thỉnh thoảng những cái không như ý cũng không phải là tệ...

Hilary phát hiện ra cô đang cười.

“Hãy chấp nhận đi, Crawford!” - Cô lớn tiếng, nâng ly rượu lên đầy kịch tính, như tự chúc mừng cho cô. “Có lẽ ngày nào đó ba sẽ nhận ra con chính là con gái của ba một cách rõ ràng hơn”.

Đúng, cô đang sáng khoái tự chúc mừng mình.

Cô chiếm ưu thế trong việc dập tắt kế hoạch của ba cô lần này từ trong trứng nước. Logan Saber sẽ không dính líu tới bất cứ cuộc thương lượng nào có liên quan đến cô khi mà bây giờ, anh biết là cô đã biết sự thật. Thẳng thắn, cô tự nói với mình, cô đã chắc chắn là anh đồng ý với bất cứ dự định nào của Crawford cho dù là thế nào đi nữa. Logan trông không giống như kẻ hám lợi khác. Có thể những nhà hàng đối với anh không quan trọng như đối với 3 vị tuyển phu trước. Tốt, cô không còn gặp người đàn ông hấp dẫn ấy nữa, cô trở lại công việc hàng ngày cô phải làm, cuộc sống vẫn ở đó chờ cô đi giải quyết. Không thể phủ nhận cô đã có được bữa ăn vui vẻ, cho dù đó là cô trả tiền đi nữa. Ít ra cô và Logan có được sự tôn trọng lẫn nhau và một cuộc nói chuyện hòa nhã. Nhưng giữa cô và một người đàn ông như Logan thì không bao giờ có thể có thêm chuyện gì xảy ra, cô nghĩ một cách quả quyết, tự lấy cho mình một mớ bánh nướng. Anh là người đàn ông duyên dáng, nói chuyện thu hút hơn những người đàn ông khác mà cô đã gặp, nhưng anh vẫn là người đàn ông mà cô phải tránh xa như tránh xa bệnh dịch. Thực ra, cô mĩa mai nghĩ, nhấp một hớp rượu, cho đến cùng việc trốn tránh đàn ông như Logan cũng không phải là một việc khó làm. Sự thật của vấn đề là họ không mấy thích thú với những người phụ nữ như cô. Ngoại trừ, đương nhiên rồi, khi mà Crawford, ba cô đã cố gắng vận động dùng mọi cách để họ kết hôn với con gái của ông.

Tuần lễ trôi qua một cách nhanh chóng với công việc ở nhà hàng được vận hành có hệ thống ngăn nắp. Như thông thường, Hilary dùng tất cả thời gian cho việc sổ sách, kế toán, giám sát việc phân phát đồ ăn, và giải quyết nội bộ. Hầm Muối Bạc đã đem việc kinh doanh đến cho trung tâm đô thị, lôi cuốn khách vãng lai trong suốt giờ cao điểm lúc ăn trưa, và sau một cuộc thử nghiệm thành công, chào mời một tiệc trà thân mật, công việc này đã chứng tỏ được sự yêu thích nồng nhiệt. Ăn tối chỉ được phục vụ vào tối thứ sáu và thứ bảy nhưng Hilary cho đến cùng vẫn muốn mở cửa chuẩn bị cho bữa tối nguyên tuần. Gần đây cô còn tập trung thêm thực đơn cho giữa buổi sáng và trưa vào ngày chủ nhật, và thực sự nó thành công gần như ngay lập tức cũng giống như tiệc trà thân mật vào giờ ăn trưa vậy.

Lúc đó vào khoảng gần cuối giờ ăn trưa bận rộn của ngày chủ nhật, một nhân viên nữ trông rất bắt mắt còn đang đi học ở trường đại học gần đó thò đầu vào cửa nhà bếp. “Ngoài kia có người muốn gặp cô, Hilary!” - Sau khi nói xong cô gái lui ra với khay đồ ăn trên tay.

Hilary đang pha chế nước sốt Hà Lan, ngược mắt nhìn lên tỏ vẻ khó chịu.

“Đi đi, Hilary!” - Người đầu bếp còn trẻ nhưng trông nghiêm nghị, lệ làng lên tiếng. “Ở đây để tôi lo được rồi, tôi sẽ làm nốt phần nước sốt đ

“Cám ơn, Ben!” - Cô mỉm cười với Ben, vừa cởi tạp dề dùng để bảo vệ quần áo khi làm bếp cô vừa nói. “Tôi sẽ trở lại ngay.” - Cô bước tới hướng cửa ra vào của khu bếp. “Có lẽ có người khách nào đó không vừa với chai rượu vang”.

Hilary bước ra khỏi nhà bếp đang lảng xảng bận rộn để tiến vào phòng ăn phục vụ cho khách, một nơi rất sạch sẽ và trang nhã, sàn nhà được tạo bởi hai màu đen và trắng, với những bức tranh cây cảnh và một không gian yên tĩnh như một thế giới thu nhỏ. Hilary nhấn mạnh ở điểm này cho nhà hàng vì cô muốn thực khách của mình được thư giãn trong lúc dùng bữa.

“Ai muốn gặp tôi, Sheila?” - Cô hỏi nhỏ cô nhân viên khi lướt qua các bàn ăn đã đầy khách.

“Người đàn ông ngồi bàn hai người chỗ cửa sổ, Hilary. Ông ta nói...”

“Ba của tôi!” - Hilary la lên, gần như nhận ra ngay lập tức gương mặt nhìn nghiêng đẹp trai của ông. “Vây là, cuối cùng ông ấy đã quyết định nhín chút thời gian đến đây.” - Cô lẩm nhẩm gần như là không ra tiếng. “Tôi đang nghĩ tới lần cuối cùng khi tôi đẹp được mưu đồ của ông ấy...” - Rồi cô phát hiện có người khác đang ngồi với ông, cô không nhìn ra người đó là ai nhưng cô biết là bàn dành cho hai người. “Đừng có nói với tôi là ông ấy mới đó đã kiếm ra một tuyến phụ khác cho tôi.” - cô lẩm bầm một cách tức tối, đôi mắt màu hổ phách nhú lại như bất ngờ phát hiện ra trong khi cô bước tới trước một cách dứt khoát.

“Cô nói “khác” gì?” - Sheila tò mò hỏi lại nhưng Hilary đã đi qua hơn nửa phòng ăn có giá rượu nằm ngay chính giữa.

Khi Hilary quay nhìn thì thấy người khách ngồi cùng bàn với ba cô, cô chỉ còn biết dè nén để khỏi phải chửi thề.

Logan Saber, Hilary nghĩ một cách cay đắng, anh ta đã không giữ đúng nguyên tắc của “hợp đồng”, anh ta cũng háms lợi như những kẻ háms lợi khác. Có lẽ, vì cô đồng ý đi ăn trưa với anh sau khi mọi chuyện được sáng tỏ, anh có lí do tin rằng cô là người dễ bị “dụ”. Tốt, Logan Saber cần phải sáng mắt ra, Hilary tức giận tự nói với mình, cô lướt đi với đầy vẻ căm

“Chào ba!” - Cô nói bằng giọng ngọt ngào đầy giả tạo. Cô phớt lờ Logan không thèm che dấu, nhưng điều đó vẫn không làm cô ngừng được đau đớn mà cô cảm nhận được từ đôi mắt xám xanh đang cố ý nhìn chằm chằm vào cô. Sức chịu đựng của cô gần như cán mức, cô chỉ ao ước được cầm bình bông quất vào mặt của anh ta. Hành động đó cô cân nhắc là quá khích không thể nào xảy ra khi mà cô quá sốc.

“Ba có ý định xả hơi ở nhà nghỉ vào tuần này à?” - Cô tiếp tục nói chuyện với ba mình.

Tráng kiện và đầy hấp dẫn với mái tóc dày màu xám, đôi mắt màu hổ phách vừa nhìn con gái mình, Crawford Foresster cười nhe răng một cách hớn hở, ông đứng lên hôn vào má của Hilary một cách trìu mến. “Ba được biết thời tiết ở đây vào cuối tuần rất tuyệt vời, còn ở L.A

thì đầy khói như con biết đấy.” - Crawford nhún vai. “Thế là ba gọi điện cho người bạn của ba là, Logan đây, chúng tôi bàn sẽ hưởng thụ không khí nắng ấm ở Santa Barbara vào cuối tuần này, ba muốn lấy thuyền ra khơi.” - ngưng lại ông quay qua Logan này giờ cứ lặng thinh đứng đờng sau ông. Hilary phát hiện ra với một chút chua chát, trông anh lúc này còn to lớn hơn những gì cô nhớ về anh.

“Để ba giới thiệu, đây là Logan Saber, người bạn đối tác kinh doanh của ba, còn đây là con gái của tôi, Hilary”.

“Con đã từng gặp qua.” - Hilary nói bằng giọng lạnh lùng, thậm chí không thèm để ý đến chuyện bắt tay của anh đang đưa ra. “Không lẽ ông Saber đây chưa nói cho ba biết à?” - Cô nhẹ nhàng nói “khá”. Liếc lên nhìn người đàn ông cao lớn và ngay lập tức nhìn thẳng vào ba mình. “Không thành công đâu, ông Crawford, cũng như đã không thành công ở ba lần trước vậy.” - Cô rít giọng lại. “Người bạn đối tác của ba biết rõ. Con đã nói cho ông ta biết. Hãy hưởng thụ thời gian khi ba ở đây đi, nếu ba có chương trình vui chơi giải trí làm ơn đừng tính con trong đó”.

Cô còn kịp nhìn thấy đôi lông mày của ba cô nhướn lên một cách đầy kinh ngạc khi cô chuẩn bị quay lui trở lại nhà bếp, ngẩng cao đầu với mái tóc đã được bện lại một cách gọn gàng. Nhưng trước khi cô quay người bước đi thì một bàn tay như gọng kềm nắm lấy cổ tay cô đến nỗi những ngón tay gần như dính lại với nhau

“Đợi chút đã, Hilary!” - Giọng nói trầm đục của Logan nhỏ nhẹ ra lệnh và đây cũng là lần đầu tiên anh lên tiếng từ lúc gặp cô. “Ba cô và tôi...” - anh ngập ngừng trong một giây khi nhìn thấy dấu hiệu tuyên chiến trên mặt của Hilary giống như cô chỉ đợi anh giải thích xong là sẽ không ngại mà tấn công vào anh lần nữa. “Ba cô và tôi,” - anh cân nhắc một cách tính toán khi tiếp tục lên tiếng như chưa hề bị ngắt giữa chừng, anh vẫn không rời khỏi bàn tay của cô. “muốn xem danh sách rượu, nếu cô không phiền?”

Hilary chớp mắt một cách ngạc nhiên, lấy lại bình tĩnh. Cô chờ đợi sẽ nghe một lời phủ nhận hay lời bào chữa vì sự xuất hiện của anh và Logan biết điều đó. Cô thay đổi thái độ thật nhanh và đưa mắt nhìn xuống tay của Logan vẫn còn nắm chặt tay của cô không thay đổi: “Tôi sẽ đưa danh sách tới bàn ông ngay lập tức, ông Saber!” - Cô nói bằng âm giọng lịch sự nhưng không kém phần lạnh lùng.

Tuyệt vời!” - Logan đồng ý, mắt anh lóe lên một cách tinh quái. “Chúng tôi muốn thứ gì đó nhẹ, tôi nghĩ vậy, để dùng chung với phó mát”.

“Tôi chắc chắn ông sẽ tìm được một vài món thích hợp trong thực đơn của chúng tôi. Còn gì khác không, ông Saber?” - Cô hỏi với sự nhẫn nại quá mức. Hilary cố gắng nhẹ nhàng hơn nhưng cô có cảm giác như mình đang nói chuyện với tấm thớt. Phía bên kia bàn, cô thấy ba cô đang thích thú xem một kịch cảnh kịch tính.

“Thật ra cũng có chút xiu,” - Logan cố tình nhăn nhó, đồng thời anh di chuyển mấy ngón tay

vẫn còn đang nắm Hilary, anh biết Hilary sẽ không làm bất cứ hành động nào để gây sự chú ý của thực khách.

“Tôi đang nghe.” - Hilary thúc giục.

“Một lời xin lỗi, tôi nghĩ là vậy.” - Anh điềm tĩnh yêu cầu, ngồi xuống lại và vẫn không bỏ tay khỏi Hilary. Crawford cũng ngồi xuống chỗ của mình, mắt không hề rời cô.

“Một lời xin lỗi?” - Cô nghiêng răng hỏi lại, tiếng nói không lớn nhưng lộ đầy vẻ tức giận. “Tôi không nghĩ là nợ ông lời xin lỗi cho bất cứ việc gì cả, ông Saber

“Không phải tôi,” - Anh bình thản “sửa”. “Ba cô”.

Trong một khắc, Hilary nhìn như muốn xé anh ra rồi đột ngột xoay qua ba cô, cô đưa tay mà nãy đến giờ vẫn còn bị Logan nắm chặt rút nó ra thoát khỏi kèm cặp của anh: “Tốt, Ba!” - Một cách mỉa mai cô nói. “Ba đã đạt được mục đích, kiếm được người thích điều khiển người khác theo ý mình lắm, không phải sao?” - Cô bỏ tay xuống, những ngón tay của Logan vẫn chưa chịu buông tha cho cô. “Không lẽ ba không nghĩ rằng anh ta là loại người thích hành hạ đàn bà của anh ta sao?”

“Con gái mà ba nuôi dạy không phải là người đàn bà đàn độn.” - Ba cô đáp trả một cách bình tĩnh, cố gắng che dấu sự khó chịu và bức bối mà ông gần như không còn chịu nổi nữa. “Ba chắc chắn con đủ thông minh để không đẩy Logan đi quá xa như vậy’.

Cặp mắt màu hổ phách như pha lê của cô ánh lên, quay ngoắt lại rùng rục lửa vào Logan, kẻ mà từ sáng tới giờ ngồi đó chỉ đợi một câu xin lỗi.

“Thế nào?” - Logan chậm rãi nhắc nhở. “Tại sao cô không mau kết thúc đi, Hilary, sau đó tôi sẽ để cô trở lại nhà bếp “yêu quý” của cô ngay”.

“Tại sao tôi phải xin lỗi?” - Cô tức giận công kích lại, càng lúc càng khó khăn để giữ cho cô không to tiếng.

“Bởi vì cô đã kết tội ba cô một cách vô lí khi mà cô hoàn toàn không có chứng cứ gì cả.” - Anh nhỏ nhẹ chỉ ra, thái độ anh tuy rất hòa nhã nhưng đôi mắt xám xanh thì hoàn toàn ng

“Không chứng cứ?” - Cô gằn giọng lặp lại, cố gắng dần cơn “điên” của mình xuống, cô không nhớ lần cuối cùng là lúc nào cô đã gằn như mất khả năng kiềm chế của mình. Không còn chút nào của hồi hộp. “Sự xuất hiện của ông ở đây là bằng chứng tốt nhất rồi, ông Saber!”

“Cô không cho rằng tôi đến Santa Barbara vì lí do khác chứ không phải vì công việc làm ăn sao?” - Anh vẫn nhỏ nh

“Không!” - Cô cộc lốc “Tôi không nghĩ vậy khi mà anh xuất hiện ở đây cùng với ba tôi và ba tôi đã có thành tích về...” - Hilary ngưng ngang khi từ đuôi mắt cô nhận ra người quen đang

đứng ở giữa nhà hàng ăn, khi người ấy đưa mắt nhìn về phía cô, thấy cô đang nói chuyện với Crawford và Logan, người này thắc mắc không biết cô có cần sự giúp đỡ nào không, một cuộc cãi vã trước mặt các khách ăn...?

Không một chút bối rối, Hilary quay sang ba cô: “Ba, nếu như con đánh giá sai những gì xảy ra, mong ba nhận lời xin lỗi của con, con xin lỗi vì đã tức giận một cách quá đáng khi mà câu chuyện không có gì là quan trọng. Thật ra cũng đâu có sao nếu như đây quả là do ba “kế hoạch”, phải không? Con đã từng chứng minh cho ba thấy, con đủ sức giải quyết những trò chơi này. Xin lỗi vì con đã tức giận, mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như nó vốn là như vậy, tha lỗi cho con chứ?” - Cô ngọt ngào.

Crawford trông hoàn toàn ngạc nhiên khi cô bỗng xuống nước nhận lỗi về mình. Ông nhìn Hilary trong chốc lát sau đó quay qua cười với Logan: “Tôi có lời chúc mừng đấy Logan, tôi không bao giờ nghĩ... Ồ, bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao Hilary trở nên bối rối khi buông những lời xin lỗi một cách đột ngột như vậy.” - Ông nhìn chăm chăm vào một góc của nhà hàng, nét mặt ông lộ rõ sự phản đối, không vừa ý khi nhìn thấy ai đó.

Trước khi phải nghe thêm bất cứ lời bình luận nào nữa, Hilary nhúc nhích bàn tay mình hiện giờ vẫn còn bị Logan nắm: “Tôi nhớ ông từng hứa sẽ cho tôi đi khi lời xin lỗi được đưa ra, ông Saber?”

“À, thì bây giờ tôi làm nè.” - Anh cười nham nhở và thả cổ tay Hilary ra, mắt anh đưa theo ánh nhìn của Crawford, miệng anh từ từ khép lại khi trông thấy nơi góc phòng một người đàn ông trẻ, đẹp trai, tóc hung mặc áo sơ mi thường màu xanh, quần jean.

Hilary không có ý lưu lại để giải thích, Crawford sẽ làm điều đó. Cô khó chịu nghĩ, ông đặc biệt không thích Kevin Thorne. Cô đi thẳng đến chỗ Kevin đang đứng đợi, cười với những thực khách khi cô đi ngang qua bàn họ ngồi, trong số những người khách này có người đã trở thành khách “ruột” của nhà hàng, cô muốn giữ sự trung thành của họ.

“Chào Kevin,” - Cô vui vẻ nói khi bước lại phía anh. “Anh đến dùng bữa sáng?”

“Không thể bỏ qua! Em cũng biết anh có thể bị chịu thiệt thòi mất cả buổi sáng đẹp để đổi lấy được bữa ăn này.” - Anh hướng cái đầu tóc bờm xờm của mình hôn cô như một lời chào hỏi. “Có bàn trống chứ?”

“Em chắc chắn sẽ kiếm được.” - Cô nói. “Không cần phải vội, bữa sáng sẽ đem đến cho anh ngay, sau đó anh trở về để tiếp tục vẽ, không lâu đâu”.

“Xứng đáng để mất thời gian đợi.” - Anh vui vẻ cười toe toét, theo Hilary đến cái bàn nhỏ ở phía bên kia của căn phòng đối diện với bàn của Crawford và Logan.

“Ngồi đi, Kevin. Em sẽ cho Sheila đem cà phê đến.”

“Tuyệt vời, có phải người đàn ông lúc này em đang nói chuyện khi anh bước vào là ba em không?”

“Phải, ông ấy tính lưu lại đây một khoảng thời gian. Ông có ý định ra khơi.” - Cô nói vẫn tất.

“Còn người đàn ông đi với ông ấy?” - Kevin tò mò một cách thích thú, chiếu về Hilary cái nhìn đầy hiểu biết.

“Một tuyển phu khác,” - Cô thừa nhận, Kevin biết hết “chuyện bà mai” của Crawford.

“Anh cũng nghĩ vậy. Ba em quả là ngoan cố nhỉ? Anh nhắc em hoài, cô nhỏ, có một cách tốt để chấm dứt việc làm mai mối của ba em...” - Kevin bỏ ngang ý định nói.

Hilary nhìn xuống Kevin mỉm cười khi anh ngồi xuống ghế: “Một ngày nào đó em chấp nhận điều kiện về hôn nhân của anh, khi đó anh sẽ làm thế nào?”

“Được ăn miễn phí ở Hàm Muối Bạc đến hết đời.” - Anh cười một cách khoái chí, Hilary cũng cười lại.

“Lãng phí mất nhà nghệ sĩ,” - Hilary gắt. “Em tốt hơn hết quay lại nhà bếp đây, gặp anh sau Kevin!”

“Anh cũng nghĩ vậy. Mà nè, tại sao em không ghé nhà anh tối nay, anh chuẩn bị sẵn rượu và bánh ngọt, chúng ta cùng ngắm mặt trời lặn. Chúng ta dù sao cũng ngắm nó, thật là tốt nếu cùng nhau ngắm.”

“Quyết định vậy. Thật là lời đề nghị tuyệt vời, em làm sao từ chối được chứ!” - Hilary cười toe, và quay đi để trở lại nhà bếp. Tình cờ, mắt cô đụng phải ánh mắt của Logan trong lúc cô bước tới cánh cửa ăn thông với nhà bếp. Anh ta chứng kiến cô và Kevin nói chuyện. Cô biết đôi mắt màu xám xanh ấy không bỏ sót một chi tiết nào và Hilary thấy mừng vì những gì anh đã chứng kiến. Cô muốn Logan biết cô không phải là cô gái bị “ế” mà bất cứ người đàn ông nào khi đưa tay ra cũng có thể vợ được dễ dàng.

Nhưng ngay cả khi cô trốn vào nhà bếp, Hilary thừa nhận sự xáo trộn trên gương mặt của Saber khi cô nhìn vào mắt của anh. Cái nhìn đó cô chưa bao giờ thấy ở các “vị tuyển phu” trước mà ba cô nhắm nhe cho cô, cô “ngửi” thấy lời cảnh báo tận sâu thẳm bên trong khiến cô rùng mình, dựng tóc gáy. “Tuyển phu” số bốn, trực giác cho cô biết đó đơn giản chỉ là thương mại. Nếu anh ta quyết định tiến đến hôn nhân với cô vì muốn có được các nhà hàng ăn, cô sẽ dùng mọi khả năng có được khiến anh ta phải bỏ cuộc. Không hiểu sao Hilary biết được Logan Saber rất khó đối phó chứ không như với ba vị tuyển phu trước...

“Nhưng...” - Buổi tối hôm đó tại ngôi nhà nằm gần bờ biển của Kevin trong lúc nhắm nháp rượu và bánh ngọt ở trên nền đất của căn nhà chính Hilary nói về suy nghĩ của mình cho Kevin nghe.

“Có thể anh ta thực đến đây chỉ để hưởng kì nghỉ vô tư với Crawford. Em vốn không cần phải lo lắng quá cho đến khi nào anh ta thật sự có hành động.”

“Nếu anh ta cũng giống như những tuyển phu kia, không cần đợi lâu anh ta sẽ trở tài ve vãn em.” - Kevin đáp lại lời cô trong lúc trét bơ lên miếng bánh qui rồi đưa cho cô.

“Ừm, lần này em sẽ không vòng vo làm những trò ngớ ngẩn nữa, em sẽ nói thẳng, em thậm chí không cùng anh ta đi hẹn hò, ít nhiều

“Em đã từng thử cách này với các vị tuyển phu số hai và ba như anh được biết.” - Kevin nhắc cho cô nhớ vấn đề. “Họ thay phiên nhau quấy rầy em cho đến khi em phải dùng mưu nhỏ rũ bỏ họ.”

“Em biết. Những người giàu có hoặc thành công trong kinh doanh, luôn tin tưởng rằng họ sẽ có bất cứ người đàn bà nào mà họ muốn, đặc biệt mẫu người như em.” - Cô thở dài. “Nếu em có chút xú gì đó giống như Julia, hoạt bát và xinh đẹp, em sẽ làm cho họ lùi bước...”

“Này, em không phải là Julia.” - Kevin nói một cách quả quyết. “Em dễ thương, biết chuyện, tốt bụng, tài giỏi trong làm ăn và em có thể tận dụng những lợi thế này để thành công giống như Julia sử dụng lợi thế của cô ấy để... ừm, nói thế nào nhỉ, để mê hoặc.”

“Cám ơn những lời động viên.” - Hilary chua chát đáp trả.

Kevin cười: “Xin lỗi nhé em gái, nhưng đó là sự thật và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

“Anh nói đúng, đương nhiên rồi, nhưng không lẽ anh không nghĩ tới đôi khi anh cần phải khéo léo trong việc “vuốt ve”, anh cần phải học hỏi về việc này đấy, Kevin. Ý của em là, mỗi họa sĩ thỉnh thoảng có thỏa hiệp với khách hàng điều mà cô hay ông ấy muốn hơn là sự thật không tô son điểm phấn.” - Hilary chọc tức.

“Điều đó đúng. Có thể đó là lí do điên khùng mà anh đã không thành công trong việc đem em lên giường cùng anh.” - Kevin cười nhả nhả không chút khó chịu.

“Anh không thành công bởi vì cả hai chúng ta đều hiểu rõ, chúng ta sinh ra là để trở thành bạn chứ không phải là người yêu”.

“Đó không phải là điều ba em nghĩ,” - Anh nhắc nhở cô, đưa lên miệng cắn miếng bánh. “Crawford sợ chết đi được nếu như anh và em có tình cảm, em cũng biết đó. Anh nhìn ra điều đó khi được em giới thiệu với ba của em, đó là khoảng một năm trước thì phải.” - Anh tự lự. “Có thể đó là nguyên nhân tại sao xuất hiện các tuyển phu đấy,

“Bởi vì ba em nghĩ em không được bảo đảm với người chồng là họa sĩ thay vì một doanh nhân.”

“Hoặc tệ hơn nữa, sống chung với họa sĩ thay vì phải là doanh nhân.” - Kevin cười thích chí.

Hilary suy nghĩ về những điều đó. Crawford, ba cô chưa bao giờ nói gì nhiều về Kevin Thorne, ông không cần phải nói gì cả, một cách rõ ràng ông không chấp nhận anh họa sĩ trẻ này, nhưng đó không phải là nguyên nhân mà ba cô không thích về Kevin, ông sẽ không chấp nhận bất cứ người đàn ông nào nếu họ không thành đạt dưới mắt ông.

“Đó có thể là lí do cho ông kiếm chồng cho em.” - Cô đăm chiêu. “Nhưng dù là lí do gì đi nữa em không từ bỏ ý định đến khi đạt được kết quả. Vì lợi ích của Crawford và Logan, hai người họ tốt hơn hết hãy nói sự thật cho em biết khi mà họ cứ khăng khăng là mối hợp tác làm ăn giữa họ không dính một chút gì tới em.”

“Hoặc là cái gì khác?”

“Hoặc là cái gì khác,” - Hilary gật đầu khẳng định một cách quả quyết.

“Điều bộ hiện giờ của em nhắc anh nhớ đến ba em.” - Kevin trêu cô.

“Hãy nhớ là, chỉ có những người như ba em và em mới có đủ khả năng duy trì nghề hội họa của anh trong vài năm. Tốt hơn hãy lịch sự với chúng tôi.” - Hilary cười khi phản bác lại.

“Tiếp tục nhắc nhở anh nhé.” - Anh bảo cô khi rót những giọt rượu cuối cùng ra ly. “Có muốn đi xem phim tối nay không?” - Anh thân mật hỏi.

“Nếu kết thúc có hậu,” - Cô nhận lời.

“Em biết anh cần xem loại kết thúc buồn mà.” - Anh than thở “Còn cách nào khác có thể làm bản thân anh có được tâm trạng của người làm nghệ thuật chán chường, bị giày vò

“Lần cuối cùng em để anh lôi kéo đi xem một bi kịch ảm đạm, buồn thảm đến nỗi em bị ám ảnh cả tuần lễ. Hoặc là kết thúc có hậu hoặc là không xem gì cả.” - Hilary dứt khoát.

“À, thôi được, chúng ta có thể kiếm chỗ nào có Bambi để thưởng thức cũng được.” - Kevin rên rỉ.

Hai người đàn xếp và cùng nhau thưởng thức hòa nhạc ở trong thành phố và Hilary hoàn toàn vừa ý với buổi tối.

“Thật là lãng mạn,” - Hilary la lên một cách thán phục khi cô đưa Kevin trở lại căn nhà thuê của anh. Họ phải thủy đồng tiền để xem ai là người cầm lái, cô đã thua.

“Đúng là phi thực tế,” - Anh càu nhàu “Em biết không, thỉnh thoảng em vẫn làm anh ngạc nhiên đấy, em gái Hilary. Có lúc em quá thực tế thậm chí là quá thực dụng nhưng đôi khi em lại cứ như con nít chưa trưởng thành giống như lúc này vậy”.

“Ai mà biết được,” - Cô nhẹ nhàng trách. “Có thể bí mật về những cảm xúc mạnh mẽ mà bấy lâu nay ngủ yên được em che đậy bằng niềm đam mê làm giàu trong linh hồn nhỏ bé của em”.

“Có sợ vào trong để thử nghiệm không?” - Kevin láu lỉnh.

Hilary trông thất vọng và nuối tiếc: “Ay da, Kevin, em thật sự thích cái ý tưởng đó nhưng anh cũng biết nó có nghĩa là thế nào rồi. Em là người thức dậy sớm cho nên em cần phải về ngủ trên giường của mình. Ngày mai em phải dành hầu hết thời gian cho sổ sách ở nhà hàng và em cần phải tỉnh táo để giải quyết tài chính.

“Viện cớ, viện cớ,” - Anh nói, leo ra khỏi xe và đóng cửa. “Hãy tự lo cho mình, em gái.” - Anh vẫn chưa chịu đi, khom người xuống nói qua cửa kính xe đang hạ “Anh sẽ gọi em trong vài ngày tới, anh muốn em thưởng thức công trình anh đang nhận. Một ngân hàng địa phương mới mở thêm chi nhánh, anh đang vẽ phong cảnh cho một trong những bức tường của họ”.

ghệ thuật thương nghiệp hả Kevin?” - Hilary chọc quê anh.

“Được trả tiền đấy, Hilary.” - Anh tỉnh bơ “Sao cũng được anh muốn nghe ý kiến của em”.

“Giống như nghe lời khuyên của người làm thương mại?”

“Chính xác”.

“Thật là dẻo miệng,” - Cô trêu. “Không cần lo lắng,” - Cô nhanh chóng nói thêm. “Em hãy hãnh diện được góp ý kiến phê bình”.

Hilary lái xe ngược trở về nhà mình một cách lơ đãng. Cô chạy theo bảng hướng dẫn dành cho những người sống ở chung cư này, hoàn toàn không để ý đến xung quanh khu mình ở, mà thậm chí cho dù cô có đưa mắt nhìn quanh cô vẫn không để ý có chiếc xe hơi lạ đậu ở gần nhà mình. Cô đơn giản nghĩ đó là xe của những người bạn của hàng xóm đến chơi nên chỉ đưa mắt nhìn lướt qua, trong đầu cô có quá nhiều điều để suy nghĩ.

Có lẽ sáng nay cô đã có hành động quá khích khi thoát đầu nhìn thấy ba cô và Logan Saber xuất hiện chung với nhau, Hilary suy nghĩ khi tắt máy và bước ra khỏi xe. Nếu ba cô, cá nhân ông ấy yêu mến Logan, điều đó có thể hiểu được, cho dù sự thương lượng về các nhà hàng ăn không thành công, ông thực sự vẫn muốn mời Logan đến nhà nghỉ của ông ở Santa Barbara. Nhưng đó cũng không đúng, bạn của Crawford được mời thường là những người suýt soát tuổi ông. Ngoại trừ bạn là đàn bà phụ nữ thì không nói, dĩ nhiên rồi, Hilary nghĩ một cách có chút khó chịu, bước lên bậc tam cấp ở cửa nhà cô, đưa tay vô giỏ xách lục tìm chìa khóa.

Mà biết đâu - Hilary vẫn tiếp tục suy nghĩ khi đưa chìa khóa vào ổ - vẫn còn giả thiết khác. Có lẽ Crawford thật sự quyết định bán những nhà hàng ăn mà không cần biết người mua có

đồng ý tiến tới hôn nhân với cô hay không như một phần của bản hợp đồng đòi hỏi. Ba cô chắc chắn là không cần lợi tức. Công việc đầu tư của ông trong bao nhiêu năm qua dư sức cho ông tiếp tục lối sống mà ông đã lựa chọn, lối sống của tầng lớp thượng lưu. Nhưng ông dường như vẫn giữ ý định cứng nhắc không thay đổi của mình trong việc dùng các nhà hàng ăn để “câu mồi” người bạn đời hợp nhãn và xứng đôi với con gái của mình, cô không có cách nào thoát khỏi sự tự nguyện ấy của ba cô được, ông, đến giờ vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc.

Tay cô đang mò mẫm để mở đèn trên hành lang thì một giọng nói chìm trong bóng tối cất lên từ ghế sofa ở phòng khách.

“Chào Hilary,” - Giọng nói trầm, ấm và êm mà Hilary nhận ra ngay lập tức dù ở bất cứ đâu.

“Logan!” - Cô rít lên trong họng, sửng sốt gần như là giật bắn mình. “Anh làm cái quỷ gì ở trong nhà tôi thế này?” - Đó là câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu cô vọt ra hỏi anh. Sự có mặt của anh trong nhà cô vào lúc cô không thể ngờ tới làm cô muốn giận đến nghẹt thở, cô phải hít thở sâu hai lần để giữ cho mình bình tĩnh trở lại. Hilary vặn công tắc đèn lên, ánh sáng của ngọn đèn tạo ra cái bóng mờ mờ từ thân hình to lớn của Logan Saber như càng nổi bật hơn.

Anh đang dựa người vào cái ghế gần cửa sổ, ngắm cảnh đẹp về đêm của thành phố.

“Tôi đến để gặp em,” - Anh nói bằng giọng bình thản giả tạo, xoay đầu lại nhìn cô, dù với ánh sáng của ngọn đèn không được tỏ nhưng Hilary vẫn nhìn thấy sự lạnh lùng ánh lên từ đôi mắt màu xám xanh của anh. “Nhưng em chưa về.” - Anh dơ tay lên như lời giải thích. “Vi thể tôi đã tự tiện vào đây và trong lúc chờ em, tôi ngồi đây ngắm cảnh để giết thời gian”.

“Tất cả đều là bệnh thần kinh.” - Cô nói một cách nóng nảy, tiến đến cây đèn mở nó một cái tách. “Đúng là ngạo mạn, bệnh thần kinh mà. Anh bây giờ có thể đi ngay lập tức được rồi đó.” - Cô bước đến và ngừng ngay trước mặt anh, hai tay chống lên hông, đôi mắt màu hổ phách của cô trừng lên một cách giận dữ.

Logan đưa mắt nhìn cô từ đôi giày cô đang mang, đưa lên chiếc quần jean cô đang mặc, ngừng lại ở áo sơ mi màu kem. “Khăn choàng rất đẹp.” - Anh mềm mỏng, tập trung vào mẫu vẽ nhỏ thật là bắt mắt trên khăn choàng lụa thứ duy nhất gây ấn tượng trên bộ đồ cô đang mặc.

“Hãy ra khỏi đây,” - Cô gắt, lờ đi sự đánh giá của anh.

“Tôi chưa trả lời câu hỏi của em.” - Anh ung dung trả lời

“Câu hỏi gì?” - Cô nổi điên.

“Em hỏi ‘anh làm gì ở trong nhà của em’” - Anh nhắc.

“Tôi chắc chắn không thích câu trả lời của anh, cho nên không cần thiết.” - Cô bảo anh. “Bây giờ tôi muốn anh ra khỏi đây”.

“Chưa được. Chúng ta cần nói chuyện, tôi và em,” - Anh nói nhỏ gần như là thì thầm. “Tại sao em không ngồi xuống trước.” - Anh lịch sự nói thêm, cứ như đây là nhà của anh vậy.

“Tôi thích đứng hơn”.

“Vậy tự nhiên,” - Logan thở dài. “Nhưng để lịch sự đúng theo phép, tôi sẽ làm giống như em, vì em cứ khẳng khẳng muốn đứng.” - Anh từ từ đứng dậy, bước ra khỏi ghế đi về phía Hilary và chỉ ngừng lại trước mặt cô, thân hình cao lớn của anh so với thân hình bé nhỏ của cô thật sự đạt được mục đích nhằm cho cô khiếp sợ.

“Cứ nói những gì anh muốn nói,” - Hilary lầm bầm, ngồi “ịch” xuống cái ghế gần đó một cách giận dữ. “Rồi sau đó hãy biến đi, ba tôi kêu anh tới à?”

“Em khẳng khẳng đổ trách nhiệm lên ba em mỗi khi thấy tôi xuất hiện gần em, Hilary.” - Anh nói với chút bực bội.

Ánh sáng từ cây đèn bàn chiếu lên mái tóc màu nâu nhạt dày và bóng của anh, ánh sáng mờ mờ ấy tạo cho gương mặt không một khiếm khuyết như trạm khắc ấy trông thật lạnh lùng. Anh đơn giản trong chiếc áo sơ mi hở cổ điều đó vẫn cho thấy đó là trang phục đắt tiền, một chút bảo thủ.

“Ồ, xin lỗi nhé,” - Cô trả miếng một cách xác xược. “Thói quen đấy, tôi cho là thế. Tôi quên mất anh muốn tôi tin như đây hoàn toàn là ý của anh”.

“Sự xuất hiện tối nay đúng là hoàn toàn do chủ ý của tôi.” - Anh thản

“Tại sao?” - Cô quát lên đầy tức tối, gườm gườm nhìn anh.

“Tôi chỉ muốn biết xấu hổ đến mức nào trong việc tranh giành.” - Anh giải thích với cái nhún vai.

Hilary ngây ra trong giây lát sau đó mới hiểu hết ý của anh là gì. “Tranh giành để có được sự yêu thích của tôi á?” - Cô muốn chứng minh điều mình suy nghĩ là đúng và cô cố gắng dằn cơn tức giận xuống.

“Còn điều gì khác chứ?”

“Anh có thể bỏ sức cho việc tranh giành những nhà hàng ăn thì tốt hơn”.

“Trong đầu của em lúc nào và luôn luôn là những nhà hàng ăn đó, có phải không?”

“Đúng vậy.” - Cô thừa nhận và thật sự muốn đập anh. Đây quả thật là điên khùng. Cô phải kìm nén mình và bằng sự cố gắng vượt bậc, cô cười một cách khinh bạc. “Đối với anh, những nhà hàng ăn này nó quan trọng đến cỡ nào, Logan? Quan trọng đến nỗi khiến cho anh phải “độ sức” với người đàn ông khác để có được tôi à?”

“Tôi sẽ làm như vậy, một cách tình nguyện, chỉ mong việc tranh chấp trong cuộc “độ sức” càng thấp càng tốt.” - Anh trả lời lạnh băng.

“Thật là quá tệ!” - Hilary bủi môi chế nhạo. “Rốt cuộc rồi tôi đây cũng có được một cuộc tình đầy thơ mộng, được đến hai người đàn ông vì tôi mà xung đột. Julia phải ganh tị đây”.

“Julia?” - Anh nhăn mặt ngắt lời, rồi thở khì. “À, phụ nữ tóc vàng thích chơi nổi, cô ấy là người mà em dùng để tấn công vị tuyển phu số hai, tôi nhớ không lầm chứ?”

“Tuyển phu số ba,” - Cô khoái chí. “Tuyển phu số hai là người không có chủ kiến”.

“Đó là người khủng bố tinh thần khi em buộc phải tiếp xúc.” - Anh gật gù. “Mặc kệ người đó là ai cũng không sao, bây giờ hãy quay lại vấn đề của chúng ta”.

Anh nghiêm nghị nhìn Hilary, cái nhìn không có gì có thể làm anh thay đổi mục đích. Hilary có cảm tưởng như mình là “vật tế sống” của anh: “Tôi muốn nghe về người bạn của em, anh chàng họa sĩ”.

“Anh đã biết bạn tôi làm nghề gì, tôi đoán được ba tôi đã cung cấp đầy đủ các chi tiết về anh ấy với anh.” - Cô chỉ trích một cách gay gắt. “Tôi không có ‘nhã ý’ sẽ thảo luận với anh về Kevin”.

“Một người bạn thân?”

“Rất là thân”.

“Nhưng lại không đủ thân đến mức em muốn ở lại với anh ta, rõ ràng là vậy”

“Không phải là tối nay,” - Cô thêm vào khi nói như vậy cái cằm cô hếch lên đầy thách thức. Một ý tưởng nảy ra trong đầu cô “nếu Logan nghĩ giữa cô và Kevin thật sự có tình cảm thì anh quyết định sẽ cạnh tranh công bằng chứ không ngăn cản”.

“Em thích dàn xếp thế nào?” - Logan nhỏ nhẹ hỏi, mắt anh lóe lên trong một khắc rồi tắt.

Hilary không buồn nhìn Logan thậm chí đôi mắt màu xám xanh ấy lóe lên cô cũng không thèm thắc mắc xem tại sao. Cô không thèm trả lời câu hỏi của anh, để đầu óc mình đi hoang, anh ta muốn nghĩ thế nào thì mặc anh ta.

“Tôi hiểu rồi,” - Anh nhỏ nhẹ, gần như là thì thầm. “Ba em đã lo lắng đây sẽ trở thành vấn đề, ông sợ rằng em sẽ kết hôn với anh ta. Đó là điều mà ông ta quan tâm nhất”.

“Ai mà biết được, tôi và Kevin không vội vàng gì cả trong việc suy nghĩ đến những chuyện sau này.” - Giọng Hilary nhẹ tênh. “Chúng tôi vừa ý với những gì chúng tôi n có.” - Cô nhắc hai chân mình vòng lên xếp chéo với nhau. “Thế nào, Logan, câu hỏi của anh đã có câu trả lời, vậy anh rời khỏi đây được rồi chứ?”

“Có một vài điểm tôi và em cần phải làm rõ trước khi tôi rời khỏi đây.” - Anh từ tốn cân nhắc. “Dĩ nhiên không phải là điều gì buộc phải làm trong sự cạnh tranh để có được vị trí này”.

“Anh muốn nói đến vị trí nào, Logan?” - Hilary hỏi gặng, cô chưa bao giờ có cảm giác khó chịu đến như thế.

“Ở vị trí mà tôi chỉ chấp nhận cái tôi muốn và sẽ cùng các đối thủ cạnh tranh đi xuống địa ngục nếu cần.” - Anh trả lời ngắn gọn và dứt khoát.

“Tôi tưởng anh không ngại có sự tranh chấp chứ?” - Cô khích tướng, mặt cô đỏ bừng vì ngụ ý của anh.

“Tôi chắc chắn em đủ tri thức để nhìn ra vấn đề, lúc nào cần phải dùng đến bạo lực để giải quyết”.

“Anh và ba tôi đều nghĩ rằng tôi sẽ chấm dứt không còn có những hành động khiêu khích hay chọc tức đến anh hay bất kì người đàn ông nào khác mà ba tôi “kiếm” về cho tôi để xảy ra tranh chấp.” - Cô nói một cách quyết liệt và đầy giận dữ, nhớ lại những lời Crawford đã nói bữa sáng đó. “Tôi đứng ra nên hãnh diện vì anh đã tạo cho tôi niềm tin, tin vào những gì tôi đã xử lí thế mà không hiểu sao, tất cả những gì tôi nghe được từ ba tôi và anh khiến tôi nghĩ rằng, cả hai người đều cho rằng tôi rất dễ bị bắt nạt. Đứng ra thì, chí ít, ba tôi phải là người hiểu tôi hơn thế mới phải chứ. Còn anh, Logan Saber, một người đã trải qua nhiều kinh nghiệm trong xã giao thương mại anh phải nhìn ra tính quả quyết một khi anh nhìn thấy nó không phải sao. Trước đây tôi đã từng nói với anh và bây giờ tôi lặp lại một lần nữa, tôi, sẽ không, không bao giờ chấp nhận có cuộc hôn nhân như một cuộc giao dịch”.

“Đó chính là điểm thứ hai tôi muốn nói đến trong cuộc nói chuyện này.” - Logan bồng xen vào tỉnh bơ, cứ như là anh không hề nhìn ra Hilary sắp sửa quăng cái gì đó vào mặt anh vậy. “Em sẽ kết hôn với tôi, Hilary Forester, và tuy tôi không hề để ý đến những chuyện tình lãng mạn mà em đã có trong quá khứ, nhưng tôi cần phải làm cho rõ, từ bây giờ những chuyện đó sẽ không còn nữa. Không cần biết quan hệ giữa Kevin Thorne là thế nào nhưng cần phải chấm dứt. Đó là điều bắt buộc, Hilary. Tôi sẽ không chia sẻ bất cứ cái gì của tôi có với người đàn ông khác”.

Anh đứng lên một cách nhanh nhẹn không ngờ, động tác thật là duyên dáng, điều đó làm

Hilary há miệng ra vì bị sốc, nhìn như muốn nghiền nát anh ra. Và hoàn toàn bất ngờ anh nghiêng tới kéo cô về phía mình.

“Tại sao anh lại dám, hả Logan Saber?” - Cô cố gắng giữ hơi thở được bình thường, ý thức được một cách rõ ràng những ngón tay của anh đang trên khăn choàng ở trên cổ cô. “Tại sao anh dám nói giống như anh sẽ được cái anh muốn từ tôi như thế chứ? Tôi sẽ không kết hôn với anh nếu...”

“Ôi, Hilary, xin em, em đừng nói gì để sau này phải rút lại. Cũng giống như em ăn một món ngon thượng hạng, em cần phải biết qua ngon, dở thế nào chứ”.

“Câm mồm và xéo khỏi đây ngay lập tức.” - Cô hết còn kiềm chế nổi, bắt đầu buông những lời nặng nề đồng thời cũng nhận ra sức mạnh từ anh.

“Anh thật thích khăn choàng này,” - Những ngón tay của anh vẫn tiếp tục vờn nghịch nó. “Anh phát hiện ra anh hoàn toàn mất khả năng kháng cự nếu đó là điều nó ám chỉ”.

Trong chớp mắt Hilary phát hiện bản thân cô đang cố chống cự lại Logan trong cái ôm muốn xiết niết của anh.

CHƯƠNG 3

Phản ứng đầu tiên của Hilary bị sốc khi bất ngờ Logan hôn là sự ngạc nhiên cao độ.

Ngạc nhiên bởi sự hấp dẫn và tác động của nó, ngạc nhiên vì chiến thuật tấn công mà Logan dùng quả là “chết người”, không chỉ cô bị “chết” mà tất cả phụ nữ khi gặp phải đều không thoát được. Nhưng khẳng định những tuyển phu trước đây của Crawford tuyển chọn chưa bao giờ dùng đến phương cách

Mặc cho nhiều ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu của cô, Logan vẫn công việc của mình, anh di chuyển để củng cố vị trí của anh. Bàn tay to lớn của anh đang dò dẫm những đường lõm phía sau lưng của Hilary cho đến khi đụng vào eo cô và hoàn toàn chiếm hữu nó. Một cách kiên quyết cô đang phản đối những gì anh tạo ra.

“Logan!” - Hilary phản đối trước khi Logan phủ lên miệng cô bằng miệng của anh, lợi dụng không thương xót để quyến rũ cô.

“Hãy ngừng đấu tranh với chính bản thân mình, Hilary!” - Anh ra lệnh bằng giọng khàn khàn gần như không ra hơi trong khi tay anh vẫn giữ đầu cô nhìn thẳng vào anh. Cô cảm giác được những ngón tay của anh đang cọ quây đằng sau cổ của mình và biết, bằng cảm nhận của mình, cô biết anh sẽ không bao giờ làm cô đau nhưng cô cũng không dễ dàng gì thoát ra được.

“Không lẽ em không nhìn ra là anh muốn em?” - Anh khó chịu hỏi gặng, môi anh đang di chuyển từ cằm đến dải tai của cô.

“Cái anh muốn thật là tệ,” - Một cách vô ích cô cố gắng chống tay lên vùng ngực rắn chắc của anh, cô bối rối vì thấy mình trở nên yếu đuối. Người đàn ông này đã làm gì cô? “Logan hãy thả tôi ra.”

“Chưa được, nữ hoàng bé nhỏ!” - Anh thì thầm, răng của anh chạm vào dải tai của cô, gần như là cắn vào đó. “Anh không thể buông tha em ra cho đến khi em hiểu về anh, một chút thôi, không cần nhiều”.

“Hiểu anh?” - Cô lập lại một cách chát chúa, cô trở nên bối rối vì những gì nghe được từ Logan và sợ vì những cảm nhận, phản ứng từ cơ thể của mình đối với sự đụng chạm mà Logan đem đến. Cảm xúc mạnh mẽ từ cơ thể anh tạo ra thật là nguy hiểm, nó lây sang cô.

Một cách không chú ý, tay cô đang từ ngực anh, từ từ đưa lên vai sau đó thấy anh hưởng ứng cuồng nhiệt gần như là muốn chiếm hữu lấy cô, cô tự động vòng tay quanh cổ anh.

“Đúng rồi, em yêu!” - Anh nói trong lúc những ngón tay dài của anh ngày càng siết chặt vòng eo của cô, giống như anh thực sự thích thú với tư thế này. “Anh muốn khẳng định cho em hiểu là anh thật muốn em. Anh muốn em ngay từ ngày đầu tiên khi em vào văn phòng của anh, tự xưng là vợ sắp cưới. Trông em quý phái và còn nữa, đáng yêu vô cùng...”

“Ý của anh là, anh muốn những nhà hàng của ba tôi?” - Hilary “đập” lại, gắng sức thoát ra khỏi “ma lực” của anh nhưng cô thấy hình như hoài công.

“Những nhà hàng chết tiệt,” - Anh điên tiết hét lên.

“Tôi... tôi không tin anh.” - Cô rên rỉ. “Anh cũng hám lợi như những người đàn ông khác mà ba tôi đã chọn. Á...” - Bất ngờ cô la lên khi cánh tay của anh ôm cứng lấy cô muốn nín thở.

“Nếu em muốn nghĩ rằng anh kết hôn với em vì những nhà hàng.” - Anh gầm gừ, một cách giận dữ anh nhắc đầu ra để từ từ nhìn xuống đôi mắt đang mở lớn vì kinh ngạc. “Cứ tự nhiên, chuyện đó vẫn không thay đổi được kết quả, nó chỉ có nghĩa kéo những vấn đề dài ra thêm mà thôi”.

“Kéo dài đến điểm nào đó để rồi kết quả cuối cùng mà anh đạt được cho anh thấy nó không đáng cho anh phải bỏ công.” - Cô công kích lại.

“Em sẽ không thành công trong việc đả kích anh đâu, em yêu à,” - Anh bảo cô, nụ cười khinh mạn xuất hiện ở khóe môi của anh. “Em cũng biết là,” - Anh nói tiếp gần như là thì thào. “Tối nay khi đến đây anh không hề có ý định lôi em lên giường cùng anh làm tình...”

“Tốt!” - Cô cắt ngang lời nói của anh một cách giận dữ. “Bởi vì anh không được phép làm chuyện đó...”

“Anh tự bảo mình phải học cách kìm chế.” - Anh nói cứ như anh không hề biết Hilary đang nói chuyện với anh. “Anh thậm chí còn chưa hôn em đúng với hôn nữa cơ đấy. Anh biết trong đầu em đang lập ra nhiều kế. Nhưng sau đó em hãy đi làm sáng tỏ mọi chuyện với anh bạn họa sĩ của em. Một cách bất ngờ làm cho anh có quyết tâm báo cho em biết là, anh đến đường nào. Anh biết em là người có trái tim cuồng nhiệt, tất cả anh muốn là vôi vĩnh để có được nó, cho đến khi tình cảm đó chỉ dành cho anh mà thôi...” - Mọi anh quay trở lại miệng cô với mãnh liệt đáng kinh ngạc. Hilary hoàn toàn bị áp đảo.

Lần này khi anh ngẩng đầu lên, Hilary phát hiện ra cô đang lấy lại sức để thở, hoàn toàn không hiểu tại sao cô trở nên như vậy. Những lời anh nói như búa đóng vào óc cô. Anh nói cô là người có trái tim cuồng nhiệt, anh muốn cô, và muốn hôn cô với tất cả khao khát, thèm muốn mà cô chưa bao giờ có được từ người đàn ông khác. Cô thật sự là người có khả năng tạo ra được những cảm xúc đó trong anh ư? - Không có đâu, một phần lí trí trong cô đang gào thét, đây chỉ là một thủ đoạn lừa bịp. Chiến thuật mới anh áp dụng để có được cô và

những nhà hàng. Cô không được để mình sập bẫy trở thành trò cười. Nhưng sự cuồng nhiệt trong tình cảm như chất nghiện ma túy, nó làm người ta không được tỉnh táo.

Quá nguy hiểm. Rõ ràng là vậy.

“Có điều gì đó nói cho anh biết là, người bạn họa sĩ của em trong một thời gian rất ngắn sẽ kiểm tra anh ta người bạn chung giường mới.” - Logan tuyên bố, giọng nói trầm ấm rất đàn ông của anh vang lên rõ ràng. Biểu hiện sự thoải mái, tin tưởng tuyệt đối vào những gì anh đang nghĩ “Em không được qua lại với anh bạn họa sĩ ấy nữa, Hilary Forrester. Và anh cũng không có ý định cho phép em tạo cơ hội để anh họa sĩ ấy cùng với em có được những giây phút “cuồng nhiệt” như em đã vừa có với anh.” - Cặp mắt sáng màu xám xanh của anh nằm dưới hàng lông mi dài cúi xuống nhìn cô với ánh nhìn lạ lùng đầy đe dọa mà anh cố tình biểu lộ không hề có ý che giấu nó.

“Cái g...i...?” - Hilary liếm môi dưới bị khô khốc của mình, cô gằn nhỏ đầy vẻ thách thức. “Cái gì làm cho anh nghĩ rằng giữa tôi và Kevin không thể tốt hơn những gì giữa tôi và anh chứ?”

“Vậy là em thừa nhận chuyện mà giữa chúng ta vừa xảy ra tuyệt vời có đúng không?” - Anh hỏi ngọt xót, dồn Hilary vào con đường bí.

“Anh... anh thật là... Anh thừa biết ý tôi không phải thế!”

“Tuy vậy, anh không ngại trả lời câu hỏi của em.” - Anh cười nhả nhỏ làm sáng gương mặt vốn đẹp trai nhưng luôn nghiêm nghị của mình. “Thật ra rất đơn giản. Em tạo bất ngờ từ chính con người và hành động của em, nếu như em là người biết đóng kịch, biết làm dáng thì em đã không hốt hoảng và mất bình tĩnh như thế. Tốt hơn hết đừng nghĩ đến chuyện chối biến những điều đó, em yêu à. Tất cả cảm giác của em đều hiện lên rõ ràng trong cặp mắt xinh đẹp của em đấy. Em có thể trung thực cho anh biết, em thật sự muốn tiếp tục trở lại cuộc tình tẻ ngắt với Thorne à?”

“Phải!” - Cô cộc cằn trả lời, nói láo không ngượng miệng, không một chút đỏ mặt. “Ít ra Kevin không đối xử với tôi như tôi... là... một...” - cô kiểm từ để diễn đạt... “như một vật cần phải sở hữu! Và tôi đồng thời chắc chắn một điều đó là anh ấy không hề muốn chút nào những nhà hàng ăn của Crawford”.

“Em nhất định làm cho vấn đề này càng khó khăn hơn có phải không?” - Anh thở dài, gục gặc đầu, hành động tỏ thiện ý với một chút nhẫn nhịn.

“Anh hoàn toàn đúng! Tôi đang cố tình gây khó khăn đấy.” - Cô thở hắt. “Bắt đầu từ bây giờ.” - Vừa dứt lời cô hất đôi giày xăng đan ra khỏi chân mình và đá vào ống chân của anh. Hành động này đúng là con nít, thật là ngốc nghếch, cô tự nói với mình. Nhưng cô có vài vũ khí mà cô có toàn quyền sử dụng và đây là một trong những vũ khí cô có thể dùng được, bên cạnh đó, kết quả cho thấy chuyện này vô cùng đáng để làm.

“Em làm cái quỷ gì vậy...” - Logan lập tức thả Hilary, nhảy lùi ra đằng sau và ôm cái chân vừa

bị Hilary đá trúng. “Em đúng là ‘quỉ nhỏ,’” - Anh xoa cái chân đau của mình trong một chốc liền sau đó bước tới bằng một giọng đe nẹt. “Anh phải để em nằm lên đầu gối và quất cho em một trận”.

“Cái gì?” - Cô quát lại một cách khinh miệt, cố gắng đứng vững. “Đó là cách tốt nhất mà anh có thể là? Tôi đang bị ăn hiếp! Sau màn yêu cuồng yêu vội đầy chớp nhoáng à? Sau tất cả những hành động rẻ tiền anh muốn cho tôi biết thế nào là cảm xúc của cuồng nhiệt mà tôi chưa hề có kinh nghiệm trải qua trước khi dùng một cái anh nháy vào cuộc sống của tôi sao? Như vậy thật là quá nhiều cho cái mà anh gọi là “người tình cuồng nhiệt”. Tôi đoán là vậy. Một cách chắc chắn khi mà người đàn ông với đầy đam mê, sùng bái và khao khát muốn có được tôi sẽ không lợi dụng như anh đã làm, chỉ chưa đầy một giây anh sử dụng nụ hôn phá hủy tất cả.” - Hilary nói thật nhanh không hề ngừng, vì cô biết cần phải nắm cơ hội và đi vào vấn đề chính một cách nhanh chóng, và áp đảo Logan.

Còn Logan ngược lại, anh lợi dụng từng cơ hội để chứng minh cái của anh, từ dịu dàng thậm chí phải dùng đến vũ lực anh cũng không ngại.

Trong thoáng chốc, qua nét mặt cho thấy anh đã nguôi giận, anh vẫn đứng đó, không hề đụng đến cô, chỉ lẳng lặng nhìn cô như cân nhắc, hai tay anh chống hai bên hông. Khóe môi anh cong lên trông thật thảm thương.

“Đúng là đã làm mất đi những gì tốt đẹp đã có giữa hai chúng ta. Anh thừa nhận điều đó.” - Logan bình thản trả lời.

“Chắc chắn là như thế,” - Hilary gật gù một cách quả quyết. “Sự thực là, khi bị tấn công bởi cô gái, mà cô gái này đúng ra phải ‘tan rã’ trong vòng tay của anh và anh, vì muốn trả đũa hành động của cô ấy, anh hăm dọa sẽ ‘đét đít’ cô gái, bỏ mặc cả hai chúng ta đang đối diện với tình thế hoàn toàn mới lạ. Tôi nghĩ, chúng ta hoặc là chấm dứt tại đây hoặc là coi như tôi chưa hề ‘nói chuyện’ bằng chân hoặc...” - Hilary ngưng ngang lơ lửng khiến người nghe phải tò mò.

“Hoặc gì? Tại sao không nói tiếp?” - Anh hồi thúc một cách khẩn trương, một bên chân mày của anh nhướn lên.

“Hoặc là,” - Cô tỉnh bơ nói tiếp. “Anh thật ra chẳng phải là một người tình cuồng nhiệt như anh vẫn tưởng anh là. Cũng có thể cả hai cái đều đúng”.

“Em chưa bao giờ ‘nói chuyện’ bằng chân?” - Anh thắc mắc với cái nhìn chế nhạo đầy bất mãn.

“Dĩ nhiên là không phải,” - Cô khẳng định, cảm cô hất lên một cách kiêu ngạo. “Làm gì có chuyện cô gái dùng chân ‘nói chuyện’ chỉ vì người đàn ông muốn ẵm cô ấy lên để hôn chứ?”

“Cô gái ấy sợ sẽ bị ‘rơi’ vào trong ma lực của người đàn ông mà cô ấy không sao thoát ra được.” - Anh gợi ý một cách trơn tru, cặp mắt lóe lên tia châm chọc.

“Chỉ có người đàn ông nào quá tự mãn đến lỗ bịch, cho rằng cái tôi của mình quá lớn thì mới nghĩ như thế thôi.” - Bằng giọng lưỡi chua ngoa, chán ghét Hilary nói thẳng vào mặt anh

“Hoặc giả người đàn ông đó quá muốn chuyện đó thành sự thật, bởi vì, người đàn ông đó, bản thân của anh ta đã bị ‘nắm mùi’ nói chuyện với chân.” - Anh trả miếng ngọt xót.

Hilary căm tức nhìn nghiêng lấy anh, không biết phải phản ứng thế nào về sự châm chọc dai dẳng của anh: “Chúng ta đừng có nói tiếp đề tài cũ rích này nữa, tôi không muốn nghe thêm anh bị tôi đốn ngã ra sao.” - Cuối cùng cô chua chát kết thúc.

Logan chăm chú quan sát Hilary với cái nhìn đầy dụng ý, sau đó anh đưa mắt nhìn xuống tấm thảm có hình vẽ dưới chân mình đang đứng một cách chăm chú như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung. Cuối cùng anh lên tiếng mà không hề nhìn Hilary: “Như vậy là, em không hề tin một chút nào về những gì anh nói với em tối nay...”

“Thậm chí những buổi tối khác cũng vậy.” - Cô tiếp lời anh, những lời cô nói khiến cho anh ngược lên nhìn trở lại.

Từ cái nhìn của anh, Hilary thật sự không dám chắc là mình có hiểu hết ý nghĩa từ đôi mắt màu xám xanh đó thoáng chốc lóe lên hay không. Nếu như cô để cho mình lún sâu vào những gì mà Logan đang cố gắng biểu lộ, cô biết mình sẽ trở nên yếu đuối và nhu nhược, cảm giác này trước giờ Hilary chưa hề có với bất cứ người đàn ông nào.

“Em cứ yên tâm, thả lỏng mình, anh không có ý định sẽ đứng đây suốt đêm lặp lại cái điệp khúc ‘anh muốn em’.” - Anh cộc cằn.

“Như vậy ít ra chúng ta cũng có được điều vừa ý”.

“Nhưng mà, anh muốn cho em một lời khuyên cáo nghiêm túc, em cung. Tuy em có vài hành động không được khôn ngoan như là đá vào chân anh chẳng hạn, những điều đó vẫn không giúp em thoát khỏi anh. Mà ngay cả anh chàng họa sĩ Kevin Thorne bạn em cũng không thể giúp được em. Anh biết chính xác đó là cảm giác gì khi anh có được em trong vòng tay của mình. Một ngọn lửa đang bốc cháy trong em, Hilary Forrester, anh muốn tất cả con người em phải thuộc về anh và anh không quan tâm dù là nhỏ, thật nhỏ những gì sẽ cản trở anh có được em. Anh sẽ bất chấp đó là những nhà hàng hay là Thorne ngay cả sự bướng bỉnh, ngoan cố của em, anh cũngmàng”.

Logan quả là lợi hại, Hilary rầu rĩ nghĩ.

Quá lợi hại.

Anh đã kiểm ra được yếu điểm của cô mà những vị tuyển phu trước thậm chí nghi ngờ cũng không có chứ đừng nói đến nhìn ra nó. Một yếu điểm mà cô không biết phải mô tả thế nào.

“Trong khi tôi không có chút xíu nào tin những cảm giác dành cho tôi là thật, tôi nghĩ anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong việc thuyết phục tôi đồng ý đi đến hôn nhân với anh.” - Cô nói thẳng vào mặt anh mà không chút rụt rè sợ hãi. “Ngay cả anh làm tôi tin tưởng rằng anh thật sự mong ước có được tôi, đó vẫn chưa đủ lí do khiến tôi nhận lời kết hôn với anh. Tôi nghĩ, tôi đã giải thích khi tôi gặp anh ở văn phòng, Logan Saber, khi tôi kết hôn, nó phải được xây dựng trên tình yêu”.

“Và, một cách hiển nhiên, khi mà em không có một chút niềm tin vào bản thân em, rằng anh thật sự muốn có em, em cũng không tin rằng với anh, một khi anh muốn người con gái nào có nghĩa đó là vì anh yêu cô ấy, có phải không?” - Anh tức tối hỏi.

“Đúng vậy!” - Tại sao anh còn hỏi cô điều này nữa, không lẽ anh nghĩ cô là kẻ ngốc à?

“Được rồi,” - Anh nhẹ nhàng lùi bước. “Anh sẽ từ bỏ hành động mà em cho là anh gạ gẫm em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Tuy rằng, điều đó có gây phần nào khó chịu cho cái tôi của anh”.

“Tôi cũng hình dung ra được”.

“Chúng ta bắt đầu bằng phương cách khác.” - Anh ngọt xót, rất là ngọt xót.

“Ý anh là gì?” - Cô tức giận nhăn mặt hỏi lại.

“Nếu em không chịu thừa nhận là anh muốn em thì anh sẽ dùng phương cách khác thuyết phục là em, muốn anh.” - Anh nói tỉnh bơ, trong mắt anh thấp thoáng ánh cười như khoái chí vì phương cách này.

Hilary cố gắng dằn cơn điên của mình trước sự trơ tráo của người đàn ông này. Cuối cùng miễn cưỡng cô buộc mình phải mở miệng: “Không có cơ hội đó đâu, Logan Saber, nếu như anh nghĩ tôi dễ dao động thì...”

“Không phải là dễ dao động, em cưng” - Anh chỉnh lại bằng giọng biếng nhác, chán nản. “Ngược lại, phải nói là cố chấp, cứng đầu. Cái tính tình ấy của em làm cho mỗi chuyện đều trở nên rắc rối phức tạp. Anh dùng danh dự của mình mà nói thật với em, đấy là đức tính đáng ngưỡng mộ, anh không hề đánh giá thấp những đức tính ấy, có thể nói nhờ những đức tính này mà em trở thành người phụ nữ có năng lực, đạt hiệu quả cao trong kinh doanh, Hilary. Nhưng, nói thật cho dù em dùng đủ mọi phương cách cũng không thể nào sánh được với những kinh nghiệm của anh trong việc ứng phó với các đối thủ dày dạn kinh nghiệm hơn. Anh lớn hơn em tám tuổi lận đấy, nhớ chưa?”

“Kinh nghiệm mà anh có được cho dù anh lớn hơn tôi đi chăng nữa cũng không giúp gì được cho anh, một tí cũng không.” - Cô giận dữ tuyên bố.

“Tốt,” - Anh gật đầu đồng ý. “Anh rất mừng khi em nhìn vấn đề theo khía cạnh tốt, như một

thử thách nhỏ cho bản thân em nhĩ. Với cách nhìn như thế anh không cần phải lo lắng là em sẽ chạy trốn vì sợ”.

“Tôi không bao giờ chạy trốn khi gặp thử thách.” - Cô nói một cách kiêu hãnh, anh đã đánh trúng lòng tự ái của cô.

“Nào, bây giờ chúng ta xác minh được là, em, thứ nhất, không hề biết sợ nếu như bị trong tầm ngắm của người đàn ông có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống cũng như trong kinh doanh, thứ hai là, em không bao giờ chạy trốn khi gặp vấn đề khó khăn, bởi thế em sẽ không có bất kì phản đối nào chứng minh cho anh thấy em đúng như những gì em muốn anh nghĩ về em chứ? Tối mai hãy đi ăn tối với anh”.

Hilary chớp mắt, cô thật sự ngạc nhiên vì lời mời bất ngờ của anh. Anh dẫn dắt cô vào bằng một cách tài tình, đầu tiên anh chọc tức cô, lôi cái tự ái và kiêu ngạo của cô ra làm bầy.

“Không cần, cảm ơn!” - Cô từ chối lịch sự

“Sợ à?” - Anh cười khinh đầy chế nhạo, hành động này càng chọc tức Hilary giận thêm và lần đầu tiên trong đời, cô tự nói với mình, cô hiểu thế nào là bị coi thường.

“Không phải là tôi sợ, tôi chỉ không có hứng thú về cái ý tưởng là trải qua bữa ăn tối với anh để trả nợ cho hành động tôi đã đá vào chân của anh”.

“Anh bảo đảm với em, em yêu, anh sẽ không ăn hiếp em.” - Anh nói ngay. “Chúng ta chỉ ân ái khi nào em muốn, em muốn bao nhiêu anh chịu em bấy nhiêu, ở đây em sẽ không gặp bất cứ sự ép buộc nào từ anh cả. Đó là lời hứa danh dự, anh sẽ chấm dứt ngay lập tức nếu em lên tiếng. Còn lí do phản đối nào nữa không? Hay em muốn thừa nhận, em sợ đến chết đi được vì một bữa cơm tối đơn giản cùng với anh ở bên ngoài?”

Logan đã đạt được kết quả trong việc khích tướng đẩy Hilary vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Tôi không sợ anh, Logan Saber, một chút xíu cũng không, anh...”

“Chứng minh đi!”

“Được! Một buổi ăn tối và chỉ một lần thôi, không có thêm. Anh tha mãi rồi chứ? Chứng tỏ là tôi không hề run sợ trước anh.” - Cô đáp chất một cách giận dữ.

Logan thở khì, có thể thấy rõ điều đó, nhìn anh lúc này còn hơn là tha mãi. Hilary ngay tức thì thấy hối hận vì những lời mình nói ra, nhưng quá muộn. Cô biết, anh cũng biết.

“Nếu anh không thể thuyết phục được em đi ăn tối lần thứ hai, sau khi chúng ta đi ăn vào tối mai, anh chỉ còn biết trách bản thân mình mà thôi.” - Anh cười nói.

“Anh sẽ không đổ lỗi do tôi sợ anh được nữa à?” - Cô mỉm cười.

“Không. Em có lời hứa của anh. Nếu em không thấy vui vẻ trong buổi ăn tối không lợi dụng đánh vào lòng tự ái và kiêu ngạo của em để có được những lần hẹn sau”.

“Tôi đúng là ngốc để anh gạt vào lần đầu.” - Hilary thừa nhận, cơn tức giận của cô đã nguôi ngoai.

“Sáng suốt nhìn vấn đề theo khía cạnh tốt đi em yêu.” - Anh nhẹ nhàng khuyên giải. “Anh chịu nhường bước phần lớn để mời em đi ăn tối với anh, không lẽ em không nhìn ra? Hãy coi đó như thỏa hiệp bước đầu giữa hai chúng ta, có được không?”

“Anh cho rằng anh đã nhường bộ rất lớn để tôi đồng ý ngưng lại ngay lập tức nếu như tôi cảm thấy anh đáng ghét?” - Cô hỏi gặng, vẻ hóm hỉnh hài hước trong giọng nói khi cô xác nhận lại quyền lợi mình được có khi mà không khí xung quanh giữa hai người đã trở nên “quang đãng” hơn. Cô biết đó là nhờ Logan, anh là người tạo ra sự thay đổi tâm trạng của cô. Anh lúc này không còn vẻ gì là đáng ghét cả, trông hết sức thoải mái chỉ vì cô đồng ý ra ngoài ăn tối cùng anh. Anh đã dữ dội biết bao khi mà không bao lâu trước đó anh ghì xiết cô trong vòng tay để thúc ép cô hẹn hò cùng anh như là cách duy nhất để thoát ra khỏi tình thế nguy hiểm lúc đó? Mọi chuyện trở nên rối rắm, Hilary tự nói với mình không mấy gì là vui vẻ.

“Em cho anh thấy rất rõ ràng là, em không nghĩ nhiều tới việc ân ái cùng anh.” - Anh đáp lại một cách đầy thất vọng. “Nhưng em có nhất thiết phải dùng đến gương mặt khó chịu đó không?”

Hilary, cảm giác như mình đang bị buộc tội, cô chỉ nhún vai, rõ ràng cái tội của anh đang bị đụng chạm, cô biết vậy nhưng cô mặc kệ không muốn quan tâm tới cảm giác của anh vào lúc này.

“Em có trái tim lạnh lùng, Hilary!” - Anh thất vọng lâu lâu. “Được, anh trả lời câu hỏi của em, đúng vậy, anh thực sự muốn em xử lý khi vấn đề có liên quan đến... ừm... sự đáng ghét của anh, coi như là sự nhường bộ của anh. Sự nhường bộ chết tiệt, sự thật là vậy.” - Anh nhanh chóng kết thúc.

“Chỉ có một buổi cơm tối thôi, Logan!” - Cô dấm dăng an ủi anh. “Tôi chắc chắn là anh vẫn sống nổi với cái tội không hề bị sứt mẻ chút nào”.

“Em sin đầu nhĩ, khi mà anh cho em biết, vô cùng khó khăn cho anh để giữ bàn tay không đụng chạm đến em?” - Anh nghi ngờ hỏi cô, chậm chạp bước qua góc của căn phòng, đến đứng trước cửa sổ, ngó ra ngoài, bàn tay to lớn của anh đang cào vô mái tóc dày của mình trong khi lưng anh quay về phía Hilary.

Nếu cô không biết rõ về anh, Hilary nghĩ, có lẽ cô thật sự tin rằng, anh phải rất khó khăn ép buộc bản thân mình làm theo những gì cô muốn, và cố gắng tránh không ân ái với cô.

“Anh không phải là tuyển phu đầu tiên mà ba tôi muốn tôi gặp, người đàn ông này nghĩ rằng anh ta có thể cưa đổ được tôi chỉ với một cái hôn.” - Cô nói nhỏ gần như thì thầm. “Người đàn ông này suýt nữa là thành công, và chỉ một mình anh ta mà thôi”.

“Em đang nói cho anh biết, số mệnh của anh nói cho cùng cũng sẽ giống như số phận của ba vị tuyển phu trước?” - Logan hỏi bằng giọng khô khốc, vẫn tập trung sự chú ý của anh vào khung cảnh trước mắt, bên ngoài cửa sổ.

Thế đứng của anh lúc này không gây cho Hilary bất cứ một trở ngại nào khi cô quan sát anh từ đằng sau, đôi vai rộng đi xuống vòng eo thon. Cô vẫn còn nhớ sức mạnh của vòng tay anh khi ôm cô và nhận ra ngay lập tức sự hồi hộp khi cô trong vòng tay anh. Lúc đó đã có quá nhiều nhân tố làm ảnh hưởng đến sức phán đoán và sự sáng suốt khi anh hôn cô: sự sạch sẽ thơm tho từ con người anh tỏa ra, mùi thơm rất đàn ông từ nước tạo râu anh dùng, sự kích thích từ cơ thể anh, sự rắn chắc từ bắp đùi của anh khi anh ghì xiết lấy cô...

Một cách kiên quyết, Hilary không muốn đầu óc đi theo cảm xúc của mình nữa, cô cần phải tỉnh táo lại để nhìn rõ sự việc, người đàn ông như anh không có lí nào lại chị tình cảm vào một phụ nữ như cô, anh muốn những mẫu người như Julia: phụ nữ của hiện đại, xinh đẹp, sôi nổi, hoạt bát, thích thời trang. Sự thật là, Logan Saber không phải người đàn ông đẹp trai cổ điển như hầu hết người đàn ông mà Julia quen biết trước đây, điều đó ít ra không thích gây khó dễ cho anh, Hilary thừa nhận. Người đàn ông như Logan trở nên táo tợn hơn nếu một khi anh muốn trở thành người hùng duy nhất trong mắt Julia.

Tại sao cô lại nghĩ đến Julia lúc này? Một cách chậm chạp và cân nhắc cô quan sát người khách bất đắc dĩ của mình và nói: “Ba vị tuyển phu trước họ rất an tâm khi quyết định sẽ rút lui khỏi cuộc đua, Logan. Anh chắc hẳn cũng có cảm giác giống như họ vậy.” - Thật là xúi quẩy khi mà những gì cô nghĩ đã không nói được một cách trọn vẹn như cô muốn, cô gần như có chút tiếc nuối trong giọng nói của mình, Hilary nghĩ một cách tức giận.

“Đừng có xếp anh cùng hạng với ba người kia.” - Anh răn đe và thật bất ngờ anh bao phủ cô một cách đột ngột không ngờ tới. Nét mặt anh làm cô hoảng hốt cô đã nhìn thấy qua đôi mắt màu xám xanh, mặc dù thái độ anh không chút gì gây hấn. “Anh là anh, Hilary Forrester, và em thật là ngốc khi cứ tiếp tục cho rằng anh không có gì khác biệt so với những tuyển phu mà em đã gặp. Thật ra vô cùng khác biệt”.

“Vô cùng khác biệt?” - Cô mỉa mai. “Phải mà, anh to lớn hơn những người đó.” - Cô dẫn đo khi thừa nhận.

“To lớn hơn để ôm em dễ hơn, em yêu dấu!” - Anh chọc quê cô với nụ cười “gian tà” không thèm dấu diếm.

“Và anh có thể là thông minh hơn họ đôi chút.” - Cô thừa nhận một cách chua chát. “Không có ai trong số họ dùng thủ đoạn để bẫy tôi buộc tôi phải có buổi hẹn hò với họ sau khi tôi biết được mục đích của họ là gì”.

“Anh lại cho rằng, em, mới là người dùng thủ đoạn,” - Anh cười toác hoác vì khoái chí. “Nhưng anh, rõ ràng là không hề dùng thủ đoạn để bẫy em, chỉ là khéo xoay sở để thoát ra tình trạng không được... ừm... sáng sửa cho lắm giữa hai chúng ta, nếu anh không nhanh chóng “xoa dịu” đi tình thế lúc đó thì có lẽ mọi chuyện sẽ càng xấu hơn, em đồng ý không?”.

“Thật ra anh không cần mắc công phải ra vẻ nhún nhường như thế. Tôi tự biết phải làm thế nào cứu mình thoát ra khỏi tình thế xấu.” - Cô nói đầy tự hào, tự nghĩ “một buổi ăn tối với Logan Saber cũng không đến nỗi kinh khủng. Miễn là cô điều khiển những tình huống có thể xảy ra trong bữa ăn, chuyện xấu gì có thể xảy ra khi chỉ ăn tối cùng anh? Cô đã có buổi ăn trưa thoải mái ở Los Angeles...”

“Dạ, vâng thưa quý cô!” - Anh nhún nhường. “Ồ, còn nữa, bộ sưu tập những vật thủy tinh của em rất tuyệt vời. Anh đã chiêm ngưỡng chúng khi nãy lúc em không có nhà”.

“Cái gì” - Cô ngó anh lom lom, trong một lát cô như không tin là anh vừa thay đổi đề tài.

“Những vật thủy tinh nhỏ nhắn của em,” - Anh lịch sự giải thích, ra dấu về phía kệ trưng bày của cô. “Con Thiên Nga đó trông thật đặc biệt. Công ty thủy tinh Cambridge làm có phải không?”.

“À, phải. Cám ơn.” - Cô nói như phản xạ, bỗng nhiên thấy như quên mất đang nói về vấn đề gì. “Tôi tìm thấy tại một tiệm ở gần bờ Vịnh San Francisco, có một vài kiểu đi theo bộ vừa mới được chuyển đến từ cuộc bán đấu giá...” - Hilary ngưng ngang câu nói ngược nhìn anh rồi cười “méo xệch”. “Anh thành công rất nhiều lần khi áp dụng “sách lược” này có phải không?” - Cô bình thản hỏi anh.

“Sách lược gì?” - Anh hỏi một cách ngu ngơ như không hiểu cô nói gì.

“Anh vẫn chưa chịu từ bỏ mục đích của mình, chỉ là anh thay đổi sách lược khác, nhẹ nhàng hơn, uyển chuyển hơn? Tôi bắt đầu hiểu dụng ý của anh”.

“Anh không hiểu, em yêu. Nếu em muốn ám chỉ tại sao anh lại nói đến những lọ thủy tinh, anh không có ý gì cả chẳng qua anh muốn thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện giữa hai chúng ta mà thôi”.

“Thay đổi chủ đề? Không dám đâu!” - Cô cự nự. “Anh biết quá rõ chính anh là người chủ động mọi chuyện từ kẻ đóng vai đa tình rồi biến thành người đối tác làm ăn thoáng chốc lại trở thành người có tài ăn nói thu hút người khác, anh thay đổi như con tắc kè nhiều màu sắc từ lúc tôi bước vào phòng này cho đến giờ. Không,” - Cô đưa tay lên như ngăn lại lời chối vô tội vạ của anh, nếu như anh thật sự có ý định đó. “Làm ơn đừng có giải thích gì cả!” - Tự bản

thân cô đã quyết định, cô sẽ bình tĩnh và cẩn thận khi ở gần người đàn ông này, anh đã rất thành công trong việc buộc cô làm theo ý của anh, một cách gián tiếp, từ lúc cô gặp anh cho đến giờ. Ngoài sự khó chịu mà anh đem đến cho cô, Hilary có cảm giác như đây là một thử thách mới, cô muốn thử bản thân mình.

“Tối mai mấy giờ anh sẽ đến đón tôi?” Cô hỏi anh và cũng chấp nhận cho mình tự thay đổi chủ đề”.

“6.30 có” - Anh gợi ý. “Ba của em có đưa cho anh tên nhà hàng, đó là một trong số những nhà hàng mà em yêu thích, ở trong thành phố này”.

“Tôi cũng đoán ra ông ấy sẽ làm như thế mà.” - Hilary trề môi. “Ông ấy dùng mọi cách miễn là đạt mục đích của ông ấy”.

“Ông ấy giúp với thiện ý, Hilary!” - Anh nói nhỏ nhẹ.

“Tôi biết. Đó là một trong những điều gây khó khăn khi muốn thoát ra khỏi những tình huống mà do ông ấy bố trí. Ít ra trong trường hợp của anh mọi chuyện đều được để tự nhiên bởi vì ông ấy biết anh đã được tôi khuyến cáo. Bản thân anh cũng đã nhận được khuyến cáo. Tôi không tính bày nhiều trò lần này”.

“Tốt,” - Anh vỗ tay thật to như để chúc mừng, anh bước về phía cô hai bước rồi dừng lại khi đầu cô ngược lên về phía anh đầy cảnh giác. Anh quan sát cô với cái nhìn đánh giá rồi anh nói. “Anh không ngại em bày trò, em cũng hiểu, nhưng vấn đề trở nên đơn giản hơn nếu em đừng tạo cho vấn đề nảy sinh”.

“Anh nghĩ rằng như vậy sẽ tạo cho anh nhiều cơ hội hơn?” - Hilary tinh quái hỏi anh.

“Đúng thế.” - Anh bình thản nhìn nhận. “Khi điều đó xảy ra, anh sẵn sàng đương đầu với luật chơi, anh dùng nó trong công việc kinh doanh của mình và rất hữu ích”.

“Tôi không ngạc nhiên chút nào.” - Cô mĩa mai, suy nghĩ về những gì anh nói, làm cô càng hiểu về anh nhiều hơn là anh mong cô hiểu được. Nó khẳng định một điều cơ bản của bản chất sự việc mà anh lưu ý cô, chỉ có vấn đề thương mại.

“Nhưng chuẩn bị cho mỗi lần chúng ta gặp mặt, ở đây cần phải có vài qui tắc cơ bản...” - Anh nói tiếp bằng giọng trầm thấp gần như là thì thầm mang nhiều âm sắc cảnh báo.

“Không cần thiết nếu như anh không có đối thủ tham gia”.

“Trong trường hợp này, họ có quyền chơi theo cách của họ chấp nhận mọi hậu quả.” - Anh bình tĩnh đưa ra lời khuyên.

“Không cần thiết phải cho tôi biết những qui tắc trong luật lệ tham gia trò chơi của anh, Logan Saber. Tôi không có ý định lôi bản thân mình dính vào nó”.

“Chúng rất đơn giản,” - Anh nhếch mép cười khỉnh. “Rất dễ nhớ, không gây bất cứ khó khăn nào cho em cả. Chính xác là, những qui tắc này có thể cô đọng lại chỉ thành một qui tắc chính mà thôi. Trong lúc anh và em đang trong quá trình tìm hiểu sự khác biệt không đáng kể giữa hai chúng ta, mà một trong sự khác biệt đó nói rằng anh, đang tán tỉnh em... Đúng vậy, anh cũng đoán được em đang khoái trá thềm vì điều này, nhưng không sao cả, chỉ là từ bây giờ trở đi em phải chấm dứt mối quan hệ nào mà em có với Kevin Thorne”.

Cặp mắt màu hổ phách nheo lại khi nghe thấy những lời anh vừa mới nói. Họ lại phải quay trở lại từ đầu điểm chính của cuộc nói chuyện, vẫn không có gì thay đổi. Hừ, cô không thích chút nào khi bị người khác áp bức, ra lệnh cho cô. Không sai, Logan Saber là một người đàn ông đầy hấp dẫn, và mặc dù anh ta là kẻ cơ hội, anh ta hứng thú với cô chỉ vì lợi ích mà anh ta có được từ ba cô, và cô chịu đi ra ngoài ăn tối với anh ta chỉ một lần duy nhất nhưng phải dưới điều kiện hai bên cùng đồng ý. Nhưng điều đó không có nghĩa anh ta có quyền khuyến cáo cô không được qua lại với bất cứ người đàn ông nào khác mà cô muốn.

“Tôi sẽ không đòi nào đứng ở đây, tại phòng khách của tôi để mà nghe anh lớn tiếng buộc tôi phải cam kết với các đòi hỏi của anh đâu, Logan Saber.” - Cô kiêu ngạo nói. “Nếu anh vẫn muốn được đặc ân cùng tôi đi ăn tối vào ngày mai, tốt hơn hết anh hãy chấm dứt ra mệnh lệnh cho tôi nên hay không nên làm bất cứ việc gì mà nó vốn không liên can gì đến anh một chút nào”.

Anh quan sát cô trong vài giây, cân nhắc xem anh có thể áp lực với cô bao xa trước khi cô hoàn toàn nổi giận và từ chối không đi ăn tối với anh vào ngày mai. Hilary đoán được anh đang nghĩ gì và cô cố dấu nụ cười đắc thắng.

Sự thật là, cô vẫn có thể đối chọi cùng anh, nhưng cô cũng có thể khống chế được anh.

“Thật là cô bé ngạo mạn!” - Anh nói bằng giọng dịu dàng, nhún nhường, mặc dù nét biểu lộ qua đôi mắt của anh có sức thuyết phục hơn rất nhiều. “Anh nghĩ chúng ta tốt hơn là trở lại vấn đề này vào tối mai, em rõ ràng là muốn viện cớ để rút lại lời hứa cho buổi tối mai và anh không có ý định cho em được toại nguyện”.

“Cuộc hẹn của tôi với anh sẽ chấm dứt vào tối mai ngay lúc anh mở đầu cho những lời cảnh cáo và những luật lệ mà được anh đưa vào trong cuộc thảo luận.”

“Có thể khi Thorne biết được em nhận lời cùng anh hẹn hò, anh ta sẽ khởi xướng và yêu cầu chấm dứt cuộc tình nhạt nhẽo giữa hai người! Em sẽ nói cho anh ta biết về buổi hẹn tối ngày mai chứ, Hilary?”

“Cuộc sống của tôi và Kevin không cần mỗi ngày mỗi giờ phải thông báo thời khóa biểu của nhau”.

“Thậm chí là mỗi tối, cũng không cần.” - Logan mỉa mai.

“Chúng tôi có sự hiểu biết và tin tưởng lẫn nhau!” - Hilary nói bằng âm giọng mãn nguyện.

“Rất hiện đại.” - Anh thừa nhận. “Anh cho rằng anh có hơi cổ hủ một chút về điểm này, không hiểu tại sao. Đừng nghĩ tới sẽ có sự thông cảm hiểu biết từ anh, em yêu ạ!”

“Tôi không hề chờ đợi sẽ có một mối quan hệ lâu dài hay sự thông cảm nào với anh một chút nào cả”.

“Đúng là cuộc sống có nhiều điều gây ngạc nhiên nhĩ, thậm chí ở độ tuổi của chúng ta vẫn còn lắm điều gây ngạc nhiên”.

“Anh là người hết thuốc chữa.” - Hilary nghiêng rằng. “Anh phải bị nhiều đàn bà cho nếm mùi lắm nếu anh đối xử với họ như vậy. Thường là mất bao lâu trước khi họ có được quyền sở hữu với những luật lệ và nguyên tắc?”

“Thật ra,” - Anh kéo dài trong suy nghĩ trước khi nói tiếp. “Hầu hết họ đều nhắm đến sẽ ở lâu dài với anh cho đến khi anh ngưng không trả các lệ phí tiêu xài trên người của họ nữa.” - Anh rút ngắn khoảng cách giữa hai người gần

Hilary có cảm tưởng cô giống như đang bị theo dõi.

“Và anh quyết định kiếm một người nào đó có của hồi môn, có phải vậy không?” - Cô phản công lại đầy khinh bỉ, ngay lập tức nhận ra cô đang bị tổn thương.

“Anh chưa hề nghĩ đến điều đó, dù là một chút xíu khi quyết định tiến tới với em, nhưng mà, không sai, em sẽ đem đến cho anh một gia tài rất có giá trị, Hilary. Anh không nghĩ là em sẽ tin nếu anh nói cho em biết, gia tài mà anh nói đến không hề có dính đến những nhà hàng như em vẫn luôn nghĩ.” - Anh dịu dàng, ôn tồn nói, tiếp tục rút ngắn khoảng cách giữa anh và cô.

“Anh nói đúng, tôi sẽ không tin đâu.” - Hilary dự tính lui lại bằng với khoảng cách mà Logan đang rút ngắn. Đáng buồn cho ý tưởng hèn nhát đó. Bên cạnh đó, đây là nhà của cô, cô quyết định cần phải giành thế chủ động trong cuộc nói chuyện này.

“Tôi nghĩ, anh đi về được rồi, Logan.” - Cô tỏ rõ ý định một cách kiên quyết, mắt ngó thẳng anh đầy thách thức. “Anh đã có được cái mà anh muốn khi anh quyết định tới đây. Tôi hi vọng anh sẽ có được buổi ăn tối vào ngày mai thật thoải mái, thành thật mà nói, tôi nghĩ anh sẽ rất là thất vọng khi ngồi ở đó, trên cái bàn của một trong những nhà hàng ăn mà anh biết là mình không có cách nào có được nó”.

“Nghĩ xem, thú vị làm sao em dựa vào đó để mà trêu tức, mỉa mai anh?” - Anh nêu lên đầy chán nản.

“Đó cũng là một ý kiến,” - Hilary bắn trả lại anh ngay tức khắc. “Tôi có thể lừa anh, làm cho

anh tin rằng anh sẽ có được đúng cái mà anh đã thỏa thuận cùng với ba tôi rồi thì “pàm”, không có Hilary cũng không có nhà hàng. Anh có chắc là vẫn còn muốn đi ăn tối với tôi ngày mai chứ?” - Cô khấp khởi hi vọng.

“Anh chấp nhận may rủi, Hilary!” - Logan gầm gừ, với tay lên vai cô. Hilary không màng cố gắng thoát khỏi bàn tay đang đặt lên vai mình, cô chỉ giận dữ nhú mày.

“Nếu anh nghĩ đến việc hôn tôi lần nữa,” - Cô khẳng định. “Hãy quên đi, Logan Saber. Tôi đòi hỏi đặc quyền mà tôi có được vào tối mai ngay bây giờ.” - Cô đối mặt với anh không một chút run sợ, tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh không chịu lùi bước.

“Hãy cho người đàn bà một chút quyền lực,” - Anh nhìn mặt một cách thảm thương. “Rồi nó sẽ ăn sâu vào óc cô ấy.” - Anh lắc nhẹ cô. “Tại sao em không chịu thừa nhận là em bị anh thu hút cũng giống như anh bị em thu hút vậy? Em sẽ không bao giờ đồng ý đi ra ngoài ăn tối cùng anh nếu như em không muốn và em biết rõ như thế”.

“Cái tôi bị xúc xiển đang nói chuyện đấy à?” - Cô ngọt nhạt hỏi móc anh và tò mò tự nghĩ nếu những gì anh nói không đúng thì sao? Anh dùng cách lạ lùng mê hoặc cô, cách mà chưa có người đàn ông nào sử dụng để “áp đảo” cô.

“Anh sẽ may mắn biết bao nếu như cái tội nghiệp của anh có thể sống sót khi em chấm dứt việc làm của em, em yêu.” - Anh thở dài, đột ngột buông tay đang đặt ở vai cô xuống, như anh sợ cô sẽ không được thoải mái dưới áp lực của anh. “Anh nghĩ anh nên nghe lời khuyên của em mà rời khỏi đây, nếu anh còn tiếp tục ở lại, e rằng anh rất có thể làm chuyện mà anh đây không thể khống chế...”

“Như chấm dứt “quấy rối tình dục”.” - Cô phản pháo một cách cay độc.

“Không,” - anh bình tĩnh trả lời trong khi bước qua mặt cô đi về phía cửa. “chấm dứt làm chuyện mà anh đã làm với em từ sớm, trên người em”.

“Làm ơn đi,” - Có vẻ thích chí lắm khi trên anh, cô bước phía sau anh ra ngoài đại sảnh. “Anh là nhà doanh nghiệp, nhớ không? Anh phải dùng cái tài ăn nói và đảm lược của mình để thuyết phục tôi chứ không phải là dùng đến sức mạnh của vũ lực”.

“Anh dùng mọi cách, không cần biết là phương cách nào, miễn nó thành công, em Hilary thân yêu ạ!” - Anh khuyến cáo cô, quay lại đối diện nhìn thẳng vào Hilary, tay anh đặt trên nắm cửa. “Em đã từng nói, anh cao lớn và thông minh hơn những tuyển phu trước, cho nên em cần cẩn thận.” - Gương mặt anh lộ rõ sự đe dọa và quyết tâm sắt đá của mình, biểu lộ ấy chỉ hiện lên trong tích tắc đủ cho anh kịp nhìn ra quả là không khôn ngoan chút nào dưới hiện trạng bây giờ và anh lập tức đổi thái độ bằng

Nhưng quá muộn, Hilary đã nhìn thấy và sự khó chịu trong suốt buổi tối mà cô trải qua đã quay trở lại. Suy nghĩ về cơ hội tham gia những màn kịch tính tuy không cao nhưng đã quay trở lại trong đầu cô.

“Chúc anh có buổi tối tốt lành, Logan.” - Hilary nói một cách kiêu ngạo. “Gặp anh ngày mai lúc 6.30 tối”.

“Được. Anh đồng ý. Gặp em lúc 6.30, và Hilary,” - Anh nói thêm, ngừng lại lần nữa trước khi bước ra khỏi cửa. “Em sẽ không hoảng sợ và bỏ trốn chứ? Anh ghét phải buộc mình đi kiếm tìm em lắm...”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không sợ anh, dù chỉ một chút, Logan.” - Cô trừng trừng vào anh, không thích cách anh đánh vào lòng kiêu ngạo của cô đồng thời cũng khâm phục cách khích tướng ấy của anh.

“Tốt.” - Logan đóng sầm cửa lại, đem theo sự kích thích, sự ấm áp và cả sự căng thẳng, mà khi đến anh lấp đầy căn phòng, và bây giờ khi anh đi anh mang nó theo cùng anh.

Hilary nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong vài giây sau khi Logan rời khỏi, các suy nghĩ cứ quay tới quay lui trong đầu cho đến khi cô phát hiện ra mình vẫn còn đứng đó chưa hề rời khỏi từ lúc Logan bỏ đi, ngay lập tức cô tự mĩa mai mình vì hành động ngớ ngẩn này. Thật ra cũng bình thường thôi, khi Logan khuyến cáo cô không được bỏ trốn nếu không, tuy không muốn chút nào nhưng anh sẽ buộc mình đi kiếm để lôi cô về cho bằng được.

Cô thật muốn hỏi anh: anh thật sẽ làm vậy chứ? Đi kiếm cô trở về?

Anh có thật vượt qua mọi trở ngại, thách thức và van xin cô trở về? Cô nghĩ tới những tác động về việc làm đó đối với người đàn ông có quá nhiều kiêu ngạo. Điều đó quả thật sẽ là một vết đau khó lành cho những người đàn ông như Logan Saber.

Hừm, cô không thích thừa nhận chút nào khi đã từng nghĩ đến, bước đường cùng cô sẽ lẩn tránh Logan. Hilary thừa biết, cô cũng có cái tôi cần giữ thể diện và lẩn tránh người đàn ông như Logan là một việc làm vô cùng khó khăn. Cô buộc phải thừa nhận người đàn ông như Logan Saber không thể nào khống chế được, cô nhìn thấy và biết rõ, thậm chí cô đã nhắc nhở mình nhiều lần, đó cũng là thừa nhận một vấn đề khác, vấn đề mà cô ước gì mình không nhìn ra trong lúc này.

Trầm tư với những suy nghĩ trong đầu, cô đưa mình ra khỏi căn phòng ấm áp, dễ chịu, tắt hết đèn, ngưng lại đưa mắt nhìn về cái tủ trưng bày những lọ thủy tinh và cuối cùng bước chân đưa cô tới chiếc giường.

Cô đã hết sức cố gắng trong việc tập trung vào công việc mà cô quyết định là phải hoàn thành vào ngày hôm sau. Gần đây cô hoàn toàn vừa ý với những công việc mà cô đã bỏ ra cho nhà hàng của cô, không có gì làm cho người làm kinh doanh được thoải mái bằng việc đem lại lợi nhuận và có lãi đến cho kinh doanh của mình. Nhưng tiếc là, vấn đề này vẫn không đủ sức giúp cô gạt bỏ được hình ảnh vị khách bất ngờ xuất hiện ở nhà cô tối nay ra khỏi đầu cô.

Cô thay đồ trong căn phòng ngủ được trang trí sáng sủa với khăn trải giường màu đỏ và vàng, tường được dán bằng giấy in hoa của Trung Quốc, tâm trí cô lúc này đầy ắp hình ảnh của Logan Saber, nhưng cô vẫn chưa chịu nhìn thẳng vào sự thật cho đến khi lưng cô đặt xuống giường, đầu trên gối, kéo tấm dra phủ kín đến cằm lúc ấy cô mới thừa nhận.

Cô trút hết mọi tội lên người Logan Saber, cho rằng anh đã dùng thủ đoạn ép đặt cô vào vị trí khó có thể chối từ cùng anh ra ngoài ăn tối vào ngày mai. Nhưng thực tế của vấn đề là cô, rất muốn trôi qua bữa ăn tối cùng với người chuyên gây phiền phức, chọc cô phát cáu và không sai còn là một người đàn ông đầy hấp dẫn.

CHƯƠNG 4

Sáng thứ hai, Hilary tự cho phép mình được thả đi bộ dọc bờ biển trước khi cô phải vùi đầu vào xử lý sổ sách kế toán của nhà hàng.

Lúc đó vẫn còn khá sớm khi cô đậu xe lại và bách bộ với hai chân không dép, cô băng qua dải cát trắng rộng đã được phát triển để tiến dần xuống gờ nước. Điểm thu hút khách du lịch khi đến thành phố này chính là sự óng ánh của bờ biển, nó đã quyến rũ không biết bao nhiêu khách đến đây khi khí hậu ấm áp.

Có rất nhiều khách du lịch mà theo như Hilary nhìn thấy, họ có của cải dồi dào, khả năng họ dư sức sưu tầm các loại rượu ngoại nhập khác lạ tại Hàm Muối Bạc. Có hai buổi tối trong tuần, nhà hàng nào có phục vụ đặc biệt cho những người khách có hứng thú để có bữa ăn khác thường thì nhà hàng sẽ mời họ cùng thưởng thức rượu đi kèm với những món ăn đó và đương nhiên họ không ngại về giá cả.

Cô cần phải ngủ, Hilary tự nghĩ trong lúc bách bộ. Tối qua khi cô tổng khứ được Logan rời khỏi nhà thì đã quá khuya. Nhưng không hiểu sao, sáng nay khi thức dậy, cảm giác duy nhất xâm chiếm lấy cô chính là cảm giác chờ đợi, một cách nghiêm túc bản thân phải biết kìm chế trước những người đàn ông hấp dẫn, rất nực cười nói thì dễ nhưng khi làm thì lại không dễ như khi nói.

Thật ra anh ta có điểm nào thu hút, hấp dẫn cô chứ? Logan không đẹp trai như những vị tuyển phu trước cô đã gặp, có lẽ anh thành công hơn, ngoài điều đó ra thì không có gì đáng để ý nữa, quần áo anh mặc chứng tỏ anh là người rất bảo thủ. Nhìn thoáng qua chiếc xe anh lái tới nhà cô tối qua cho biết anh không lái loại xe thể thao mắc tiền như những kẻ cầu hôn trước mà cô thấy họ đã lái.

Không, vấn đề của cô chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, cô tự nhắc nhở mình, đưa mắt nhìn ra hướng biển. Sự thật của vấn đề rất đơn giản, chỉ vì Logan Saber là tuyển phu đầu tiên và duy nhất mà ba cô cho rằng anh hấp dẫn cô không chỉ là bề ngoài mà còn sự hiểu biết của anh. Lúc này, đứng trước bãi biển trong xanh và bầu trời trong suốt với cõi lòng bình lặng, cô buộc bản thân mình phải thừa nhận rằng anh quả có gây cho cô sự hiếu kì, kích thích sự tò mò khi cùng anh trải qua cuộc nói chuyện và đương nhiên tuy không trực tiếp nhưng gián tiếp ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Cô và Logan đã có cơ hội cùng nhau ăn trưa, cả hai đều có thời khắc vui vẻ và thoải mái trong suốt buổi ăn, cùng nhau thảo luận về lợi ích chung của mình. Khi cuộc nói chuyện trở thành những lời trêu đùa, bốn cợt hay là như tối qua cuộc đấu khẩu, thách thức đã làm phát sinh ra sự kích thích hiểm có.

Cái nhúu mày từ đôi mắt màu hổ phách sậm hơn khi nhớ lại cảm giác lúc cô được Logan hôn, cách anh hôn cô. Cô tự nhắc nhở mình, Logan là tài giỏi, anh là mẫu người sống lí trí, thông thường không buông thả vào những cảm xúc mạnh mẽ làm hỏng đi sức phán đoán của mình khi tiếp xúc với những người đàn bà như Hilary. Anh và cô còn lâu mới có cùng quan điểm, phải là những người như Kevin, cô dễ dàng tìm thấy sự độc lập, tự chủ và làm cô bớt căng thẳng sau khi gặp những điều không như ý.

Là một điều bình thường khi cô khẳng định đòi quyền bình đẳng trong các mối quan hệ khiến cho những ai muốn có ý phản đối suy nghĩ đó của cô đều phải nhụt chí. Thế nhưng Logan vẫn quyết định thử và cô phát hiện ra, bản thân cô vô cùng ngạc nhiên bởi mức độ thành công mà anh đạt được.

Quả là kì lạ khi thật sự có người con gái lấy làm hài lòng tin rằng mình có đủ sức hút để tác động lên người đàn ông. Đây phải chăng là cảm giác mà Julia trải qua khi cô ấy chinh phục được hết người đàn ông này đến người đàn ông khác? Hilary thắc mắc và nghĩ nếu như có cơ hội cô sẽ hỏi Julia. Nhưng trong lúc chờ đợi cô lại đang đùa với lửa, Hilary kiên quyết với sự chọn lựa của mình. Cô không mong chờ có một sự tổn thương đối với trường hợp cá biệt của Logan lần này và việc làm khôn ngoan nhất chính là - từ chối không gặp anh ta. Tuy vậy, cô cần phải đợi cho tối nay xong cô mới có thể làm như thế được...

Hilary ngồi trong văn phòng nhỏ làm việc của mình ở phía sau nhà hàng giải quyết giấy tờ, sổ sách trong việc kinh doanh. Thời gian qua thật nhanh, khi cô ngược nhìn đồng hồ vài giờ sau đó từ đồng giấy tờ trên bàn làm việc, Hilary hết hồn thấy đã gần một giờ trưa. Hết sức thoả mãn, cô đóng cuốn sổ và dọn dẹp xung quanh bàn giấy chỗ mình làm việc. Thành công là một trong thành quả nhờ làm việc cật lực mới có được, thậm chí ba cô vẫn luôn tự hào về cô. Nghĩ đến ba mình Hilary có cảm giác có lỗi, và nghĩ cần phải gọi cho ông, mời ông đến nhà cô ăn buổi cơm tối vào tuần này. Đương nhiên ông sẽ coi lời mời đó như là một sự tha thứ của cô dành cho ông vì đã mai mối cô với người đàn ông khác.

Cô đang chuẩn bị đi ra cửa thì điện thoại reo.

“Chào anh, Kevin!” - Cô nhận ra giọng hí hửng của anh. “‘Nghệ thuật thương nghiệp’ của anh thế nào rồi?”

“Mỹ mãn, nếu đúng như lời anh nói. Em cũng biết, đây là công việc có ít nhiều áp lực. Anh cần phải làm quen với nó. Em nghĩ sao nếu anh đến rước em vào sáng sớm thứ tư, khi đó không khí tươi mát trời sáng sủa em xem duyệt sẽ được rõ ràng hơn? Yên tâm, anh bảo đảm trả em về trước giờ em mở cửa

“Được, nhưng anh không cần phải đến đón em đâu, em tự đến nhà anh được.”

“Không phiền gì cho anh cả. Ngoài ra, anh còn nợ em một cuộc, nhớ không? Em là người đã chở anh đi xem phim vào buổi tối hôm nọ”.

Hilary phì cười: “Thôi được, hẹn gặp anh vào sáng thứ tư. Đây là lí do chính anh gọi đến cho em à?”.

“Hội họa luôn được đặt hàng đầu, luôn luôn là như thế, ngoài ra, anh còn muốn em biết là, sáng nay Melanie có gọi điện thoại cho anh.” - Giọng nói của Kevin cố gắng làm câu chuyện trở nên nhẹ nhàng.

“Ồ, Kevin, cô ấy thật đã gọi anh ư?” - Hilary thở khì. “Cô ấy có nói gì về chuyện giữa hai người không?”.

“Cô ấy nói, cô ấy đã trở lại Santa Barbara.” - Kevin cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh như không có đặc biệt với tin tức ấy, nhưng Hilary có thể nghe thấy sự khấp khởi, vui mừng trong giọng nói của anh.

“Em rất vui, Kevin ạ!” - Hilary thật sự mừng cho anh.

“Không bằng một nửa của anh,” - Kevin cười khùng khục. “Lần này mọi chuyện sẽ khác hẳn”.

“Ý của anh là, anh sẽ cho cô ấy chiếm một phần trong cuộc sống của anh giống như công việc hội họa của anh ấy à?” - Hilary hỏi lại anh.

“Anh đã học được rất nhiều điều từ em đấy, cô em gái nhỏ à! Em giúp anh nhìn ra, trong cuộc sống, khía cạnh kinh doanh không phải lúc nào cũng xấu cả, và anh nghĩ anh đã “giải phóng” được “tính chất nghệ sĩ” của anh rồi, phải cảm ơn em vì cái cách em cười cợt anh mỗi khi anh có ý định đeo đuổi bản tính này đến cùng.” - Kevin nói một cách buồn bã.

“Hoặc giả bởi anh đã hiểu chuyện hơn rồi,” - Hilary cười qua điện thoại. “Thỉnh thoảng trong chúng ta vẫn xảy ra như thế mà”.

“Không cần biết vì lí do gì, lần này Melanie sẽ ở lại, anh sẽ không để cô ấy rời anh lần nữa”.

Giọng nói của anh thật quyết liệt, biểu lộ rõ tình cảm sâu sắc của anh dành cho Melanie, Hilary hiểu quyết tâm của anh và thành thật chúc anh may mắn. Gác phone lên giá, Hilary bây giờ như tỉnh ra tại sao quan hệ giữa cô và Kevin không bao giờ có sự tiến triển nào xa hơn ngoài tình bạn vốn có của hai người. Chưa bao giờ cô nghe được tình cảm nồng nàn anh dành cho cô qua giọng nói của anh, cũng như cô chưa bao giờ có cảm xúc mạnh mẽ dành cho anh.

Một cách không thoải mái, suy nghĩ về cái mớ bòng bong ấy cứ bám lấy trong đầu Hilary một cách rối tung, lộn xộn suốt cả buổi. Trong lúc sửa soạn cho buổi hẹn với Logan, Hilary liên tục trách cứ bản thân về sự khác biệt sâu sắc giữa tình dục và tình yêu. Chắc chắn khác biệt, cô không nên nhầm lẫn hai cái đó với nhau được.

Đứng trước tấm gương, Hilary cuộn bím tóc dài của cô vòng quanh đầu một cách thành thạo, gọn gàng, cô còn bận rộn với suy nghĩ sẽ mặc gì cho buổi hẹn này. Cuối cùng khi hoàn tất vòng quấn sau cùng cho mái tóc màu nâu mật ong của mình thì chuông cửa vang lên. Ngạc nhiên, Hilary đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ, còn đến bốn mươi phút mới đến giờ hẹn với Logan. Cô bước ra cửa để xem ai bấm chuông lúc này, chiếc áo choàng màu xanh vung vẩy theo từng chuyển động của bước chân cô.

“Logan!” - Cô bất ngờ rít lên nho nhỏ. “Anh làm gì ở đây? Còn 15 phút mới sáu giờ cơ mà!”.

“Anh là người ý thức thời gian rất tốt.” - Anh thản nhiên đến trơ tráo.

Logan đứng đó, ngay cửa ra vào, vô cùng cao lớn và rắn chắc.

Hôm nay trông anh đơn giản với chiếc áo khoác thể thao bên ngoài vừa vặn với thân hình vạm vỡ đi cùng với quần tây được cắt may khéo léo. Quần tây và áo khoác cùng tông màu tối, màu nâu được đóng bộ một cách tuyệt vời với áo sơ mi vải mềm màu vàng lọt và đi cùng với sợi cravat trang nhã nhưng không kém phần sang trọng. Mái tóc dày của anh vừa được gội trông láng mượt, và một cách vô thức Hilary hít hít mũi, anh tm quá, mùi thơm tỏa ra từ nhiều hỗn chất trên con người anh: mùi của nước cạo râu anh dùng, mùi xà bông anh xài và mùi đàn ông từ cơ thể anh.

“Em không ngại nếu anh vô trong và đợi em chứ?” - Anh lịch sự hỏi, nhìn cô vẫn còn đứng đó chăm chăm vào anh.

Hilary giật nảy mình, vội vã mở rộng cửa: “Không, dĩ nhiên là không, tôi chỉ không ngờ anh đến sớm thế! Anh tạo ấn tượng là người luôn đúng giờ, không sớm cũng không muộn trong các cuộc hẹn.” - Cô nói thêm với nụ cười toe.

“Nếu như anh cho em biết, anh không thể nào đợi lâu hơn nữa, chỉ mong cuộc hẹn với em mau tới, chắc là em không tin đâu nhỉ?” - Anh hỏi, đôi mắt màu xám xanh lướt xuống cô khi anh đi qua hành lang bước vào trong.

“Không!” - Cô thật thà thừa nhận, đóng cửa lại. “Nhưng đó lại là điều tốt. Anh cứ tự nhiên kiếm cho mình cái gì đó để uống trong lúc tôi thay đổi y phục được chứ? Mọi thứ đều trong nhà bếp, bên tay phải ấy, tôi sẽ mau lắm thôi”.

“Em cứ từ từ, không cần gấp. Bây giờ anh đã ở đây rồi, không có gì vội cả, anh có thể chờ.” - Logan thông thả nói và lập tức tiến vào khu nhà bếp. Hilary nhìn nghiêng lấy anh từ phía sau, tâm trạng cô hết sức phức tạp, nhưng cô không muốn suy nghĩ nhiều, vội vã vào phòng thay đổi quần áo.

Không lâu sau đó Hilary bước ra từ phòng ngủ, cô thấy Logan đứng ở trước hiên đang ngắm thưởng khung cảnh về đêm vào mùa xuân của thành phố. Anh gần như quay lại ngay

lập tức khi Hilary xuất hiện ở phòng khách, một nụ cười ấm áp của vừa ý mở ra trên miệng của anh.

“Rất đáng yêu!” - Anh khen ngợi, đưa ly rượu về phía cô như lời chúc mừng trong khi mắt anh nhìn nhả đảo quanh thân hình cô. “Trông em kín đáo lại không kém phần trang nhã và thanh lịch, ngoại trừ sợi dây chuyền không được thích hợp cho lắm. Anh rất thích”. - Từ tốn anh ung dung bước về phía trước cho đến khi đối diện cùng cô, mặt đối mặt. “Trông em rất tuyệt khi kết hợp cùng hai màu xanh lục và vàng, em yêu ạ.” - Anh nói thêm, ám chỉ đến chiếc đầm đậm màu ngọc lục bảo mà cô đang mặc và sợi dây chuyền màu vàng lấp lánh mà cô đeo trên cổ. Anh thông thả nâng ly rượu đang cầm lên hớp một ngụm rồi đưa miệng ly kề ngay môi cô. “Hãy uống một h” - Anh nhỏ nhẹ yêu cầu, cho cô một ít lựa chọn ngoại trừ cô muốn hất đổ số rượu còn lại xuống dưới đất trước mặt anh và cô.

Khi mắt cô và mắt anh giao nhau, không hiểu sao cô trở nên ngoan ngoãn làm theo lời anh, cầm ly rượu anh đưa lên miệng uống, cô nhăn mũi vì vị chát của rượu. Khi vâng lời anh uống phần rượu đó Hilary như khẳng định sự chiếm hữu mà bản thân cô không thể nào giải thích được, tuy vậy cô không thể suy nghĩ vì sao lại có kết quả như thế.

Sự nhượng bộ, chịu theo ý anh của Hilary không hiểu sao dường như khiến Logan hài lòng. Anh đỡ ly rượu lại từ miệng cô và uống cạn trước khi đặt nó trở lại cái bàn gần đó.

“Thức uống gì mà kinh khủng!” - Hilary lầm bầm, cô đang cố gắng làm cho tình thế được dễ chịu hơn, xung quanh hai người bỗng trở nên nặng nề.

“Ý em... rượu ứt ki?” - Anh lia mắt một cách khó hiểu về ly rượu rồi quay lại nhìn cô. “Em không nên giữ nó trong nhà nếu như em không thích.” - Anh cư nhiên nói.

“Tôi giữ nó vì thỉnh thoảng có những vị trong ban điều hành ghé thăm.” - Cô bình thản đáp lời. “Hoặc là giữ nó hoặc là phải học cách pha chế, không lẽ anh không biết đây là những loại uống mà những người đàn ông giỏi kinh doanh đánh giá cao chúng?”.

“Chai rượu của em chỉ còn phân nửa, anh nghĩ có nhiều vị trong ban điều hành đến đây vui chơi cùng em lắm nhỉ?” - giọng nói của Logan nghe như đang nghiêng lại. “Chúng ta cần phải chấm dứt chuyện đó. Từ bây giờ chỉ có một người khách viếng thăm - đó là anh, duy nhất mình anh được dùng đến chai rượu đó mà thôi”.

“Anh đang tính gây khó dễ cho tôi tối nay, có phải không Logan?” - Hilary thích thú truy kích anh, đầu cô nghiêng nghiêng đầy xác xược khi chăm chăm vào anh. “Bởi vì nếu thật là anh...”

Trong một thoáng đôi mắt màu xám xanh như đông lại và Hilary buộc mình phải lui bước về phòng. Rồi thì, Logan cười, nụ cười đăm đũi mê hoặc.

“Anh sẽ làm một thoả hiệp với em!” - Logan dụi dụi nói.

“Thoả hiệp?”

“Ừm. Em phải tạo cho mình có một buổi tối vui vẻ, thoải mái, còn anh, anh sẽ...” - Anh ngưng lại một vài giây rồi quyết định thẳng thắn lật bài ngửa. “Anh sẽ cố gắng ráng kìm chế bản thân để không có những cử chỉ, hành động như em thuộc về anh”.

Hilary nhìn chăm chăm như hút lấy anh, tự hỏi phải chăng anh đang nghiêm túc? Nhưng anh nghiêm túc thật. Cô có thể nhìn thấy sự ngoan cố của Logan khi anh cố gắng giữ đúng lời hứa ngớ ngẩn, lỗ bịch của anh vào tối hôm qua với cô. Không thể khống chế bản thân, cô phá ra cười ngặt nghẽ

“Ôi trời ơi, Logan.” - Cô kìm chế nín cười để nói. “Anh thật là!”.

“Như vậy có nghĩa em đồng ý cùng anh có bữa ăn tối vui vẻ và thoải mái?” - Logan hỏi gặng, nét hóm hỉnh, hài hước của Hilary như phản chiếu trong mắt của anh.

“Tại sao lại không?” - Cô nhún nhẹ vai, dáng vẻ đầy bất cần. “Anh là người trả tiền còn tôi thì chưa có được bữa ăn ở ngoài ra hồn từ lần cuối cùng mang đầy chất kích thích với tuyến phụ thứ ba.” - Cô hướng ra cửa. “Anh đã sẵn sàng rời khỏi đây chưa?” - Cô hơi ngoái đầu lại hỏi anh.

“Anh đúng ra là người phải hỏi câu đó.” - Anh cộc lốc bảo cô, bước tới lấy khăn choàng mà cô đã lấy ra từ phòng quần áo trên hành lang. “Buổi tối chưa bắt đầu mà em đã muốn khống chế rồi à?” - Anh cười nói thêm, nụ cười vừa trêu chọc vừa ngụ ý cảnh cáo trong khi anh khoác chiếc khăn nhẹ qua vai cô.

“Đương nhiên rồi!” - Cô cười toe với anh không chút hối hận. “Đây là buổi tối của tôi mà, đúng không?”.

“Không hoàn toàn,” - Anh trả lời lại, giữ cánh cửa cho cô bước ra. “Anh nghĩ mình cũng có phần trong đó”.

“Nhưng chúng ta có thỏa thuận, tôi là người quyết định. hắc nhở anh không chút rào đón.

“Chỉ trong phạm vi quyền hạn và khả năng nào đó mà thôi.” - Anh chỉnh lại cô.

“Tôi dám đánh cá, anh là người đàn ông rất khó chung đụng khi làm việc cùng.” - Hilary khúc khích cười khi họ bắt đầu bước xuống những bậc tam cấp để đến xe của anh đang đậu bên lề. “Anh có cho những người quản lý của anh các quyền hạn thực sự không?”.

“Chỉ đủ khi mà anh nghĩ họ thật sự cần phải có. Đang nghĩ tới một chỗ làm à?”.

“Không bao giờ!” - Hilary lắc đầu nói ngay lập tức, tiếng cười khúc khích vẫn còn trong cổ cô chưa dứt. “Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm việc cho ai đó. Tôi là người vô cùng độc lập.

Ngoại trừ, tôi được làm việc với một người mà người đó cho tôi hoàn toàn sự tự do theo cách của tôi..." - Cô bổ sung thêm, liếc mắt lên nhìn Logan theo hướng nghiêng trong khi từ tốn, duyên dáng trượt người ngồi vào xe.

"Ý của em là, người đó sẽ để cho em gây ra lỗi lầm mà vẫn không bắt lỗi?" - Anh cố gắng làm sáng tỏ ý của Hilary trước khi đóng cửa xe.

"Đại loại như thế".

Anh nhăn mặt làm hề trong lúc đi vòng qua bên kia xe để vô chỗ người lái.

"Em sẽ không kiểm thấy ở anh sự dễ dãi như thế đâu." - Anh bảo cô khi bắt đầu đề máy xe. "Ít ra là không phải trong mọi phạm vi, anh sẽ rất vui lòng để em điều hành các loại công việc nhẹ nhàng, ngoại trừ cái mà em muốn trái với lẽ thường..."

"Ý của anh muốn nói: ngoại trừ điều đó trái với điều mà anh nghĩ là bất bình thường." - Cô từ tốn nói lại một cách hoàn chỉnh.

"Chính xác. Nhưng khi chuyện đó xảy ra, ừm... mm... chúng ta nói về, phương diện cá nhân nhá, anh nghĩ, anh chắc chắn là một người đàn ông chiếm hữu, khư khư giữ lấy mọi thứ cho riêng mình, ừm, như người chủ vậy. Anh sẽ rình em nhcon chim điều hâu." - Anh đã dứt lời, lời hăm dọa lạnh lùng ấy cơ bản chỉ là một sự đùa cợt.

"Cách anh nói cứ như anh sử dụng quyền hạn ông chủ áp dụng trên quyền hạn làm chồng luôn vậy." - Hilary giả bộ ngây thơ, mỉa mai.

"Em không phải vậy sao?" - Anh cũng dùng giọng mỉa mai như cô đã nói với anh, anh đưa mắt nhìn cô qua khe cửa kính của mình khi anh bẻ lái ra khỏi lề.

"Không hề. Chưa bao giờ có ý tưởng ấy trong đầu tôi cả, Logan. Tôi đi ăn tối với anh một phần là vì tôi không có hẹn với ai và một phần nữa vì tôi, ít nhất đã từng một lần đi ra ngoài ăn tối với các tuyển phu khác".

"Tuy nhiên, em sẽ làm cho bản thân mình được thoải mái chứ?".

"Hi vọng được như vậy." - Cô lên mặt.

Bữa ăn của họ bắt đầu tương đối tốt đủ để Hilary quyết định không lâu sau đó khi họ cùng ngồi chung ở cái bàn nhỏ, riêng tư ở phòng đợi của nhà hàng mà Logan lựa. Thực ra cô cũng từng đến đây vài lần cùng với những tuyển phu mà ba cô đã chọn rồi. Cô luôn nhắc nhở mình phải đề phòng, đề chừng những gì đã xảy ra.

Không nghi ngờ gì nữa, muốn được an toàn dĩ nhiên không nên vui vẻ thoải mái với người đàn ông mà không cần mất nhiều thời gian anh đã trở thành tuyển phu nguy hiểm nhất trong bốn người mà cô đã tiếp xúc. Thế mà, Hilary bình thường là người rất tỉnh táo, tối nay

hình như cô đã để mình ngủ quên. Có lẽ là, cô tự an ủi mình, bởi Logan đã quả quyết cô sẽ không gặp bất cứ sự đeo đuổi nào của anh sau buổi tối nay. Cũng có lẽ là, vì lí do nào khác quan trọng hơn, ngay lúc này đây Hilary thật sự không muốn nghĩ tới...

“Bây giờ anh đã thấy được giá trị việc mời cô gái thuộc về nơi này, nhất là khi người đó là chủ nhà hàng.” - Logan đưa ra nhận xét khi anh thấy những nhân viên làm việc ở đây cúi chào Hilary và đưa mắt nhìn người đàn ông “hộ tống” cô

“Lợi thế kế tiếp là anh phải “biết” trở thành người khách “xộp.” - Hilary vui vẻ trêu. “Tin tôi đi, tôi biết chủ của nhà hàng này, mỗi lần anh ta tới Hầm Muối Bạc ăn trưa, tôi luôn bảo đảm những gì anh ta có được là thứ tốt nhất: món ăn nè, rượu nè, phục vụ nè”.

“Có nhiều thứ cần phải nói tới khi mở một kinh doanh nhỏ nơi có nhiều quan hệ mật thiết liên quan, dính dáng đến.” - Logan trầm ngâm, anh hớp miếng rượu và ngắm Hilary trong khi cô đang nếm thử thức uống của mình.

“Tôi lại thích như thế, nhưng tôi biết không có gì làm anh vừa ý, làm sao có thể so sánh với công việc kinh doanh của anh được, vì nó quá qui mô, đó là một đại công ty.” - Cô cười, không nhìn thẳng anh, cô không muốn anh nhìn thấy sự mỉa mai trong mắt cô khi cô cố tình tâng bốc anh. Ngoài dự đoán của cô, Logan lại để ý lời chỉ trích của cô.

“Đó chỉ là dã tâm muốn chứng tỏ mình.” - Logan tư lự như tâm sự khiến Hilary ngay lập tức đưa mắt lên nhìn anh. “Nhưng bây giờ anh không còn chắc nữa...”

Hilary nhú mày, cô không chắc những gì mình vừa thấy vừa nghe được, phải chăng anh đang dùng chiến thuật mới? Trong trường hợp thế này thường người ta phải tỏ ra thương hại cho người đàn ông thành đạt nhưng lại đáng thương?

“Anh đang nói cho tôi biết là, anh không có ý định nói rộng con đường sự nghiệp tạo cho mình thêm quyền lực trên thương trường à?” - Cô lịch sự hỏi anh.

“Chỉ đôi lúc thôi,” - Anh thừa nhận. “nhưng, để dễ hiểu, anh có thể nói thế này, anh biết anh lỡ nói quá nhiều để em thấy được yếu điểm của mình mà bắt tấy nhưng anh đã đạt được điều mà anh tự đề ra cho mình phải đạt được, anh có thể tiếp tục khuếch trương, mở rộng hơn nếu anh muốn, nhưng...”

“À ha...” - Hilary làm mặt xấu, bốc cho mình một nắm đậu phộng. “Một tác giả kinh điển gương mẫu điển hình trong giai đoạn ‘khủng hoảng’ ngấp nghé của tuổi ‘trung niên’”.

“Xin lỗi, em mới nói gì?”.

“Không cần hối hoảng, hoàn toàn bình thường, theo như quyển sách mà một người bạn gợi ý tôi đã đọc hồi tháng rồi.” - Cô chồm người về phía trước hăng hái nói. “Anh đang ngấp nghé ở độ tuổi trung niên có phải không?” - Trong lúc anh gật đầu ngơ ngác trước câu hỏi của cô, cô tiếp tục nói. “Anh cũng biết đó, vào tuổi của anh, thường hoặc cố gắng thực hiện

cho bằng được những tham vọng khi mình còn trẻ, cỡ hai mươi trở đi hoặc là không có gì cả. Dù được hay mất, thành công hay thất bại họ đều phải đối diện với sự khủng hoảng, và vì lí do này họ lại phải tiếp tục đương đầu với vấn đề khác. Cũng như anh đề cập lúc nãy, họ cần phải tạo thêm những gì đã có sẵn, và về mặt khác họ lại phải tiếp tục đối diện với những vấn đề mới như là một cách thử thách chính họ.” - Hilary nói xong thoải mái ngồi dựa ra ghế trở lại. “Bài “diễn thuyết” chấm dứt. Xin lỗi không giúp thêm gì được cho anh, thật tiếc cuốn sách tôi đã đọc không có câu trả lời cho từng trường hợp cá nhân”.

“Cám ơn, bác sĩ Foresster!” - Logan khô khan nói.

“Tặng không cho anh, không thu lệ phí. Anh sẽ làm gì tiếp theo sau khi đã được tôi phân tích vấn đề?”.

“Giải quyết nó!” - Anh bình thản trả lời.

“Thật?” - Hilary hỏi một cách thích thú. “Cách nào? Trở lại L.A và mở ra “một đế chế” mới lớn hơn à? Đương nhiên là không tính những nhà hàng của Crawford rồi, có phải không?”.

“Không!” - Anh kéo dài giọng một cách lười biếng. “Lần đầu tiên khi thấy em xuất hiện ở văn phòng anh là anh đã vạch sẵn cho mình

“Kế hoạch?” - Hilary hỏi lại ngay lập tức.

“Anh sẽ nói cho em nghe vào dịp khác. Anh không nghĩ em đủ bình tĩnh để nghe kế hoạch ấy một cách khách quan ngay vào lúc này”.

“Có nghĩa chúng có liên quan tới tôi? Hừm, anh chỉ cần nhớ, không có nhiều giai đoạn “khủng hoảng” của người sắp bước vào tuổi “trung niên”, cho nên anh đừng sợ, cứ việc tiến lên”.

“Còn có bốn mươi hơn nữa chi?”.

“Đó là chuyện của mấy năm sau đó. Ba tôi, là một ví dụ điển hình, sau khi mẹ tôi mất, ông đã trải qua một thời gian không thể tưởng tượng được. Mười năm sau ba tôi quyết định bắt đầu trở thành một người dân Nam California chính hiệu, đúng mốt của thời thượng. Điểm khác biệt duy nhất giữa ông và những người đàn ông mà ba tôi muốn tôi làm quen đó là “địa vị” trong xã hội. Tôi hi vọng anh có cùng với hướng đi”.

“Ngoại trừ mấy nhà hàng?” - Logan bổ túc thêm, một bên chân mày của anh nhướn lên.

“Ngoại trừ mấy nhà hàng.” - Hilary lặp lại một cách cá quyết.

“Thật lý thú. Thôi được, phân tích về anh như vậy coi như đã đủ rồi, thế còn em, em sẽ làm gì khi em bước vào giai đoạn “khủng hoảng” của lứa tuổi ba mươi?”.

“Mở thêm nhà hàng mới, có thể là vậy!” - Hilary trả lời một cách bông lơn, cho xong.

“Em nghĩ khi đó em lập gia đình chưa?”.

“Cũng có thể.” - Lần này Hilary thận trọng hơn.

“Không phải là loại “kinh doanh” hôn nhân, mà là cuộc hôn nhân vui vẻ và hạnh phúc dựa trên nguyên lí công bằng và tôn trọng lẫn nhau?” - Logan vẫn kiên trì một cách cố ý.

“Tôi đã nói với anh rồi, hôn nhân của tôi phải là hôn nhân của tình yêu...” - Cô bắt đầu có chút nóng nảy và khi thấy người phục vụ tới để cho họ biết đã có chỗ, mời họ vào thì cô buột miệng phải “ngưng chiến” với anh.

Nhưng cho dù Hilary chịu đồng ý để cho chủ đề này qua đi thì Logan cũng không đồng ý. Khi thức ăn và rượu được đem ra, anh lập tức quay trở lại vấn đề còn đang bỏ dở bằng thái độ kiên quyết bao trùm lấy hai người.

“Được luôn quả quyết với anh là, em lập gia đình vì tình yêu bằng không thì sẽ không bao giờ có hôn nhân, nhưng em lại chưa bao giờ khẳng định được là khi tình yêu xảy ra, có thật tình yêu đó đúng như em muốn hay không, có thật tình yêu đó là tình yêu mà em tìm kiếm hay không, Hilary thân yêu của anh!” - Anh dựa ra ghế nhìn cô và cười. “Làm sao em biết được khi nó xuất hiện? Em cứ luôn bận rộn trong việc tìm kiếm một thần tượng mà em tưởng tượng trong đầu để phù hợp với những gì em nghĩ ra mà có thể là em phớt lờ đi cái sự thật đang được bày ra trước mắt em”.

Hilary thấy rõ sự dịu dàng, ôn hòa và có chút gì đó âu yếm trong cách diễn đạt và giọng nói của anh, cô biết anh đang cố tình đưa cô vào bẫy. Câu hỏi được đặt ra lúc này là: Đó là bẫy gì?

“Tôi chắc chắn mình sẽ nhận ra ngay khi tình yêu đến vì đó là chuyện bình thường như...”

“Như khi cảm nhận ra được sự công bằng, ngay thẳng?” - Logan trêu.

“Ừm, phải, muốn ở chung với ai đó, muốn san sẻ với người đó. Sẵn sàng khoan dung tha thứ vì sai sót, lỗi lầm của đối phương, cảm thấy hạnh phúc vì có chung suy nghĩ, sở thích. Đó mới là cốt lõi của vấn đề.” - Hilary “hùng dũng” quả quyết.

“Những gì em nói nghe giống như một tình bạn đẹp, và anh hoàn toàn hiểu được. Nhưng không có ai lại đi lập gia đình với người bạn tốt của mình cả, Hilary, thậm chí cho dù họ đã từng ngủ chung với nhau”.

“Tại sao lại không?” - Hilary thách thức, cô biết Logan đang ám chỉ đến ai, cô không thích giọng điệu khi anh đề cập đến mối quan hệ giữa cô và Kevin, cô sẵn sàng ăn thua đủ cùng anh. “Đối với tôi tình bạn là tiền đề cho hôn nhân”.

“Em đã bỏ qua nhân tố cần thiết để tạo nên mối quan hệ yêu đương”.

“Đó là cái gì?” - Hilary cau có, khó chịu.

“Sự khao khát!” - Anh nói bằng giọng dịu dàng, trầm đục rất đàn ông của mình, vô cùng duyên dáng và quyến rũ.

“Ý anh là... ham muốn?” - Cô rít lên, cảm giác được sự nóng bừng của chính cô tuy vậy cảm giác đó cũng không là gì so với vẻ dữ dội từ cái nhìn chăm chăm của Logan đang chiếu vào cô một cách lười biếng.

“Dĩ nhiên là không, anh đang nói là đến là sự khao khát. Anh đủ già để hiểu sự khác biệt của khao khát và ham muốn, em Hilary yêu dấu ạ!”.

“Không được gọi tôi như thế.” - Cô ra lệnh, cô vờ lấy lí do này như kẻ chết đuối sắp được cứu.

“Đừng có đánh trống lảng.” - Anh cũng đáp trả ngay lập tức. “Nếu là người trung thực em nhận rằng, chúng ta có đủ mọi yếu tố để trở thành bạn tốt. Anh biết, em không bao giờ chịu nhìn nhận giữa hai chúng ta có sự khao khát lẫn nhau, bây giờ thì chưa, nhưng sẽ có một ngày em sẽ...”

“Logan!” - Hilary xuống giọng gần như là năn nỉ, cô thật sự hoảng sợ, rất có thể những người khách ngồi gần họ đã nghe được và cái sợ này cũng bằng với cái sợ dù chỉ là một chút sự thật từ những gì Logan nói. Ít ra cũng về phía cô. Không thể phủ nhận khi mà giữa họ có sự bất đồng ý kiến thì không khí xung quanh như có mùi thuốc súng. Mà cô cũng không thể phủ nhận được khả năng bị kích động chỉ bởi vì ở gần đàn ông. Không nghi ngờ gì nữa, đã thành thông lệ khi tất cả phụ nữ ở gần anh, họ luôn bị như thế này. cô tự nhieć mốć bản thân mình một cách thậm tệ.

“Không cần lo lắng, em yêu!” - Anh dịu dàng nói, nhìn cô một cách trìu mến khi thấy nét hoảng hốt của cô. “Anh biết kiềm chế mà”.

“Tôi cũng hi vọng là vậy.” - Cô phản công, cầm cái nĩa lên để “tấn công” đĩa xà lách.” - Tôi chỉ mong có buổi tối thoải mái.

“Em sẽ có mà.” - Logan hứa. “Nhưng có lẽ đến lúc chúng ta xoay qua chủ đề có tính chất vui vẻ hơn được rồi”.

“Đối với tôi không thành vấn đề

“Hãy dùng thức ăn của em như một cô gái ngoan và anh sẽ cho em thấy anh là người đàn ông lịch thiệp như thế nào một khi anh muốn.” - Nói xong Logan nhăn răng ra cười một cách khoái chí.

Logan đã chứng minh và làm được những gì mình nói. Hilary buộc phải thừa nhận sau đó. Logan bắt đầu bằng cuộc nói chuyện về những hình thể thủy tinh xinh xắn, sau đó anh bắt sang công việc kinh doanh về nhà hàng của cô. Từ đó họ huyền thuyên, am tường mọi khía cạnh trong cuộc sống, tác động từ sự lạm phát và rồi chuyển qua đề tài thức ăn thiếu chất bổ dưỡng trong giờ ăn trưa. Thế nhưng không cần biết, câu chuyện buồn chán, tẻ ngắt đến thế nào vẫn không làm cho Hilary quên đi sự thật là, người đàn ông mà cô đang trò chuyện chính là người đang “muốn” cô. Điều đáng nói ở đây là, Logan biết chế ngự tình huống kích động của bản thân bằng cách đan kết những mẩu chuyện nhỏ lại với nhau để tạo thành cuộc chuyện trò có tác dụng làm không khí giữa hai người trở nên thân mật đến không ngờ.

Khi món tráng miệng được đem ra, Hilary phát hiện ra cô đang tự đặt dấu hỏi cho chính mình, sự thật Logan ham muốn cô hoàn toàn chỉ vì những nhà hàng.

Cô tự thuyết phục bản thân cho phép mình tiến thêm một bước nữa, sau khi rời khỏi nhà hàng cô cùng Logan đến câu lạc bộ đêm, cô tự an ủi, không có hại gì cả, chỉ một đêm thôi. Nó giống như vai diễn *Cinderella*...

* Nhân vật trong truyện cùng tên rất nổi tiếng và vô cùng dễ thương, đã được Hollywood dựng thành phim. Nội dung và các nhân vật rất giống với truyện cổ tích Tấm Cám ở VN. *

“Anh chờ đợi giây phút này từ lúc anh đến nhà đón em.” - Anh nói khẽ vào tai cô khi đưa cô ra sàn nhảy, giữ cô chặt trong vòng tay của mình.

“Cùng tôi khiêu vũ?” - Cô ngạc nhiên hỏi anh và có chút kiêu hãnh.

“Một cách gián tiếp khuyến khích cho anh có cơ hội được gần em hơn một tí.” - Anh dùng hành động để chứng minh những gì anh vừa nói, dùng tay mình anh kéo đầu cô ngã lên bờ vai của anh. Còn Hilary, sau khi biểu lộ kháng cự, cô nghĩ, lúc này đây, hai người đang ở giữa sàn nhảy không phải là nơi cô có thể dùng hành động để phản kháng anh, và còn một điều nữa, bờ vai anh thật là thoải mái.

Cảm giác bùng bùng hạnh phúc ấy theo Hilary suốt buổi tối cho đến khi, một giọng nói khàn khàn của phụ nữ cất lên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa cô và Logan thì, cảm giác ấy đã bị phá tan. Chiếc bàn nhỏ mà Hilary ngồi cùng với Logan - người đàn ông có nhiệm vụ “hộ tống” cô tối nay được coi như là nơi riêng biệt cô lập mà cô nghĩ là kín đáo nhưng nó đã không còn là như vậy nữa cho đến lúc này.

Cô ngược lên, ngay lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói sôi nổi ấy.

“Chào, Julia!” - Cô nói nhanh, nhận ra sự thay đổi của Logan hướng về phía người khách mới xuất hiện. Sự vui vẻ thỏa mãn mà Hilary có từ tối tới giờ đã tiêu thành mây khói. Một cô Julia xinh đẹp, táo bạo, quyến rũ xuất hiện và lập tức hiện thực thất bại lại trở về.

“Hilary, đừng nói với tôi là Crawford lại kiếm cho cô một “tuyển phu” mới nhá!” - Julia

duyên dáng nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Logan như quan sát đánh giá người “tuyển phu” mới này của Hilary.

Thoáng chần chừ, Hilary giới thiệu: “Julia, đây là Logan Saber. Logan, đây là Julia Fane”.

“Nếu tôi không lầm, cô chính là cô gái tóc vàng “táo bạo”.” - Cách nói tự nhiên của Logan khiến Hilary hết sức bất ngờ. Còn Julia, sau “màn” phá đám đột xuất, cô quan sát người “hộ tống” của Hilary, anh lịch sự đứng lên chào cô, mắt cô ánh lên vài tia hài lòng khi trông thấy dáng người cao lớn và rắn chắc của anh.

“Táo bạo?” - Hết sức duyên dáng, cô gái tóc vàng, như cách Logan gọi, vừa lịch sự đưa tay ra bắt tay Logan vừa nhỏ nhẹ hỏi. “Ừm, nếu mục tiêu đáng giá...” - Sự nghi ngờ của Julia, tuy không nhiều nhưng xứng đáng để Julia chú ý tới khi cô phát hiện ra nét nổi bật sang trọng của Logan. Thế nhưng, ngay lập tức, Hilary nhắc nhở mình, Julia luôn dùng cách này quan sát đàn ông. “Anh không phải là tuýp đàn ông sinh ra để sợ những cô gái tóc vàng táo bạo, ông Saber à”.

“Cô đã bị b đánh lừa cô rồi, cô Fane ạ! Sự thật là, điều đó gây khiếp sợ cho tôi.” - Logan đưa mắt nhìn xuống Julia với thái độ hoà nhã lịch sự, cố tránh không nhìn vào vẻ hấp dẫn đang được phô bày từ thân hình cô.

Hilary cảm giác trái tim mình được sưởi ấm chỉ bởi Logan, anh rõ ràng không bị quyến rũ bởi vẻ hấp dẫn của Julia, nhưng Julia lại không hề có chút nản lòng vì sự thờ ơ đó. Cô cười hết sức thích thú và với tay lên vuốt má anh bằng những ngón tay dài của mình. “Tôi chắc chắn chúng ta sẽ kiếm được một vài đề tài không mang quá nhiều tính thách thức.” - Cô cười hết sức gợi cảm. “Hilary,” - Julia quay qua Hilary, không đợi phản ứng từ Logan. “Cậu cứ tự nhiên gọi cho mình nếu như muốn “giải quyết” người đàn ông này, nhớ nhé! Anh ấy có vẻ thú vị hơn nhiều so với người cuối cùng mà mình đã gặp. Mình thậm chí không đòi hỏi có một bữa ăn miễn phí ở nhà hàng của cậu để trao đổi cho những gì mình giúp bạn vào lần này. À, mình phải đi đây. Anh Conrad yêu dấu đang đợi mình. Hi vọng chúng ta sẽ gặp nhau lần nữa trong thời gian ngắn, ông Saber.”

Cô cười hết sức thoải mái khi bỏ đi, để lại mùi nước hoa đắt tiền xung quanh giữa hai người, chiếc đầm ngắn của cô như ôm riết lấy từng bước chân của cô một cách hết sức hấp dẫn.

Trong một lúc Hilary khổ sở vì không tìm ra cái gì để nói. Cô thậm chí không dám nhìn Logan dù chỉ là liếc phớt qua. Có vẻ dễ dàng hơn cho cô khi chú ý đến ly rượu chỉ còn lại phân nửa hơn là nhìn vào Logan lúc này. Logan là người lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Em phải là người có tính tàn nhẫn mới đặt người đàn ông ngờ nghệch vào tình huống như thế.” - Logan khô khốc nói, lời nói của anh quả là có tác dụng khiến Hilary phải ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt anh và cô gặp nhau. Thật là ngạc nhiên, đôi mắt màu xám xanh ấy đang nhìn chăm chăm vào cô và cười.

“Phải, anh cũng biết mà,” - Cô cẩn thận nói, cảm thấy nhẹ nhõm vì anh có thể cười cho tình trạng dở khóc dở cười vừa rồi. “Kinh doanh là kinh doanh...”

“Cho anh biết, có phải tất cả mọi người trong địa phương này đều biết về chuyện “tuyển phu”?” - Anh rầu rĩ lắc đầu.

“Hầu hết các bạn của tôi đều biết.” - Hilary đ một tay lên trong cử chỉ thừa thãi. “Làm ơn nhìn vào vấn đề đi, Logan, khi mà Hilary Forrester xuất hiện nhiều nơi vui chơi khác nhau, với nhiều người đàn ông khác nhau, giàu có, duyên dáng, lịch lãm. Những cái đó cần phải có lời giải thích”.

“Anh cho rằng, người bạn Thorne của em là người đầu tiên muốn nghe lời giải thích.” - Logan gợi ý bằng giọng khách quan đầy giả tạo.

Hilary chăm chú nhìn Logan đầy cảnh giác, cô không chắc những gì anh đang suy nghĩ.

“Kevin thừa biết những người đàn ông mà ba tôi lựa chọn không có ý nghĩa gì đối với tôi cả.” - Cô nói, bất chợt nhớ lại cô đã dùng Kevin như tấm bình phong.

“Anh ấy phải là người đàn ông có đầu óc vô cùng phóng khoáng nên mới đồng ý cho em được tự do gặp mặt hết người này đến người khác, cho dù em không hề có hứng thú với bất cứ người nào trong số đó đi chăng nữa. Không lẽ người đàn ông này không thấy mối nguy cơ mà anh ta đang đối diện hay sao?” - Giờ đây Logan không đơn giản là thắc mắc về quan hệ giữa Kevin và Hilary, mà có vẻ là tò mò nhiều hơn trong giọng nói của anh. Hilary nhúc nhích người để che dấu sự bực dọc. Không lẽ anh bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa cô và Kevin?

“Kevin là người rất cởi mở.” - Hilary nói với thái độ bình tĩnh giả tạo. “Anh quên anh ấy là một họa sĩ à? Anh ấy có cái nhìn khác nhau về các sự việc...”

“Khác nhau, có thể, nhưng không nhất thiết là đương nhiên phải như vậy.” - Logan chỉnh lại một cách lạnh lùng.

“Ý anh là gì?” - Hilary hỏi kháy.

“Anh ta chỉ biết em trong vòng có một năm và anh ta vẫn chưa nhìn thấy một Hilary thật sự. Người đàn ông này thiếu sự nhạy cảm nên không phát hiện sự ấm áp và cảm xúc mạnh mẽ mà em che giấu đằng sau cái bề ngoài duyên dáng của người làm kinh doanh. Thế nhưng anh lại thích như thế.” - Logan nhanh nhẹn nói tiếp khi thấy Hilary mở miệng như phản đối. “Là người đàn ông vốn dĩ tham lam, anh rất vui mừng vì nhìn thấy điều đó, anh ta không đủ nhạy bén để khóa em lại khỏi thế giới bên ngoài

“Logan, nếu anh cứ tiếp tục như thế này, thì tôi...” - Hilary bắt đầu nói, cảm giác bối rối và ước chi mình đã không uống chỗ rượu cuối cùng khi này.

“Hãy thả lỏng bản thân, em yêu!”- Bàn tay anh từ từ di chuyển qua suốt bề mặt của chiếc bàn hai người đang ngồi để vuốt ve, phủ ụp lấy bàn tay cô bằng bàn tay to lớn của mình. “Cuối cùng em vẫn là người quyết định của buổi tối nay, nhớ không? Không cần phải hoảng sợ lên như thế”.

Hilary nhăn mặt, nhưng không suy nghĩ ra phải nói gì. Vì anh đã nói đúng. Cô là người quyết định của buổi tối nay. Tại sao cô lại để cho mình trở nên bực bội như thế chứ? Phải giữ cho đầu óc được tỉnh táo, Hilary cố tạo cho mình một nụ cười tươi tắn.

“Tôi không có hoảng sợ. Nhưng tôi thật sự cảm ơn nếu như anh tìm chế không nói chuyện với tôi giống như anh có một số... quyền hạn đối với tôi. Anh sẽ làm hỏng buổi tối này đấy!” - Cô trách anh.

“Anh có ý thế này.” - Anh cười hết sức duyên dáng. “Hãy qui trách nhiệm cho Julia. Mọi thứ đều tốt đẹp cho đến khi cô ấy xuất hiện. Hãy đổ hết mọi tội lỗi lên cô ấy đi, có được không?”.

Hilary do dự, sau đó cô nhoẻn cười: “Thôi được, tôi chấp nhận. Không đáng để chúng ta phá hủy đi buổi tối còn lại, đặc biệt hơn nữa, đây là buổi tối đầu tiên và cuối cùng của chúng ta.” - cô quả quyết.

Điều gì đó thoáng qua thật nhanh qua cái nhìn chăm chăm của đôi mắt màu xám xanh nhưng rồi biến mất ngay lập tức. Bất cứ đó là điều gì nó cũng kịp đủ cảnh cáo đến bộ não Hilary, nhưng đối với cuộc sống của cô lúc này, cô không hiểu tại sao mình còn phải bận tâm suy nghĩ tới lời cảnh cáo đó của Logan làm gì. Người đàn ông này sẽ không gây nguy hiểm cho cô, trừ khi, tất nhiên, cô để cho bản thân mình bị cám dỗ, mà điều đó chắc chắn là không thể xảy ra, là bởi cô không có ý định đó.

“Anh không hề có dự định đây là buổi tối cuối cùng của chúng ta, Hilary!” - Logan dụi dằm nói, hết sức dụi dằm, Hilary gần như không nghe được anh nói g

Hilary chăm chú quan sát anh trong một lát, đột nhiên nhận thức được rằng, thật ra muốn trôi qua buổi tối còn lại cô có một thỏa hiệp vô cùng thú vị. Nếu đúng cô là người nói lời quyết định chấm dứt mọi việc vào lúc Logan đưa cô đến trước cửa nhà, vậy thì tại sao cô phải có cảm giác nhút nhát, sợ sệt giống như mèo con đi vào hang sư tử chứ? Cô không phải là cô gái yếu bóng vía, dễ bị khuất phục bởi nét quyến rũ và từng trải của người đàn ông này, thực tế đã chứng minh điều đó ba lần hồi năm ngoái, không phải sao? Tại sao lại bị Logan Saber gây áp lực, ảnh hưởng đến đầu óc của cô chứ?

CHƯƠNG 5

Mãi đến hai giờ sáng Hilary cuối cùng mới có thể trút bỏ được chiếc áo đầm xanh màu ngọc bảo ra khỏi người, tháo sợi dây chuyền kì lạ ra khỏi cổ và bỏ nhào xuống giường chỉ để bực dọc nhìn lên trần nhà tối sẫm cho đến khi đột ngột nhìn ra được sự thật của vấn đề. Logan tiếp tục lặp lại hành động ấy lần nữa. Cô cười một cách chua chát, rửa thầm và rút vào chiếc chăn đắp. Người đàn ông này có khả năng ứng biến tuyệt vời khiến cô cứ phải đoán mò. Cô buộc phải thừa nhận, cô đã bị “sập bẫy” lần nữa. Không những không có năng lực để ngăn chặn cơ hội có thể ân ái với anh mà cô còn hứa với Lo sẽ ra ngoài ăn tối với anh vào đêm mai.

Không có bất cứ cái gì có thể so sánh với việc chờ đợi một người đàn ông đưa về tới cửa nhà, và chỉ nhận một nụ hôn dễ thương lên trán thế rồi đá cô ấy đi không thương tiếc, Hilary giận dữ nghĩ ngợi. Cô quả ngạc nhiên cho cử chỉ dửng dưng giả tạo mà Logan đã chào cô vào tối qua, khiến cô đã đồng ý cùng anh ra ngoài vào tối mai. Khi anh mời cô, lúc ấy cô quá mải lo suy nghĩ tự hỏi tại sao anh không kéo cô vào vòng tay của anh, nếu anh làm thế cô đồng ý mà không một chút phản đối.

Nhưng rồi cô chua chát nghĩ, rủi ro có gì xảy ra khi hẹn hò với người đàn ông mà anh ta có ý định đóng vai người đàn ông lịch sự? Có thể anh ta thật lòng muốn hôn một hoặc hai lần, Hilary nghĩ với chút ưu phiền.

Mặc dù tối thứ hai trải qua không được như ý, Hilary vẫn thấy bản thân trông chờ rất nhiều vào cuộc hẹn tối thứ ba, cô có niềm tin hai người, cô và Logan sẽ có thời gian tuyệt vời.

Theo như thông lệ, Hầm Muối Bạc là nơi thân thuộc, là chỗ để cô xoa dịu, và cho phép đầu óc cô được đi hoang. Đó là lợi thế khi làm kinh doanh nhà hàng do chính mình làm chủ, bởi vì nguyên một ngày làm việc dài dằng dặc chắc chắn có những lúc đầu óc, tâm trí cô không hoàn toàn đặt hết vào công việc.

Hilary dự kiến thực hiện kế hoạch làm bánh nướng với công thức mới trước khi đóng cửa nhà hàng và cô chợt nhớ cần phải kiểm tra lại phòng rượu. Cuối cùng khi đã đóng cửa nhà hàng, bước ra xe suy nghĩ của cô lại quay quanh sẽ mặc gì cho buổi tối nay.

Lần hẹn hò thứ hai này với Logan khởi đầu thú vị như lần đầu tiên. Khi cô mở cửa cho anh vào lúc sáu giờ, anh đứng đợi ở cửa với một gói quà nhỏ cầm trên tay, mắt anh quét lên cô đầy tán thưởng.

“Không có hoa à?” - Hilary chọc anh, đỡ lấy gói quà và bóc lớp giấy gói.

“Anh nghĩ em sẽ thích món quà này hơn.” - Logan trả lời, lẩn thẩn đi đến tủ nơi mà anh biết sẽ tìm thấy rượu ứt -ki mà anh đã thấy vào tối hôm trước

Hilary, một phần trong cô cho thấy anh đang tự nhiên đi kiểm cho mình thứ gì để uống như đang ở nhà của anh, cô đỡ nắp hộp quà lên với niềm hứng thú. Hộp quà đúng với kích cỡ và hình dáng của vật thủy tinh, và quả đúng là như vậy.

“Ôi, Logan,” - Cô thốt lên đầy thích thú. “đẹp quá đi!” - Cô nâng niu hình thể cây nham thủy tinh trong tay và giờ cao để ngắm nghía sự tinh xảo của chân đế bằng bạc.

“Em thích chứ?” - Anh hỏi, dựa người vào tủ, hớp một miếng rượu, trong lúc quan sát cô đang mải mê trầm trồ thưởng thức món quà anh tặng cô.

“Thích chứ. Nó đẹp quá đi.” - Cô kêu lên. “Và rất lạ nữa. Tôi không có cái nào giống như vậy, thậm chí dù chỉ là một chút xíu”.

gan không nói gì cả, đơn thuần chỉ đứng đó ngắm cô và cười. Khi Hilary rời mắt khỏi vật thể xinh xắn ấy, cô ngược lên và bắt gặp mắt Logan. Trong một thoáng cô trở nên lưỡng lự, cô nhận ra được qua nét mặt của anh, anh chờ đợi “phản hồi” từ cô và rồi cô cười trả lại anh.

“Cám ơn anh, Logan...” - Và khi nghĩ tới anh phí thời gian trong việc lựa cô món quà đặc biệt và xinh đẹp thế này, Hilary bước tới phía anh thật nhanh không hề suy nghĩ nhón gót chân lên đặt nhẹ lên má anh một cái hôn. Logan không có chút cử động nào, về phần Hilary sau khi hôn anh xong cô lui gót, trở nên bận rộn với mớ giấy gói che dấu sự mắc cỡ, đỏ mặt hiện ra trên mặt cô lúc này.

“Tôi sẽ đặt nó trong tủ trưng,” - Cô ngược nghịu nói khi bước tới tủ trưng bày những hình thể thủy tinh. “sau đó tôi có thể đi được rồi”.

“Không cần vội.” - Logan nói nhỏ từ phía sau cô, nhưng Hilary phát hiện ra phòng khách lúc này đây đã bị Logan Saber choán gần hết. Cô bước thật lẹ để lấy khăn choàng, cảm nhận được sự yên lặng của Logan như tán thành việc cô chọn chiếc áo đầm đen kín đáo và đôi khoen tai to bản mà cô đang đeo.

“Tối nay trông em giống như nữ hoàng bé nhỏ của nữ dòng tu hơn bao giờ.” - Logan lên tiếng trong lúc giữ cửa cho cô bước ra. “Anh thấy thật là kì diệu khó người đàn ông nào “bắt cóc” em từ những năm trước”.

Hilary tự bản thân thấy mình cũng bình thường, có phần hơi nghiêm nghị nhưng cảm kích những lời “nịnh” của Logan nên cô cười toe.

“Có lẽ bởi tôi luôn rõ ràng, bất cứ người đàn ông nào muốn có được tôi thì phải chuẩn bị tinh thần để hiểu rõ về công việc kinh doanh của tôi. Đàn ông có khuynh hướng mất đi tính chất lãng mạn một khi họ được cô gái nói cho họ biết tầm quan trọng đối với các cô ra sao khi tự tay mình quản lí kinh doanh”.

“Đừng có nghĩ em đủ khả năng làm anh dễ dàng chùn bước.” - Logan cười với chút hăm dọa.

“Dĩ nhiên là không”, Hilary cay đắng nghĩ, bờ vai anh đủ rộng để khống chế con người và sự nghiệp của bất cứ người phụ nữ nào mà anh nhưng đó có phải là những gì anh thật sự muốn? Anh có đúng thật sự là muốn tôi? Hay chúng ta chỉ là đang đùa chơi?

Bữa ăn tối mỗi giây mỗi phút trôi qua thú vị như bữa trước đó mà cô và Logan đã trải qua, Hilary phát hiện ra cô chưa cần dùng đến lời nói để làm rào chắn. Cuộc trò chuyện diễn ra trôi chảy dễ dàng, có vài lời trêu chọc, đùa cợt nhưng chỉ làm cho thoải mái hơn. Cái hôn vội vàng từ biệt mà Logan đặt lên trán cô tối qua đã có tác dụng, nó làm cô dứt khoát ở một điểm, Hilary cười thầm.

Logan Saber có thiên hướng để Hilary thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa, hoặc có thể anh có năng khiếu trong việc điều khiển đàn bà. - Sober ngẫm nghĩ.

Thế nhưng đến khi cô ở trong vòng tay mạnh mẽ của anh ở sàn khiêu vũ tiếng đồng hồ sau đó, Hilary tạm thời “ngưng chiến” với bản thân, cô muốn hưởng thụ không khí xung quanh hai người, tiếng rộn ràng của âm nhạc, vòng tay nóng ấm, mạnh mẽ của Logan đang bao phủ lấy cô.

“Em là cô gái tạo cho anh sự hưng phấn muốn được khiêu vũ cùng đấy, Hilary.” - Logan thầm thì trong vòng tóc quăn của cô. “Hưng phấn vì được ôm em trong vòng tay, anh thật là sung sướng.” - Anh nói thêm với sự táo tợn trắng trợn. “Thật may mắn anh và em chưa làm một quyết định xem ai là người có quyền ra “tối hậu thư” tối nay”

“Anh nói vậy nghĩa là gì?” - Hilary quắc mắt hỏi, chậm chạp lùi lại đến khi gặp và nhìn thẳng vào anh. Hilary đang cố kìm nén bản thân để khỏi phải giận dữ, đôi mắt lúc này đang trừng trừng vào anh. Ngoài tưởng tượng, Logan Saber cố tình như không nhìn thấy Hilary đang tức giận, anh cười khùng khục và kéo mạnh cô vào lòng mặc kệ Hilary phản ứng ra sao.

“Đừng căng thẳng, nữ hoàng bé nhỏ! Em biết là anh sẽ không làm bất cứ cái gì mà em không muốn... Ồ! không.” - Anh kết thúc câu nói một cách đột ngột, không có vẻ giận dữ bất bình thường cũng không hề có chút vui vẻ quá mức.

“Có chuyện gì?” - Hilary nhận ra sự chú ý của Logan đang tập trung ở đằng sau cô.

“Thật ra cũng không có gì. Chỉ là ba em vừa bước vô đây với mấy người bạn tốt hơn là đến chào hỏi ông ấy một tiếng”.

“Crawford? Ở đây?” - Hilary vừa quay lại vừa hỏi, ngay lập tức cô thấy hình dáng cao lớn của ba cô vừa khuất đằng sau những cây cảnh được trồng trong chậu.

“Có lẽ như vậy cũng tốt.” - Cô cười. “Tôi đứng ra nên mời ông ấy tới dùng cơm tối và bây giờ là cơ hội tốt nhất. Nếu ông ấy có thể sắp xếp lịch trình bận rộn của ông để nhận lời mời của tôi thì tốt quá. Thật ra, tôi còn nợ hai người một bữa ăn.” - Cô nói thêm và mỉm cười. “Tối mai có được không?”.

“Quyết định thế! Anh không hề mong đợi sẽ san sẻ em với ba em suốt buổi tối”.

“Ba tôi luôn có chương trình cho sau bữa cơm tối, không bao gồm chúng ta. Ai trở về nhà nghỉ tối qua trước? Anh hay ba tôi?”.

Logan cười khì. “Anh nghe tiếng Crawford trở về một tiếng đồng hồ sau anh, lúc đó anh đang tập đánh bao tải. Em đoán ai về trước?”.

“Tôi hiểu ba tôi. Thôi đi nào, đến chào ông ấy đi.”

Hilary quay người bước đi, cắt ngang sàn khiêu vũ, Logan nổi gót theo cô.

“Chào hỏi ông ấy xong, chúng ta có thể rời khỏi đây được rồi.” - Logan lên tiếng ngay sau lưng Hilary. “Anh không muốn làm kẻ ve vãn tán tỉnh con gái của ông ấy ngay trước mũi ông ta, ở “ké” nhà ông đã đủ tệ rồi”.

“Logan!” - Hilary la lên, cảm thấy ngượng ngùng khi họ đang tiến đến gần chỗ Crawford ngồi cùng với mấy người bạn của ông nơi có những chậu cây bao xung quanh họ. “Tôi ước gì anh đã không nói thế.” - Hilary ngưng ngang khi giọng nói trầm mạnh của Crawford vang lên một cách rõ ràng giữa bầu không khí yên lặng nó như đập vào tai người khác.

“Thế là tôi bảo anh bạn trẻ ấy hãy chọn bất cứ nhà hàng nào, bao gồm nhà hàng kiếm được tiền nhiều nhất ở Orange County này, nếu anh bạn trẻ ấy thành công trong việc con gái tôi, Hilary vào vòng hôn nhân. Tôi nghĩ, Saber là người đàn ông có thể làm được việc đó. Anh ta là một người có bản lĩnh và cứng đầu, rất thích hợp cho con gái tôi. Họ sẽ thực hiện một...”.

Crawford vẫn tiếp tục thao thao không ngừng, tiếng nói đã bị lẫn khuất không còn rõ ràng như lúc nãy vì trong phòng trở nên ồn ào, thế nhưng Hilary lúc này không cần phải nghe thêm chút nào nữa. Cô đứng đó bất động, đối diện với những chậu cây xanh um, giậm tím người.

Sự giậm dứ mà Hilary đang trải qua đã đi đến tận cùng của giới hạn, nó gần như gây thảm họa cho chính cô. Thiếu chút xíu nữa là yêu Logan Saber mất rồi. Thậm chí lúc này cô đứng ngay đây, tự nhắc nhở mình liên tục, một lần rồi hai lần rằng sự thật này cô vốn đã đoán thế ngay từ đầu, không việc gì cô phải run. Hilary nhận ra chỉ trong một thời gian thật ngắn cô như từ thiên đàng ngã nhào xuống địa ngục. Ngay lập tức, Hilary không muốn một cái gì

khác ngoài việc đến nơi nào đó không có ai, chỉ một mình cô, tự mắng mỏ cho sự ngu ngốc, nhẹ dạ của chính cô và chìm đắm trong biển nước mắt để trút đi cơn điên cuồng vì giận dữ.

Không hề suy nghĩ, cô quay mình chuẩn bị bước đi thì đụng ngay thân hình đông cứng của Logan. Tay anh đang phủ lấy cô.

“Thế nào?” - Giọng nói chói tai và thô ráp cất lên khi cô cố vùng thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đang ôm giữ cô. “Em muốn gây ra màn “kịch tính” bằng cách chạy thoát khỏi đây nhờ ra cửa thật à? Chúng ta là những người trưởng thành, hành xử cho đúng với người trưởng thành nào. Hãy đến trò chuyện với Crawford như chúng ta phải làm, có được không?”.

Hilary đưa mắt màu hổ phách đang sũng nước của mình chằm chằm nhìn vào Logan trong phần nộ và van xin: “Logan, tôi không thể... tôi không muốn...”.

Nhưng đáp lại cái nhìn chằm chằm, van xin ấy là đôi mắt màu xám xanh lạnh băng, nó chứa đựng sự thách thức dữ dội của cơn bão đang tràn đến tàn phá mọi thứ. Tay anh đẩy cô tiến về phía trước, gần các mí chậu kiếng, cho đến khi anh và cô đều nằm trong tầm mắt của Crawford và bạn bè của ông.

Hilary, không có nhiều quyền để lựa chọn nhưng đối phó với hiện trạng này chỉ còn coi cô xử lý thế nào, cảm giác như có đồng sóng của giận dữ đang “tung hoành” trong cô và để khiến mình thoát ra khỏi cơn giận cô phải lắng nghe Logan. Anh báo cho ba cô biết, cô muốn mời ông và anh đến nhà cô vào tối mai ăn cơm. Hilary có thể nhìn ra sự hối tiếc qua biểu lộ từ đôi mắt của ba cô, ông biết cô đã nghe được những gì ông nói trước đó. Cô quan sát khi ông đứng lên và rời bàn ăn, bước tới chào cô.

“Hilary,” - Crawford thì thầm trong lúc ông nghiêng người để đón nụ hôn “nghi thức” của Hilary. “Ba xin lỗi, hãy tin ba, xin con...”

“Thật đáng tiếc ông vẫn chưa nói xong câu chuyện còn đang dang dở, Crawford!” - Logan lạnh lùng một cách dữ tợn, tay anh vẫn giữ chặt lấy tay của Hilary.

“Ý của cậu là, tôi vẫn chưa kể cho họ nghe, cậu đã bảo tôi đi xuống địa ngục như thế nào sau khi tôi đưa điều kiện để cậu đồng ý kết hôn với con gái của tôi à? Thật là tiếc, có lẽ hai người đã đến trễ nên không nghe được tôi nói phần đó, đó là phần tôi nói đầu tiên.” - Crawford nhìn xuống Hilary, lúc này đang cười một cách lạnh lùng lại với họ, mắt cô đang tóa lên sự giận dữ mà cô chưa bao giờ trải qua trước đây.

“Trời, cho tôi xin, hai người không cần phải đóng kịch, nói lời phỉnh phờ để ve vuốt dùm “cái tôi” của tôi như thế.” - Hilary ngọt ngào đầy giả tạo, tự hỏi nếu có ai đó đoán ra được chuyện gì làm cô có kiểu cười lạnh băng như thế.

Từ đuôi mắt mình, Hilary nhìn thấy Logan đang quan sát cô hết sức chăm chú và hiểu rõ với cơn choáng vừa rồi Logan phải biết để đạt được mục đích anh phải tốn rất nhiều công phu. Một cách không cố ý Hilary hếch chiếc cằm nhỏ và nhọn của mình lên cao. Sự thật này

vốn dĩ đã được giấu kĩ, rất, rất là kĩ nhưng cuối cùng cô vẫn phát hiện đúng lúc. Thay vào đó, cô chuẩn bị tinh thần, cô muốn những gì cô biết phải được xác thật.

“Logan và ba, hai người đều biết rằng con hiểu luật chơi này là thế nào. Khi tất cả những quý ông tham gia hiểu biết rằng người bị hại được chọn thật ra cũng không phải là ghê gớm lắm, có phải không? Con đã từng từ chối ba tuyển phu trước đó rồi, không phải sao Crawford? Vì vậy con nghĩ, lần này con có đủ sức để “lo” ông Saber được mà.” - Cô không thèm nhìn đến Logan khi nói câu đó, cô biết anh đang nhìn cô, vì cô cảm giác gần như là đau đớn từ lòng bàn tay của mình do Logan đang “nhéo” nó và cô cũng, cô không thể nào để dàng thoát ra khỏi anh và ngẩng cao đầu bước ra khỏi đây. Tốt hơn là không nên làm trò cười bằng cách có những hành động phản kháng lại anh.

“Hilary,” - Ba cô lên tiếng một cách kiên quyết. “Thật ra con đã hiểu lầm, bé con. Ba...”

“Bạn của ông đang đợi ông đấy, Crawford.” - Cô nhắc nhở ba mình.

“Thôi được.” - Crawford chịu thua một cách cam phận. Ông do dự một giây sau đó ngập ngừng hỏi cô. “Lời mời cơm tối ngày mai vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Không chắc.” - Cô mở đầu, cơn giận nãy giờ cô giấu sâu trong lòng bây giờ nó đang “ngộ ngộ” trở lại. “Con chắc ba cũng hiểu...”

“Chúng ta sẽ có mặt lúc sáu giờ ba mươi.” - Logan cộc lốc ngắt ngang, quay sang Crawford anh nói. “Không cần lo lắng, tôi sẽ săn sóc cô ấy tối nay. Ông hãy mau trở lại bàn với các bạn của ông đi”.

Crawford nhìn vào mắt của Logan, mắt hai người đàn ông nhìn nhau, chỉ có họ hiểu, Hilary hoàn toàn vượt khỏi tầm hiểu đó.

“Được.” - Cuối cùng ông lên tiếng trong ưu tư, gương mặt đẹp trai với mái đầu tóc xám ông gật đầu. “Tôi luôn cho rằng anh là người đàn ông sẽ săn sóc cho con gái của tôi. Nếu anh có thể tồn tại trong vài giờ đồng hồ tới thì không còn thắc mắc gì nữa. Anh chính là “duyên phận” của con gái tôi.” - Khi nói thêm những chữ sau cùng ông đột nhiên cười hết sức “ma quái” mà chỉ có đàn ông với nhau mới dùng và hiểu đó là ý gì.

Mặt Logan lúc này thấm thương đến tội nghiệp.

“Gặp lại con vào tối mai, Hilary.” - Crawford nói thật nhanh, còn Hilary người lên kế hoạch cho buổi tối mai thì lại làm thinh, không nói tiếng nào.

Cô tiếp tục giữ im lặng cho đến khi Logan chuẩn bị cho cô một chỗ ngồi ở cái bàn nhỏ nơi mà lúc mới vào hai người đã ngồi đợi ở đó

“Logan, hãy đưa tôi về.” - Cô khó nhọc nói, từ chối ngồi xuống cái ghế anh đang lịch sự giữ cho cô.

“Tại sao?” - Anh nhìn thẳng cô và hỏi không khách sáo. “Sao bỗng nhiên mọi thứ lại thay đổi? Em lúc nào cũng nói, mình đã biết hết mọi chuyện ngay từ đầu, không phải sao?”.

“Biết mình là một phần trong kế hoạch của việc thương lượng và biết được thông tin đó qua một bàn trà ở nơi công cộng là hai việc hoàn toàn khác nhau.” - Cô “sực” lại. “Tôi muốn về nhà. Nếu anh không muốn đưa tôi về thì tôi gọi taxi hoặc là nhờ Kevin đến rước tôi.” - Cô nói thêm đầy hằn học. Kéo Kevin vào, Hilary nhận được phản hồi ngay lập tức.

“Tôi đã từng nói, em không được qua lại với Kevin nữa, vì thế đừng có nói cho đã nư.” - Logan nghiêng răng. “Không cần lo lắng, tôi sẽ đưa em về nếu đó là điều em muốn...”

“Đúng là vậy!”

“Được, hãy nhớ lấy điều đó trong đầu, đừng có hối hận.” - Anh bảo cô với nét mặt đầy bí ẩn khó hiểu. Gom khăn choàng của cô máng ở đằng sau ghế.

Hilary từ chối không nhìn anh, lướt ra phía cửa ra vào nơi phòng tiếp tân với những bước chân dài đầy giận dữ. Chưa bao giờ cơn giận của cô bị khuấy động dữ dội như thế.

“Em có nghĩ tới, buộc mình trả lời tại sao em lại giận dữ đến như thế không, Hilary?” - Logan dụi dàng hỏi cô trong khi giữ cửa xe.

“Tôi đã nói với anh...” - Hilary bắt đầu căng lên, kìm nén tâm trạng của mình, ngược lên nhìn Logan khi cô ngồi vào trong xe.

“Anh biết, nhưng anh không tin em.” - Anh đóng cửa với tiếng sầm nhỏ. Giây lát sau, anh chuồi vào chỗ người lái cạnh bên cô, thân hình to lớn của anh bỗng làm cho chiếc xe trở nên chật hẹp khiến Hilary cảm giác như bị vây hãm, không được thoải mái. Anh to lớn quá, mạnh mẽ quá...

Đằng đằng sát khí, Hillary kìm nén sự kích động đang khuấy động. Logan là người đàn ông văn minh. Anh không làm gì gây hại cho cô. Cô không cần phải sợ anh. Trên hết, anh phải có câu trả lời với Crawford, nhà hàng không có trong câu trả lời...

Mặc dù đã trấn an bản thân, sự yên lặng trên đường trở về ngôi nhà trên đồi của cô hình như không thể dài hơn nữa. Hilary rất muốn được ở riêng một mình để tự vấn bản thân, làm thế nào mà cô lại để người đàn ông có tài ăn nói “hợp hồn”. Cô từ chối không muốn nghĩ đến khả năng xảy ra nếu cô đã không nghe lỏm những lời nhận xét từ miệng của ba cô.

Chuyện gì xảy ra nếu như cô quá mê đắm vẻ hấp dẫn, ma lực từ Logan trước khi cô phát giác được sự thật? Và Logan đã được những cái anh có, Hilary buồn bã nghĩ. Ngay cả bây giờ khi mà cô không cần phải chịu đựng bất cứ cái gì ngoài sự căm ghét, ghê tởm dành cho người đàn ông này, thế mà trong đầu cô điều quan trọng duy nhất mà cô nghĩ tới là, sẽ tuyệt vời biết bao nếu vấn đề trở nên khác đi.

Logan, lúc này không hề có ý định cắt ngang giây phút suy tư mà Hilary đang thả mình vào đó. Anh đậu xe trước cửa nhà của cô và mở bật cánh cửa xe.

“Không cần phải đưa tôi vào.” - Giọng cô đăng chất, nhanh chóng tự động mở cửa và thoát ra khỏi xe bước về phía cửa nhà. “Tại sao anh không về nhà nghỉ? Crawford, tôi biết chắc là ông ấy sẽ rất vui khi cùng anh gia nhập với những người bạn của ông ấy”.

“Bởi vì anh có vài việc còn chưa hoàn tất với em.” - Logan mềm mỏng nhưng có chút gai góc.

“Công việc”? - Cô lặp lại một cách tức giận. “Đó là tất cả những gì anh đang nghĩ tới, có phải không?”

“Em lựa từ không được hay lắm.” - Anh “chỉnh” lại với nụ cười trên môi, nụ cười ấy nhắc Hilary hình ảnh một lưỡi dao thật mỏng. “Hay là nói thế này, anh có kế hoạch theo cách của riêng anh, tối nay”.

“Nếu những kế hoạch mà anh liên quan tới tôi thì anh hãy quên đi.” - Hilary nói trong khi cố gắng một cách bất lực để thoát ra khỏi sự kìm kẹp đang nắm giữ bàn tay cô.

Thật sự những nhà hàng đó có ý nghĩa rất lớn đối với anh đến nỗi anh phải bỏ thời gian ra mà thuyết phục cô rằng, ba cô không hề làm một cuộc thương lượng nào cả? Anh nghĩ cô thật khờ đến vậy? Để ăn hiếp đến vậy?

“Hilary, anh biết em đang tức giận, nhưng chúng ta cần nói chuyện...”.

“Tại sao?” - Cô quật lại, tay dò tìm chìa khóa trong giỏ xách. “không có gì để nói nữa cả”.

“Tại sao không? Anh muốn em phải thừa nhận sự thật.” - Anh nói gần như là gầm lên. Đây là lần đầu tiên Hilary nhận ra Logan đang rất phẫn nộ, chỉ vì kế hoạch của anh bị thất bại. Con phẫn nộ ấy đang dần dần được bộc lộ. Sự phẫn nộ đó tốt hơn là phải nhiều hơn những gì cô đang chịu. Còn tùy thuộc vào sự không thoải mái của cô.

“Tôi đã. Hoặc ít ra thì ba tôi đã làm điều đó cho tôi rồi.” - Cô mạnh dạn nói, dứt chìa khóa vào ổ và hi vọng những ngón tay run rẩy của cô không bị anh nhìn ra.

“Không có, em biết mà, em chưa. Nguyên nhân mà em tức giận, Hilary Forsster, là bởi vì em đã bắt đầu yêu thích anh và anh sẽ không rời khỏi đây cho đến khi nào em chịu nói ra, ít nhất là như thế.” - Anh điên lên vì phải kìm chế sự giận dữ của chính mình.

“Không có.” - Hilary hít hơi hết lớn một cách giận dữ, nhanh chóng bước qua cánh cửa đi vào trong nhà. “Từ khi bắt đầu tới giờ, tôi chỉ đơn thuần là một trò chơi, và trò chơi này chấm dứt để trở thành trò tiêu khiển. Tối nay trò chơi này không còn hấp dẫn nữa. Tôi bỏ cuộc, Logan”.

“Nhưng anh chưa bao giờ coi nó là trò chơi cả, Hilary.” - Logan chỉ ra cho cô thấy, nhảy bổ tới chụp và giữ cánh cửa lại khi mà Hilary đang cố tình đóng sập nó vào mặt anh.

“Hãy để tôi yên.” - Hilary yêu c

“Đêm nay không được.” - Logan ra lệnh, đôi mắt anh lúc này như có luồng điện chiếu vào Hilary, biểu lộ rõ sự quyết ý của anh khiến thần kinh của Hilary như căng ra.

“Logan, anh không thể...” - Hilary cảm giác cánh cửa đang bị đẩy ra khỏi tay cô, cô lùi lại và cố gắng trong tuyệt vọng để quyết định làm sao xử lý người đàn ông cố tình xâm nhập vào nhà cô. Anh ta là nhà kinh doanh, vì Chúa lòng lành, chứ không phải là người Tiền Cổ thời xa xưa, muốn trở thành anh hùng chinh phục tất cả. Thế tại sao cô lại có cảm giác giống như một nàng công chúa đang nghênh chiến vậy?

Logan đóng cửa phía sau anh với sự quan tâm khác thường, mắt anh không hề rời khỏi cặp mắt màu hổ phách đang chăm chăm vào anh một cách khiêu khích, thách thức. Dưới ánh sáng của ngọn đèn anh trông quả là cao lớn, rắn chắc, thừa sức để nâng người phụ nữ lên vai và trải qua nguyên đêm với cô ấy.

Hilary cố gắng giữ cho đầu óc được tỉnh táo. Cô làm sao vậy? Cô có thể đối phó với người đàn ông này. Cô phải đối phó với anh. Đứng thẳng người cho đúng với chiều cao của m đầu ngẩng cao một cách kiêu ngạo, không khuất phục, không cho phép bản thân lui bước khi mà Logan đang tiến từ bước một về phía cô.

“Nếu như anh nghĩ rằng anh có thể cưỡng bức được tôi và chạy được tội, thì, Logan Saber, tôi cho anh biết,” - Cô “đe” anh. “Một khi ba tôi điều tra ra được là anh, không được sự đồng ý của tôi, dù chỉ là đặt tay của anh lên người của tôi thôi, ba tôi sẽ làm cho anh thân bại danh liệt”.

“Anh sẽ không cưỡng hiếp em, Hilary, cô bé ngu ngốc ạ.” - Anh bảo cô, nụ cười như con dao mỏng lưỡi vẫn còn hiện hữu trên miệng khêu gợi của anh, đôi mắt màu xám xanh sáng lên. “Anh sẽ “yêu” em, và điều duy nhất mà em nói với ba em là, em muốn kết hôn với anh”.

Hilary ngay lập tức nhìn nghiêng vào anh một lúc lâu, nhận ra quyết tâm cao độ trong việc đạt cho được mục đích của anh, và cô còn phát giác ra sẽ nguy hiểm hơn nếu như anh dùng lí tính để gây tổn hại cho cô. Cô nhớ lại sự miễn cưỡng của cô khi đáp ứng lại vào lần cuối cùng khi Logan ôm cô trong vòng tay của anh và biết rõ với sự xa lầy trong cảm giác khao khát mà anh đem đến cho cô, chắc chắn một lô sẽ bị anh áp đảo. Thậm chí, vào lúc này, khi mà đúng ra cô phải la to lên trong sợ hãi hay là phải đi kiểm đồ coi lửa để phản công lại anh thì Hilary cảm thấy sự kích động lạ thường đang lan rộng khắp người cô, từ đầu cho đến móng chân, nó đang chạy khắp người khiến cô cảm thấy ngứa ngáy và kích thích.

Bản năng ham muốn để thách thức, đánh bật anh ra khỏi đầu óc không còn mạnh như lúc đầu nữa, cô giật mình và đau đốn khi nhận ra điều đó cũng giống như khi Logan chứng

minh cho cô thấy anh muốn cô nhiều đến mức nào. Nhưng điều đó thật là nực cười. Cô không phải là thứ anh muốn, anh chẳng qua muốn của hồi môn mà cô đem đến cho anh một khi hai người kết hôn với nhau. Cô cần phải tỉnh táo, không được lằm lẩn giữa hai điều đó. Thế nhưng với kiểu anh đang nhìn cô vào lúc này, cặp mắt như thôi miên, đầy ảm áp và quyết liệt, cô như đắm chìm vào trong cặp mắt ấy, nó khiến cho cô không còn tỉnh táo để suy nghĩ mọi chuyện một cách logic được nữa.

Hỗn loạn và hoảng sợ càng lúc càng tăng lên, Hilary bước lùi lại, tay giơ ra như phòng thủ.

Logan lờ cử chỉ đó, anh đi vòng qua cô dễ dàng như công việc anh đang làm, rùn vai để cho chiếc áo khoác của anh rơi ra, bàn tay anh đang mân mê lên chỗ thắt của chiếc cravat.

“Vì sao anh không, tối thiểu cũng nên thừa nhận những nhà hàng của ba tôi mới là thứ mà anh muốn. Không phải tôi.” - Cô rít lên, đột nhiên mong rằng anh hãy phủ nhận hết những lời buộc tội của cô.

Chiếc cravat đã được Logan tháo rời ra và anh đang đùa giỡn nó trên tay của anh. Hilary nhận ra cô đã bước hết một nửa của căn phòng khách. Hiện tại con đường duy nhất mà cô có thể đi tới chính là ban công, nhưng như vậy thì cô sẽ bị kẹt không có đường lui.

“Anh không thể thừa nhận những gì em vừa buộc anh phải nhìn nhận, vì nó không đúng với sự thật. Mà em, em chính là điều anh muốn được có, Hilary Foresster. Và, tối nay trước khi mọi sự việc được chấm dứt, em phải thú nhận rằng: em cũng muốn anh”.

Lời nói như đinh đóng cột của Logan như nhân đôi khi Hilary nhìn vào đôi mắt màu xám xanh của anh, không chỉ có đôi mắt biết nói đó mà cả con người cao lớn của anh Hilary cũng nhìn ra được sự quyết tâm sắt đá ấy

“Dù là anh...” - Hilary lưỡng lự khi mà màu sắc đang “tung tăn” lúc ẩn lúc hiện trên gò má cô. “Cho dù anh có thành công, anh cũng đừng nghĩ tới chuyện tôi sẽ đồng ý kết hôn với anh”.

“Em nghĩ, anh giải quyết chuyện tình của mình giống như em “chơi qua đường” với người bạn Thorne của em hử?” - Anh hỏi cô đồng thời thu ngắn khoảng cách giữa hai người. “Không còn cơ hội nữa rồi (*tính viết là KHÔNG CÓ CỬA - nghe giang hồ quá hỉ*). Em sẽ là của anh, cũng có nghĩa anh sẽ thòng chiếc nhẫn nhỏ nhắn, xinh xắn trên ngón tay của em và sẽ là người cùng anh san sẻ chung giường mỗi đêm. Em đã làm anh hiểu rõ, em không có cảm giác đặc biệt hay muốn gắn bó với bất cứ người đàn ông nào chỉ vì em chia sẻ cùng anh ta cái giường khi có dịp, vì thế, em sẽ cùng anh đi hết một con đường chứ không phải chỉ...”.

“Tôi sẽ không...”.

Bàn tay Logan đang giữ chiếc cravat di chuyển nhanh đến không ngờ. Chiếc cravat thoát cái đã cột quanh cổ tay của Hilary, thành linh nó như xoắn lấy cổ tay cô đầy hiệu quả. Vô cùng

ngạc nhiên lẫn tức giận, đầu tiên cô nhìn chằm chằm vào sợi cravat đang siết chặt lấy cổ tay cô sau đó cô chuyển cái nhìn đó lên Logan. Cô không dám tin những gì cô nhìn thấy.

“Tại sao anh dám làm thế?” - Sự điên tiết của cô bộc lộ rõ qua giọng nói hết sức giận dữ của mình và những đam mê khác mà cô không thể thốt nên lời. Tức thì cô dùng bàn tay không bị trói để giải thoát bàn tay kia nhưng với một cử động nhỏ Logan dùng chiếc cravat kéo giật Hilary, bị mất cân bằng buộc cô phải chống vào anh. Hilary biết cô đang đối diện với những cảm xúc mạnh mẽ mà cô rất sợ. Những cảm xúc hình như đang chạy khắp toàn bộ cơ thể đang hùng hực vì kích động vì nóng nảy vì tức giận của Hilary.

“Anh dám làm thế vì anh muốn em.” - Logan giản dị giải thích, một tay giữ cravat đang buộc quanh cổ tay cô, tay còn lại anh quấn tròn để kéo cô lại sát anh. “Anh đã cho em thời gian để thích nghi và tìm hiểu cảm giác thế nào khi khao khát một ai đó giống như cảm giác mà anh khao khát em vậy.” - Anh bảo cô, giọng khàn khàn gần như là đang thăm thì trong lúc cúi đầu sát xuống, miệng anh chỉ còn cách miệng cô chưa tới một sợi tóc. “Nhưng tối nay em phải rời đi trong cơn thịnh nộ và thành thực mà nói, anh không có kiên nhẫn để xây dựng lại những gì mà Crawford đã phá nát bởi những lời bình luận ngớ ngẩn của ông ta”.

Mắt mở lớn nhìn anh và Hilary biết rằng cô đã bị sập bẫy bởi sức hút mạnh mẽ từ anh lẫn sự yếu đuối kì lạ được phát sinh từ những xúc cảm của cô. Hilary đợi nụ hôn của anh. Hơn nữa vào lúc này, cô thật sự chỉ muốn tin những gì mà đôi mắt anh đang thể hiện: sự khao khát cô. Chưa có người đàn ông nào nhìn cô với một cái nhìn khao khát trần trụi đến thế và cô cũng chưa bao giờ trải qua sự khuấy động cấp thiết đến như thế.

Sự phối hợp đã hoàn toàn bị tan chảy.

Và rồi miệng anh phủ lên miệng cô với nụ hôn thật sâu, thật dục tình và ghê gớm hơn nữa nó đánh thức những cảm xúc mạnh mẽ trong cô, khơi lên ngọn lửa đang rỉ rả bên ngoài.

Chuyện này không thể nào xảy ra được. - Hilary điên cuồng nghĩ, cơ thể cô gần như tan rã ra vì cảm nhận được tác động của sự “tàn phá” từ cái hôn của Logan. Không phải cho cô. Cái này hợp với Julia Fane hơn, cô dám chắc chắn rằng, những gì đang xảy ra không phải dành cho Hilary Foresster. Những gì Hilary trải qua trước kia chỉ là những lãng mạn nhẹ nhàng, so với những gì cô vừa được trải qua với Logan thì những lãng mạn đó không là gì hết. Không có bất cứ cái nào giống với những gì Logan đã và đang tạo ra cho cô.

“Logan,” - Cô hỗn hển vì chịu không nổi sự tra tấn mà Logan đem đến khi anh dứt môi mình ra khỏi đôi môi mềm mại của cô để trượt dài xuống cổ. “Tại sao lại là tôi? Tôi không... Tôi không giống Julia. Anh không thể mong chờ tôi tin rằng anh sẽ điên cuồng vì một cô gái giống như tôi”.

“Đêm nay anh sẽ cho em thấy anh điên cuồng vì em ra sao.” - Anh thì thào. “Không lẽ em không biết em hấp dẫn, lôi cuốn một cách rất riêng biệt của riêng em, em là con tắc kè nhiều màu sắc khơi gợi những cảm xúc nóng bỏng trong anh hay sao? Ôi trời ơi! Anh vẫn không thể tin được tên khờ Thorne ấy đã không bỏ thêm công sức để bảo vệ kho báu của mình”.

“Kevin không phải là...” - Hilary mở miệng một cách khó khăn, cô như mê hoặc bởi những lời “tán” ngọt ngào của anh. Cô đang tính cho anh biết, Kevin không phải là người yêu của cô, nhưng anh đã gián đoạn câu nói của cô, những ngón tay của anh đang đẩy cổ áo của chiếc áo đầm cô xuống, lộ ra bờ vai của cô.

“Kevin không còn là điều quan trọng nữa.” - Anh tiếp tục không rời khỏi những gì anh đang làm, tay anh không hề rời khỏi mảnh vải nhỏ nơi cổ tay của Hilary, tay còn lại anh thọc sâu vô búi tóc đã được cô cột lại hết sức khéo léo và gọn gàng, tháo bung mái tóc mà đã được cô tết lại thành từng bím.

“Anh biết rõ, đúng ra chúng nó phải là như thế này.” - Giọng nói anh lộ rõ sự thoả mãn ích kỷ của người đàn ông khi mái tóc dày màu mật ong của Hilary được tháo bung xả dài xuống tới tận eo của cô. Những ngón tay của anh hết sức dịu dàng cào tung mái tóc của cô lên cho đến khi chúng trải dài và dày như những ngọn sóng. “Em nghĩ, anh không biết em đã ẩn giấu bằng mái tóc được búi lên hết sức công phu? Em thật sự nghĩ anh vô tâm đến mức không nhìn thấy những mưu chước của em trình bày trước mũi anh ư?”

Tuyệt vọng, Hilary cố thử dành lại sự chủ động. Cô là phụ nữ trưởng thành không phải là cô bé mới lớn cả tin. Cô biết những gì thật sự nằm phía sau niềm đam mê của Logan Saber.

“Tôi không được phép bị khuất phục bởi người đối tác kinh doanh với ba tôi.” - Cô lớn tiếng, cảm thấy bản thân mình quá mềm lòng, dễ bị anh “dụ dỗ”, cầu mong sao anh không nhìn thấy sự mềm yếu đó của cô.

“Nhưng mà, Hilary, em yêu.” - Giọng anh khàn khàn, những ngón tay vẫn còn nằm nguyên trên phéc mơ tuya của chiếc áo đầm. “Chính xác đó là những gì sẽ xảy ra. Mặc dù anh cũng muốn được biết: thực ra ai quyến rũ ai?”.

Tập trung tất cả ý chí, Hilary làm một nỗ lực cuối cùng để tự giải thoát mình, cô dùng bàn tay không bị trói quất một cái thật mạnh vào anh, nhưng anh tránh được cái quất của cô hết sức dễ dàng và sau đó, trước khi cô kịp lấy lại thể quân bình, anh xốc cô lên cánh tay của mình. Bị bất ngờ vì hốt hoảng, theo bản năng cô vội vàng ôm chặt lấy cổ của Logan trong nỗ lực giúp bản thân thoát khỏi cảm giác quay mòng mòng do hành động bất ngờ của Logan đem đến.

Nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy cảnh quay cuồng của căn phòng, nhưng Hilary mở mắt tức thì khi nghe những tiếng gầm gừ nhỏ đang xuất phát từ trong cổ họng của Logan giống như anh đang rất thống khoái. Khi cô nhìn anh, cô thấy anh đang chăm chăm vào cô, nụ cười miệng đang trên khóe môi anh, đôi mắt màu xám xanh như đang cười và hết sức nồng nàn như có tấm cả sự hóm hỉnh trong ấy.

“Anh lúc nào cũng muốn thực hiện công việc này.” - Anh nói khi ẵm cô sai những bước chân dài ngang qua căn phòng khách để bước vào phòng ngủ của cô.

“Cái gì?” - Cô hỏi đầy thắc mắc, không hiểu anh nói gì.

“Anh luôn luôn tự hỏi, trông nó sẽ như thế nào khi mà anh bỗng cô gái lên tay và ẵm cô ấy vào phòng ngủ, tóc cô ấy dài, mượt và chảy dài trên cánh tay của anh.” - Anh sốt sắng giải thích.

“Ồ.” - Hilary kìm chế, nhận ra bản thân đang phải vật lộn với chính mình, nhưng không còn khả năng để tự chiến lâu hơn được nữa. Chiếc cravat của Logan vẫn còn đang lòng thòng như làm cảnh ở cổ tay cô. Cô cố gắng lần cuối cùng dùng lời nói của mình công kích vào Logan dù biết là không có hi vọng nhưng vẫn muốn thử.

“Ý của anh: đây không phải là cách thông thường anh dùng để tiếp cận với phụ nữ?” - Cô hỏi đầy cay độc.

“Không phải!” - Anh khẳng định, đôi mắt anh như tối lại cùng lúc anh hất cho cửa phòng cô mở ra và bước vào. “Anh là người làm kinh doanh, quên rồi sao? Cách tiếp cận thông thường của anh rất thực tế. Sự thật là,” - Anh nói tiếp, đặt cô nhẹ nhàng xuống tấm trải giường màu đỏ và vàng trong căn phòng tối đen. “Anh luôn mơ ước được tìm thấy người phụ nữ có khả năng khơi gợi tất cả niềm đam mê trong anh. Một phụ nữ,” - Anh tiếp tục bằng giọng nói bí ẩn, quyến rũ. “Cô ấy khiến cho anh muốn được bảo vệ, được che chở cho cô ấy, khiến anh luôn ngượng mồm, trêu chọc cô ấy, trò chuyện với cô ấy, nựng nịu cô ấy, tặng cô ấy những gói quà và đưa cô ấy vào phòng ngủ”.

“Logan, nghe tôi nói.” - Hilary mở miệng nói một cách khó khăn, cô cảm giác lúc này trông cô giống như một cô gái nô lệ đang nằm dài ra đó, trên chiếc giường to lớn của cô, giữa ngổn ngang mền, gối. Một cô gái nô lệ đại dột đang cố gắng sử dụng lí do như vũ khí để chống lại người đàn ông vốn có nhiều lợi thế và sức mạnh.

“Em có nghĩ rằng,” - tiếp tục nói cứ như là Hilary chưa hề ngắt ngang, các ngón tay của anh đang đặt trên hàng cúc áo sơ mi. “Tất cả chúng ta những người làm kinh doanh đằng sau vẻ nghiêm trang giả tạo là những bí mật được giấu kín, đó chính là cảm xúc lãng mạn.” - Anh cởi tung áo sơ mi và quăng nó trên sàn nhà, anh cười khẽ và ngã mình lên giường bên cạnh Hilary. “Hay là chỉ có anh và em là như thế?”.

Hilary cố gắng thoát khỏi tình trạng giống như bị điểm huyết, hoàn toàn không có vẻ gì là thực, lách mình vòng qua chân giường thì một bàn tay mạnh mẽ lập tức chụp lấy cổ tay cô. Hilary còn đủ tỉnh táo dùng chút lí trí còn lại quyết không chịu thua dễ dàng. Sự sôi nổi của niềm đam mê mà Logan bày tỏ quá khác thường đối với Hilary.

Logan tiếp tục hôn cô như cách anh đã làm ở phòng khách, nhưng lần này Hilary bị kẹt cứng trong vòng tay của anh, chân cô bị sức nặng của hai bắp đùi anh giữ lại, hai cổ tay bị tay anh nắm chặt trên đầu cô.

“Logan, tôi không...” - cô thì thào, hổn hển, cảm giác những ngón tay mạnh mẽ đang dò dẫm

trượt vào bên trong chiếc áo đầm đã bị tuột xuống khỏi vai, lộ ra những lớp ren và mình vải sa tanh của chiếc áo lót đắt tiền mà một lần vì hứng chí bất tử cô đã mua nó.

Logan điều khiển chiếc đầm tuột xuống tới thắt lưng cô một cách mạnh bạo và kiên quyết.

“Đừng nói gì cả, Hilary.” - Anh nhẹ nhàng yêu cầu trong khi môi anh, tham lam tấn công trên vùng ngực mềm và đang căng lên của cô. “Không được nói gì cả cho đến khi em nói những gì mà anh muốn nghe.” - Anh cởi những khóa của chiếc áo lót ra và Hilary thở dốc khi bàn tay anh đầy chiếm hữu đang thám hiểm mọi ngõ ngách trên cơ thể cô.

“Đúng rồi, em cưng.” - Anh lên tiếng một cách khó khăn, phản ứng lại với cơ thể cô khi cô cong người phản đối sự đụng chạm từ bàn tay của anh trên da thịt cô. “Hãy cho thân thể em được tự do, hãy cho anh thấy sự nóng bỏng trong em, anh muốn cả hai chúng ta bị bốc cháy trong cái hừng hực ấy”.

Sự hấp dẫn từ cơ thể to lớn của anh không sao cưỡng lại được. Hilary bất ngờ thúc ép bản thân mình phải đụng vào anh, gắn với cơ thể anh hơn và khi anh giải thoát cổ tay cô, cô vòng tay quanh cổ anh, các ngón tay cô bầu sâu trên vùng da trơn láng của tấm lưng rộng lớn của Logan. “Đây không phải là sự thật” - Hilary nghĩ khi Logan tiếp tục dùng môi âu yếm cô, không tránh khỏi cô bật ra tiếng rên khẽ. Chậm rãi, khoan thai một cách có tính toán Hilary kéo rê những ngón tay trượt xuống hai bên hông của Logan, Logan rên xiết trong thống khoái bởi hành động này của cô và cô thấy tự hào vì đã làm anh “điên” lên.

Không, đây không thể là sự thật, nhưng hãy cứ hưởng thụ cảm giác mê mê này khi mà sự tồn tại của nó làm bản thân cô không thể cưỡng lại được.

“Em thật là đáng yêu.” - Logan bảo Hilary, mặt anh ngập trong mái tóc dài và dày của cô. Anh nâng thân hình to lớn của anh lên cho đến khi cả cơ thể cô hoàn toàn nằm sát bên dưới thân hình to lớn của anh. Lúc này Hilary có thể cảm nhận trong cơ thể rắn chắc của anh có ngọn lửa hừng hực đang hoành hành và cũng có ngọn lửa khác hừng hực không kém thậm chí còn nóng hơn đang tồn tại trong cơ thể mảnh khảnh của cô, chúng đang bốc cháy. “Nói cho anh biết em rất là muốn anh, muốn rất nhiều.” - Anh đòi hỏi khi cô đang run rẩy chống lại anh. “Hãy thừa nhận sự thật những gì giữa hai chúng ta, anh và em, nói đi em yêu, anh muốn nghe em nói”.

“Logan, tôi muốn anh.” - Cô buộc miệng, ngoan ngoãn trả lời trước sự thúc ép của anh. Cô nhận ra, anh buông tiếng thở khi vì sung sướng trước lời thú nhận của cô. “Tôi rất là muốn anh, muốn nhiều lắm.” - Hilary nói liền một mạch trong hơi thở. “Làm ơn, làm ơn, nói là anh yêu tôi, chỉ là một chút thôi...” - Cô van xin.

“Yêu em, anh yêu em.” - Anh lặp lại trong một giai điệu cấp bách tràn đầy sự đam mê tha thiết. “Ôi trời ơi, nữ hoàng của anh, không lẽ em không nhận ra anh yêu em nhiều đến thế nào? Cần em biết bao nhiêu? Muốn em? Trước đây anh đã từng cho em biết tất cả những tình cảm đó được anh chất chứa trong cùng một cảm xúc. Anh không thể tách rời cảm xúc

của anh ra khỏi khi được ôm em trong vòng tay. Em phải kết hôn với anh. Dứt khoát là như vậy. Anh phải có được em, Hilary, cả con người em”.

Hilary hít một hơi thở thật sâu, cô hoàn toàn bị “choáng”, mọi suy nghĩ đang ào ạt nhảy múa trong đầu vốn vẫn còn chưa “tỉnh”... nếu anh yêu cô, dù là một chút..

“Logan,” - Cô nặng nhọc lên tiếng, cảm nhận bàn tay anh đang đặt trên hông mình và ý thức được cô không còn nhiều thời gian.

“Chuyện gì, cưng?” - Anh hồi hã, hoàn toàn kéo chiếc áo đầm lúc này vẫn còn vướng víu trên người cô, ra khỏi thân thể.

“Logan, nếu như anh yêu tôi... thật, thật sự muốn tôi...”

“Anh muốn, thật sự muốn, Hilary, em yêu.” - Anh hứa. “Ôi, anh muốn em biết mấy!”

“Anh sẽ không... anh sẽ không ép tôi kết hôn với anh.” - Cô nói thật lẹ. Bây giờ, cô đã hiểu, tất cả các nhà hàng có ý nghĩa đối với anh nhiều như thế nào. “Thay vào đó, tôi đồng ý làm bạn gái hờ của anh.” - cô bình tĩnh nói một cách cay đắng. “Chứng minh, anh muốn tôi nhiều hơn là anh muốn những nhà hàng của ba tôi”.

CHƯƠNG 6

Tác dụng của những gì Hilary thốt ra, lập tức có kết quả và nó châm ngòi nổ. Nhanh như chớp anh ngẩng đầu lên và cúi xuống tóe lửa nhìn cô, lúc này vẫn còn đang như đóng đinh dưới thân hình to lớn của anh. Gương mặt anh lúc này quặm lại đen thui trông giống như sắp giết người và đôi mắt thì ánh lên tia lửa của giận dữ mà Hilary không cần khó khăn lắm để nhìn ra.

“Hở”? - Anh lặp lại, giọng anh nghe hết sức chát chúa như búa bổ vào từng sợi dây thần kinh của Hilary. Đột nhiên thân thể anh trở nên quá nặng khi anh vẫn còn bao phủ trên thân thể mỏng manh và mềm mại của cô lúc này còn nằm đó trên chiếc giường nhìn vào anh. “Em muốn tôi chứng minh tình yêu của tôi dành cho em bằng cách ‘lén lút’ qua lại với em? Đẹp đi, không đời nào, Hilary. Tôi đã từng nói với em, tôi sẽ kết hôn với em. Tôi muốn điên vì cố gắng ràng buộc em mà không cần phải kế ước hôn nhân. Không lẽ em không nghĩ, tôi đã rút ra được bài học qua cách em đối xử với Thonre? Em nghĩ rằng tôi chấp nhận đứng đó mà nhìn để em thuộc về người đàn ông khác ư?”

“Còn tôi thì sao? Tôi cũng đã học được vài bài học từ ba người “tuyển phu” trước.” - Cô thì thào một cách khó khăn. “Không lẽ anh không thấy tôi có quyền biết cảm giác thật mà anh dành cho tôi hay sao? Nếu như anh cứ khăng khăng đòi kết hôn thì tôi không cách nào biết được thật ra anh muốn tôi hay là những nhà hàng của ba tôi đã cầm chân a...”

“Nghe nè, “cô hai”.” - Anh ngẩng lên, các ngón tay anh bấu chặt vào bờ vai mịn màng của cô đau điếng. “Tôi thề, em sẽ biết được một cách chính xác tôi cảm giác thế nào đối với em sau tối nay...”

“Một cách tiếp cận giống đực tiêu biểu! Hà, anh nghĩ tình dục giải quyết mọi thứ có phải không? Rồi sau đó tôi trở nên dễ uốn nắn và dễ bảo hơn”.

“Đúng vậy,” - Anh thẳng thắn thừa nhận không ngượng ngùng. “Trong một khoảng thời gian, ít ra là như thế”.

“Giọng điệu của anh khi tôi nghe không có vẻ gì là của người đàn ông đang trong giai đoạn yêu.” - Giọng nói của cô có chút thất vọng tuy cô đã cố gắng điều khiển tình cảm của mình.

“Em không cho rằng người đàn ông có thể mất kiên nhẫn với người phụ nữ anh ta yêu nhưng vẫn yêu cô ấy à? Để anh dạy em biết”.

“Logan, làm ơn, nghe tôi nói!” - Cô khẩn khoản. “Mọi thứ xảy ra quá đột ngột. Anh nhảy vào cuộc sống của tôi và tìm mọi cách kiểm soát nó, cứ như là anh có quyền làm như thế”.

“Có đôi khi người đàn ông buộc phải làm những gì cần phải làm vì quyền lợi của họ, Hilary.”
- Anh lau bầu giọng điệu bốt gắt gỏng hơn, tay anh vuốt ve mái tóc dài và dày đang vung vãi quanh cổ của cô.

“Giọng điệu chính cống của người làm thương mại.” - Hilary cay đắng “độ” lại. “Đây có lẽ chính xác là những ‘cá mập’ dùng để biện hộ cho chính hành động của chúng trước mỗi lần chúng ‘đớp’ được miếng mồi mới ngon ăn nào đó”.

Anh nhún bờ vai rộng đang ở trần của mình, di chuyển chậm chạp trong căn phòng mờ mờ ánh sáng không rõ. “Vậy thì sao? Anh chẳng qua ‘tiếp nối’ những gì các vị ‘tiền bối’ trước đã làm mà thôi. Làm ơn đi mà Hilary, đừng có lí luận với anh nữa mà thay vào đó hãy thử yêu anh đi. Anh bảo đảm sẽ làm em vừa ý.” - Anh cúi đầu xuống dí mũi vào tai cô, bàn tay anh đang di chuyển chậm chạp, lười biếng nhưng cũng đầy khiêu khích trên đầu chóm của ngực cô tạo ra cảm giác như có một luồng điện đang xuyên suốt trong người cô khiến cô rùng mình vì kích thích.

“Logan,” - Cô cố gắng lần nữa, bám vào chút lí trí còn sót lại trong đầu. “Tôi... tôi là người trung thành trong vấn đề tình cảm, nếu như đó là chuyện làm anh lo lắng. Không có người đàn ông nào cả, tôi hứa...” - Làm sao còn có ai được nữa một khi đã có Logan Saber, Hilary âm thầm kết luận.

“Em là cô gái quá độc lập.” - Anh bảo cô, tay anh rê dài xuống vùng da thịt nhạy cảm ở bụng, tiếp tục xuống thấp, thấp nữa. “Thậm chí anh đủ sức xoay sở không cho những người đàn ông khác bước vào cuộc sống của em, em vẫn làm anh điên cuồng với ý nghĩ: không biết em ở đâu, làm gì với ai khi anh không ở bên em. Và anh có cảm giác phân biệt rõ ràng khi em khẳng khái trong việc bảo quản ngôi nhà của mình...”

“Vâng, tất nhiên rồi.” - Cô đồng ý mà không suy nghĩ.

“Em thấy không, Nó sẽ không bao giờ thành công. Anh cần một người vợ, Hilary, không phải tình nhân”.

Hilary co rúm người lại trước hình ảnh anh vẽ ra.

“Tôi không muốn là một... một người đàn bà được bảo hộ, Logan.” - Cô rít lên. “Dù phải hay không tôi cũng không kết hôn với anh”.

“Không nhất thiết phải là người đàn bà được bảo hộ.” - Anh nói, và Hilary có thể nhận ra “mùi” khoái chí đáng ngờ trong giọng nói của anh. “Nhưng chắc chắn là một phụ nữ bị chiếm hữu. Em sẽ là của anh, trong mọi ý nghĩa của mỗi từ mà anh nói, em cung ả”.

“Anh thật không hề yêu tôi chút nào, đúng không?” - Thất vọng, Hilary buộc mình phải nhìn vào sự thật. Cô nhận ra anh đang ngọ nguậy không yên vội nói nhanh. “Ờ, anh có thể muốn tôi hoặc có thể anh muốn những nhà hàng. Tôi sẽ không bao giờ biết một cách cái nào là cái anh muốn một khi chúng ta tiến tới hôn nhân. Nhưng có một điều tôi chắc chắn là, anh đến với tôi không phải vì anh yêu tôi. Người đàn ông yêu tôi sẽ chứng minh tình yêu bằng cách đồng ý với những điều lệ mà tôi...”

“Đánh em coi bộ dễ dàng hơn, Hilary Foresster!” - Logan phùng phùng vì giận, tất cả kiên nhẫn đã bị cô làm mất hết rồi. Anh ngồi dậy, lăn tròn tới mép giường, bỏ hai chân xuống nền nhà một cái đùng.

Choáng váng trước hành động bộc phát dữ dội của anh, Hilary nằm yên đó không dám nhúc nhích, mái tóc cô xõa ra xung quanh gương mặt và cổ cô, quan sát trong lúc anh vươn người tới giật chiếc áo sơ mi nằm trên sàn nhà. Anh mặc vào người không thèm đếm xỉa tới sự đắt giá của chiếc áo đang bị anh “hành hạ” và đứng đó nhìn chăm chăm xuống cô trong khi cài nút. Trên gương mặt anh lúc này ánh lên nét dữ tợn khiến Hilary căng thẳng đến bất động khi cô nhìn vào mắt của

“Để tôi nói một điều cho em nghe nhé, cô gái kẻo nhèo! Có thể bối cảnh của tôi tốt, có được từ những việc làm không mấy qui củ, bất chấp thủ đoạn để đạt được những gì mình muốn trong kinh doanh, nhưng, quỷ tha ma bắt em đi, em có dám chắc là bản thân em, những người đi trước của gia đình em cũng trong sạch và không hề “chơi bẩn”.”

Anh không thèm để ý cổ tay áo, để mặc cho chúng bung ra, đứng dạng chân chống hai tay lên hông. “Có trời làm chúng, xin hãy cứu con từ những người phụ nữ nằm trên giường mà mặc cả. Đừng, đừng ngồi dậy.” - Anh ra lệnh. Mặc dù cô không có can đảm nhúc nhích chứ đừng nói là ngồi dậy. “Tự tôi biết đường ra. Tôi hi vọng em sẽ thoải mái những giờ khắc còn lại của tối nay giống như tôi sẽ thoải mái phần thời gian ít ỏi còn lại vậy”.

Logan xoay mình và xông ra khỏi căn nhà, không quên sập mạnh cửa. Hilary không dám động dậy lấy một phân cho đến khi cô nghe tiếng cửa cái đóng lại cái rầm. Sau đó, hết sức cẩn thận, từ tốn cô tháo chiếc cravat này giờ bị Logan cột chặt lại ở cổ tay cô ra. Khi cơn lốc cuối cùng đã tự mình cuốn ra khỏi nhà cô, Hilary kinh hoàng khi nhận ra nước mắt đang tuôn ướt đầm trên hai gò má.

Ngủ được vài giờ ngắn ngủi sau khi hoàn toàn kiệt sức, tiếng gõ cửa vào sáng hôm sau đã đánh thức Hilary dậy. Logan sẽ rất vui khi biết được đêm qua sau khi anh đi khỏi cô đã trôi qua một đêm đầy hãi hùng như ước, Hilary ủ rũ khi nghĩ tới giấc ngủ hồi khuya của mình, cô vội nhảy ra khỏi giường và chụp lấy áo khoác ngủ tròng lẹ vô người.

Như đã trải qua hàng giờ từ lúc tự khóc một mình cho đến khi chìm vào giấc ngủ cô nhận ra điều đó khi đi ngang qua tấm kiếng treo tường trên hành lang, nhìn vào gương cô không một chút thắc mắc cho sự thay đổi màu sắc trên gương mặt. Tóc cô buông xõa, rối tung và đôi mắt thì sưng mọng, ưu buồn.

“Giờ này ai gõ cửa nhà cô sớm như thế”, Hilary ngạc nhiên, sửa soạn lại cho người tỉnh táo trước khi mở cửa.

“Kevin!” - Cô thở khì, bộ nhớ vội vàng làm việc lại.

Đẹp trai, yêu đời, họa sĩ trẻ đang đứng ở ngưỡng cửa trước nhà cô, đang trong tầm quan sát của Hilary.

“Trông em giống như đã trải qua một đêm rất lạc thú, cô em gái!” - Anh nhận xét, giọng nói hết sức ngạc nhiên trước hình thái của Hilary. “Này, anh không phá đám cuộc vui của em đấy chứ?” - Anh liếc mắt qua vai cô nhìn vô trong hành lang trống trơn. “Ý của anh là, vị “tuyển phu” số bốn đã không đạt đủ số điểm để vào vòng trong, đúng không?”.

“Kevin, nếu anh không ngậm miệng lại thì cánh cửa này sẽ sập vào mặt anh đấy”.

“Hilary, đã xảy ra chuyện gì? Bình thường em không dễ dàng nổi nóng như thế, không giống em chút nào. Nghe này, trời hôm nay trong xanh và anh có một bức họa tuyệt vời muốn em thưởng thức, nó chính là vận may của anh. Còn muốn gì hơn thế chứ?”.

“Một người bạn hiểu ý người. Anh có thể làm ơn ngưng giễu cợt được không?” - Hilary yêu cầu gắt gỏng.

“Anh chỉ chọc em thôi, cưng à! Thôi nào, Anh sẽ pha cho em một ly cà phê. Trông em như là cần đến nó và nhìn em lúc này cho anh cảm giác em không thể tự mình pha lấy một ly cà phê cho chính em nữa, trời ạ.” - Anh bước qua cô và thẳng tiến vào nhà bếp. “Tại sao em không đi tắm và sửa soạn cho tỉnh táo trong lúc anh pha cho em một ly cà phê. Sau đó chúng ta cùng ngồi xuống và em, nói cho người anh em này biết chuyện gì đã xảy ra, bất cứ đó là gì đã biến em vào hình thế này chắc chắn là phải hấp dẫn lắm đây. Một Hilary mà anh đang nhìn thấy hoàn toàn không bao giờ anh nghĩ tới lại đang tồn tại trước mắt anh”.

“Kevin, nếu không phải vì tình bạn thân thiết của chúng ta và lúc này em thật sự đang cần một ly cà phê thì em sẽ nói anh biến đi.” - Hilary rầu rĩ bảo anh, xiết chặt áo choàng sát trong thân mình. “Em quên mất cuộc hẹn sáng nay của chúng ta. Cho em vài phút, khi trở lại sẽ là một Hilary thường ngày mà anh quen biết. Em nghĩ vậy.” - Cô trầm ngâm bổ sung thêm trong lúc bước về phía nhà tắm cạnh với phòng ngủ của cô.

“Cứ từ từ. Cái máy pha cà phê kì lạ này có lẽ chiếm mất thời gian của anh không ít để biết cách sử dụng nó. Em không có loại cà phê dùng liền sao?”.

“Không. Em không thích loại cà phê dùng liền. Anh biết điều đó mà. Bao nhiêu lần em phàn nàn về những gì anh mời em dùng khi đến nhà anh chơi rồi?”.

Kevin lấy lược đánh tóc tóc: “Đúng là tâm trạng quá tồi. Anh không thể đợi lâu hơn nữa về câu chuyện đã xảy ra với em. Đi tắm nhanh lên”.

Với tiếng rên mê mải, Hilary vâng lời, tưởng tượng đến dòng nước nóng đang đợi cô, hi vọng tràn trề vào nó. Lẽ ra, nếu cô cho bản thân mình trông như bình thường thì tâm trạng cô sẽ trở lại bình thường...

Hilary đã cởi đồ ra và đang nghiêng người xuống mở vòi nước, vào lúc đó, vang lên tiếng gõ cửa lần thứ hai. Sáng nay, bỗng trở nên bận rộn - Cô chán nản nghĩ, quyết định để Kevin giúp cô mở cửa. Cô không muốn trông lại vào người chiếc áo choàng ngủ này một chút nào và cố gắng tiếp tục làm lơ những gì xảy ra ở bên ngoài, ngoại trừ điều đó là cần thiết. Chỉ có thể là hàng xóm, cô viện lẽ, nhưng ý định đó của cô phải ngưng lại vì cô đang chú ý nghe lời chào hỏi của Kevin.

Cô nghe như tiếng ú ớ, âm thanh đó không được rõ ràng và sau đó là tiếng Kevin gọi cô rất to và rõ.

“Hilary, anh nghĩ em tốt hơn hãy xuất hiện, có người khách cần gặp em

“Bây giờ là chuyện gì chứ?” - Hilary găm gù, khoác thật lẹ chiếc áo choàng màu xanh lục, mong ước trong tuyệt vọng được làm gì đó với mớ tóc dài và rối bời của mình, với mớ tóc rối ren như thế này, cô cần phải mất khá nhiều thời gian chải cho nó bong ra, và Kevin lúc này giọng anh nghe có chút cấp bách.

Nhăn nhó vì bực mình bị làm phiền, Hilary đi chân không ra khỏi phòng cô, và chững lại khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt ngay tại phòng khách.

“Logan!” - Cô kinh ngạc. “Anh làm gì ở đây?” - Cô chăm bẳm ngó vào anh. “Hãy thả Kevin ra.” - Giọng cô đầy phẫn nộ, đến lúc này cô mới nhìn ra anh đang dùng bàn tay to lớn kẹp cõm của anh nắm lấy cổ áo của Kevin mà xiết.

Logan liếc mắt về phía Hilary tóe lửa, cặp mắt anh quét qua bộ đồ cấu thả cô đang khoác trên người. “Không cần vội, cô sẽ là người kế tiếp.” - Anh nghiêng răng nghe trèo trẹo, tay anh xiết chặt vào cổ áo của Kevin càng chặt hơn.

“Em có nghĩ là,” - Kevin lên tiếng, giọng nói hoàn toàn chứng minh cho thấy anh là một người biết lí lẽ. “cần phải giải thích chi tiết về mối quan hệ của chúng ta không, Hilary?”.

“Tôi không cần nghe chi tiết.” - Logan bảo anh, mỗi từ Logan nói ra như tảng băng bị vỡ. “Chi tiết duy nhất mà tôi quan tâm vào lúc này đó là, muốn hai người phải hiểu một cách rõ ràng: quan hệ của hai người cần phải kết thúc ngay bây giờ. Cô ấy là của tôi, Thorne. Mãi mãi là của tôi. Anh nghe rồi chứ”.

“Hilary, vì Trời cao, hãy mau nói cho anh ấy biết, anh không phải là người yêu của em.” - tình thế bất lợi của Kevin lúc này khiến anh lú cả lưỡi khi nói.

“Tôi ghét phải làm mất đi sự kịch tính vào lúc này.” - Hilary hét lên hết sức giận dữ, mắt cô

“chiếu” vào Logan. “Nhưng anh đã vượt quá giới hạn của mình rồi Logan. Kevin và tôi là bạn, không có gì khác nữa. Bây giờ thả anh ấy ra trước khi tôi gọi cảnh sát”.

“Bạn?” - Logan bực tức. “Đó là cách em chọn để gọi quan hệ giữa hai người? Tôi có thể bảo đảm em sẽ không đặt tên ‘quan hệ’ của chúng ta là ‘tình bạn’.” - Anh dồn cô.

“Quan hệ của chúng ta vốn chưa hề xảy ra.” - Hilary quát lại anh. “Anh đã xéo ra khỏi đây vào tối qua, nhớ chứ?”.

“À, bây giờ tôi đã trở lại và tôi quyết định chấp nhận điều khoản của em. Cái kẹt ở đây là, bản thân tôi cũng có một vài điều kiện mà em cần phải biết. Trước tiên và cũng là quan trọng nhất, từ bây giờ trở đi sẽ không có người đàn ông nào khác ngoài tôi trong cuộc sống của em cả, Hilary Foresster”.

“Ha, điều này trở nên một trong những buổi sáng thêm sôi động trong tuần của tôi rồi đấy.” - Kevin xen vào một cách nhẹ nhàng trong hi vọng mỏng manh. “Nhưng tôi nghĩ chúng ta cần phải làm sáng tỏ một số sự việc. Thẳng thắn mà nói, người anh em, tôi chưa bao giờ “chung giường” với Hilary cả. Tôi xin thề. Sáng nay tôi đến đây vì chúng tôi đã có hẹn trước đó, hôm nay tôi đón cô ấy đi xem bức tranh mới nhất mà tôi vừa hoàn thành. Tôi muốn “nữ doanh nhân” cho ý kiến về bức tranh ấy vì nó được thực hiện cho một cơ sở kinh doanh của địa phương. Tôi đến đây và được trông thấy một Hilary như anh đã thấy và, nói thật, nếu anh đúng là tên đàn ông đã làm cô ấy trở nên như thế, anh phải tự cảm thấy xấu hổ, cô ấy trông thảm vô cùng”.

“Cám ơn, Kevin Thorne, vì những lời nói “tốt đẹp” của anh.” - Hilary quay ngoắt qua Kevin, cặp mắt màu hổ phách đang như đốt cháy anh ra. “Tôi đúng ra nên mặc kệ anh và cho anh ta “dần” anh như “cám” mới phải.”

“Ngoại trừ em không bao giờ để cho người đàn ông vô tội đi vào miệng cọp, có đúng không, Hilary, người bạn tốt? Làm ơn đi, hãy cho anh ta biết sự thật cho đến khi anh ta nghe thì mới thôi”.

“Anh nói, anh không phải là người yêu của cô ấy? Vậy tại sao cô ấy lại muốn tôi tin rằng giữa hai người có “lãng nhãng”?” - Logan đặt câu hỏi, nhưng Hilary nhìn ra thấp thoáng câu hỏi của Logan có vẻ le lói, tuy rất ít, hi vọng, cứ như anh đang chờ một lời khẳng định... cho anh được yên tâm...

“Tôi đã từng nghĩ, có thể anh sẽ không còn làm phiền tôi nữa nếu như tôi để cho anh tin rằng tôi có qua lại với người đàn ông khác...”

“Em đã gạt tôi?” - Logan nghiêng rặng, không có ý định sẽ thả Kevin ra khỏi anh, nhưng khẳng định một điều, cái nhìn của anh lúc này cứ như anh muốn được thuyết phục để tin vào những gì anh mới được nghe.

“Phải, Kevin chỉ là bạn, không ý nghĩa gì khác. Anh ấy đang yêu một người phụ nữ khác, cô

ấy tên là Melanie, nếu như anh muốn biết. Hai người sẽ kết hôn vào một ngày gần đây, có đúng vậy không Kevin?" - Cô quay qua Kevin.

"Ngay sau khi tôi có thể đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của cô ấy." - Kevin đồng ý với nụ cười nhẹ tênh đau khổ. "Và nếu tôi thành công, tôi nợ Hilary sự may mắn đó".

"Anh đang nói cái quái gì vậy?" - Logan quắc mắt nhìn trở lại Kevin.

"Hilary là người giúp tôi nhìn ra, tôi cần phải trưởng thành hơn lên nếu tôi muốn giữ Melanie." - Kevin thử nhúc nhích và Logan tự động nói lỏng vòng tay đang xiết chặt Kevin. "Cô ấy làm cho tôi nhận ra rằng, tôi cần phải hi sinh một chút về tính khí nghệ thuật của tôi và cô ấy cũng làm cho tôi chấp nhận để nhìn vào thực tế, đó là không có gì sai trong nghệ thuật vì lí do thương mại. Tiền huê hồng là tiền huê hồng, cô ấy đã nói thế, và tất cả các nhà nghệ thuật giỏi đều đã nhận chúng. Giống như bánh mì đang ở trên bàn, anh tự do để thử chúng. Hilary là một người bạn và là một người bạn tốt, thế nhưng chúng tôi chưa bao giờ là người yêu của nhau. Hãy dùng đầu óc của anh mà suy nghĩ đi, Saber, anh thực nghĩ rằng tôi sẽ cho phép cô ấy cùng anh hay với bất cứ người đàn ông nào khác mà ba cô ấy muốn ra ngoài giải trí à? Tôi là một người đàn ông bình thường, cũng có tính chiếm hữu của người đàn ông nữa".

"Tại sao, tôi không biết phải tin cái gì nữa?" - Logan điên tiết vì tức giận, anh thả tay ra khỏi người Kevin để anh ta được tự do hoàn toàn, anh bước những bước dài về phía Hilary và đứng lại trước mặt cô, trùng trùng vào cô. "Hãy nhìn vào tôi và nói một lần nữa cho tôi biết." - Anh ra lệnh, dùng mình nâng cằm cô lên để cô không nhìn đi chỗ khác.

"Kevin và tôi không phải và cũng chưa bao giờ là người yêu của nhau." - Cô nói từng từ chậm rãi và rõ ràng, cứ như anh là người có trí óc phát triển chậm, giọng nói của cô rõ ràng là đang chọc tức Logan, nhưng cô chỉ nhìn thấy đôi mắt tỉnh bơ và kiên quyết của anh đang nhìn vào cô.

Có một thoáng yên lặng trong lúc Logan quan sát cô hết sức chăm chú, rõ ràng anh đang kiểm cái gì đó để thuyết phục mình. Sau đó hiển nhiên anh hài lòng và kéo theo tiếng thở khì nhẹ nhàng.

"Vậy là, em đã không gọi anh ta lên giường cùng với em sau khi anh rời khỏi?" - Anh nói nhỏ nhưng đó còn hơn là lời khẳng định cho câu anh vừa hỏi. Hilary lắc đầu và bàn tay này giờ đang để dưới cằm cô lập tức di chuyển và phủ quanh cổ cô, đồng thời cô thấy mình bị kéo mạnh về phía thân hình to lớn của anh. "Em không thể nào biết anh cảm thấy thế nào khi sáng nay anh ta là người ra mở cửa cho anh..." - Logan đã chịu nói, anh dùng sức ép đầu cô ngả lên vùng ngực rộng lớn của mình, anh tảng lờ sự chống đối mà cô đang cố gắng thử.

"Nếu như anh đang cố gắng bào chữa cho hành vi vô lí mà này giờ anh đã làm thì đừng có phí công." - Hilary như ngộp thở bởi vì lúc này mặt cô vẫn còn gục vào trong ngực của Logan, sự cản trở của nền vải áo sômi làm giọng nói của cô không được rõ ràng. Cô đẩy anh

ra bằng nắm tay nhỏ xíu của mình. “Trong trường hợp anh không hiểu chuyện, Logan Saber, anh vừa mới làm mình trở thành một tên đại ngốc. Thả tôi ra”.

“Tôi nghĩ,” - Kevin trầm ngâm lên tiếng phía sau hai người. “Tôi chỉ là nhân vật phụ không cần thiết trong lúc này. Hilary, nếu như em đồng ý, anh đi trước đây, chúng ta có thể hện vào lần khác thưởng thức kiệt tác...”

“Đợi đã, Kevin...” - Hilary thử cố gắng thoát khỏi vòng kèm tủa của Logan, tiếc là gương mặt cô chỉ được anh nhẹ nhàng đẩy ra vừa đủ, ngay lập tức anh mạnh mẽ ghì chặt cô trở lại vùng ngực rộng của anh.

“Chào anh, Thorne. Xin lỗi về tình cảnh lúc nãy, nhưng tôi chắc anh sẽ thông cảm.” - Logan bình thản nói, tay vẫn ghì chặt lấy Hilary dựa vào người anh, anh vẫn không màng tới việc Hilary đang dùng mũi bàn chân không đi dép của cô đá vào chân

“Tôi nghĩ tôi bắt đầu đã hiểu.” - Kevin dí dỏm một cách gượng ép. “Tôi phải nói là, anh chắc hẳn đã khám phá ra khía cạnh khác của Hilary Foresster mà tôi nghĩ tôi biết quá rõ về nó. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy quá... thiếu tự chủ đến vậy. Tôi từng nghĩ những người làm thương mại thường rất khô khan, khép kín so với chúng tôi những người làm nghệ thuật. Ha, hãy sống và học hỏi thêm”.

“Ừmmmmmmmmmmmm.” - Hilary ngẩng đầu ra khỏi vùng ngực rộng của Logan.

“Còn có một điều nữa.” - Logan thản nhiên nói, tiếp tục làm lơ Hilary. “Quan hệ bạn bè với nhau lúc nào cũng cần và tốt nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh một lần nữa vào giờ này ở đây, Thorne. Tôi nói vậy đã rõ ràng chưa?”.

“Rất là rõ ràng.” - Kevin lạnh nhạt đồng ý. “Gặp lại em sau, Hilary!”.

Hilary nghe tiếng đóng cửa, cuối cùng thì Logan cũng chịu buông cô ra.

“Tốt lắm, tôi hi vọng là anh vừa lòng với hình ảnh ông chủ lớn mà anh vừa trình diễn.” - Hilary hét vào mặt anh đầy tức giận, mái tóc rối của cô như nhảy nhót theo từng bước chân của cô khi cô thoát ra khỏi anh. “Anh thường xuyên tự biến mình thành tên ngốc như vậy lắm hả?” - Hilary biết cô đang dùng cơn tức giận để che giấu cảm xúc thật của mình nhưng ngoài cách đó cô không biết làm gì khác. Sự xuất hiện của Logan làm Hilary lo sợ, cô không muốn thừa nhận quá sớm rằng, mình muốn và cần anh đến thế nào sau khi anh bỏ cô lại với một bể nước mắt. Mặc nhiên anh dễ dàng hơn nhiều so với cầu xin anh nói lời giải thích.

“Sáng nay trông em có vẻ phờ phạc.” - Logan bảo sau khi gởi tới cô cái nhìn đánh giá. “Tại sao em không đi tắm đi trong lúc anh dùng cà phê mà Thorne đã pha khi nãy. Chúng ta có nhiều chuyện cần phải nói. Em và anh”.

“Tôi sẽ đi tắm khi mà tôi muốn.” - Cô ngạo mạn nói, đầu cô ngẩng lên đầy thách thức.

“Và bây giờ em có muốn đi tắm chưa, em cưng của anh?” - Logan hỏi cô với chút uy hi

“Muốn.” - Hilary nói nhanh. “Tôi muốn.” - Nói xong cô quay bước thật lẹ về phía phòng ngủ của mình.

“Hilary!” - Anh gọi cô từ phía sau, cô ngừng lại ngay cửa. “Nếu như lời thú nhận của anh làm em cảm thấy thoải mái hơn, thì đúng vậy, anh thấy mình đúng là tên ngốc khi biết được sự thật”.

“Tốt!”

“Nhưng anh không hề có cảm giác “ngốc” với những gì anh làm hay thậm chí buông lời đe dọa tới anh bạn Thorne của em.” - Anh từ tốn và lựa lời khi nói, cái nhìn anh đang chiếu vào cô đầy ấm áp và chiếm hữu. “Khi chấp nhận cùng em tham gia trò chơi này, đúng ra ngay từ đầu anh phải biết em dùng anh ta như một con cờ”.

“Cho nên 1-0 nghiêng về phía tôi.” - Cô nói với anh bằng giọng “ta đây” và biến mất vào phòng tắm.

Nửa giờ sau cô xuất hiện, Hilary nhìn nhận cô trông tốt hơn là cô muốn. Mái tóc dài mới gội vừa sấy khô, được cô thắt lại bằng hai bím thả dài xuống lưng, cô mặc chiếc quần jean ôm và áo sơ mi tay dài. Cô lướt nhìn lần cuối cùng vào gương trước khi can đảm bước ra khỏi phòng và cô tự nói với mình cô đã không nhìn kĩ mà đúng ra cô phải làm trước đó. Thực tế là, lúc này đây màu sắc hồng hào xuất hiện trở lại trên gò má cô, trước khi Logan trở lại nó không hề tồn tại, chắc chắn là như thế. Anh thật sự trở lại đây sáng nay bởi vì anh thật sự chấp nhận điều khoản của cô? Hilary nhắm mắt lại trong chốc lát, tự cảnh cáo mình không được có những ý nghĩ điên rồ, đại dột để nuôi hi vọng hảo huyền, sau đó cô mở cửa bước ra.

Trên chiếc bàn thấp đặt ngay cửa sổ của phòng khách, mùi cà phê thơm phức tỏa ra khắp phòng. Logan đã pha xong cho mình một tách, anh lúc này đang ngồi cái ghế gần nơi chiếc bàn, trên tay anh đang đọc cuốn tạp chí nói về kinh doanh nhà hàng. Anh ngược lên khi Hilary bước ra.

“Trông khá hơn rất nhiều.” - Anh ngắm cô. “Mặc dù anh không thừa nhận đó là lỗi của anh vì đã khiến cho em không được vui vào buổi tối hôm trước nhưng bản thân anh cũng chẳng khá hơn em. Quan hệ phức tạp và dằn vặt trong tình cảm, tất cả những cái đó. Đây.” - Anh vói người về phía bàn và rót cà phê cho cô. “hãy uống một tách cà phê”.

Hilary nghe lời anh, đỡ lấy tách cà phê được anh đặt trên cách đĩa nhỏ, không nói một lời nào, ngồi xuống cái ghế xéo về phía anh. Cô lấy có khuấy lớp bọt trong tách cà phê tránh không nhìn vào mắt anh.

“Vậy là em muốn “quan hệ yêu đương” với anh.” - Anh vào thẳng vấn đề. Câu nói mào đầu của anh đã có hiệu quả, Hilary ngẩng phắt đầu lên. Anh chăm chú quan sát cô trong khi nói

tiếp. “Anh chấp nhận lời ngỏ đó của em, và em vẫn có cảm giác như em đã có như tối qua chứ? Trái tim em vẫn không thay đổi sau một đêm đầu nhỉ?”.

“Không...” - Cô khó khăn mở miệng nói. “Tôi... tôi không hề thay đổi ý của mình”.

“Anh vẫn cần phải tiếp tục chứng minh bản thân mình như sự đòi hỏi của em, có phải không? Ừm, anh không có bất cứ đòi hỏi nào để được đáp ứng một cách công bằng với cuộc thỏa thuận giữa chúng ta, nhưng anh cần phải nói ra chỉ đơn giản vì anh đồng ý tiếp nhận điều khoản quan trọng mà em đưa ra, anh không nghĩ là em còn có bất cứ yêu cầu nào khác theo ý của em”.

“Cái gì... Anh đang nói cái gì thế?” - Hilary mất bình tĩnh, chắc chắn có cái gì đó không đúng qua cách nói của anh. Anh làm cô sợ. Ngồi đó và bàn thảo về hợp đồng tình yêu như một cuộc giao dịch kinh doanh. Cô đã làm gì để bản thân mình rơi vào bẫy của chính mình?

“Chúng ta, anh và em “hợp thức hóa” quan hệ yêu đương theo cách của anh.” - Anh thân nhiên nói với cô. “Đó cũng có nghĩa là anh có một số nguyên tắc và qui luật mà em cần phải tuân theo. Anh không thể nào cột em lại bởi chiếc vòng nhỏ xíu trên ngón tay của em hay là bởi tờ giấy hôn thú. Cho nên anh sẽ làm bằng mọi cách tốt nhất mà anh có thể để dành kết quả tương tự với những gì anh bỏ công”.

“Logan, hãy thôi trò dọa dẫm.” - Cô bắt đầu nổi nóng, dĩ nhiên không phải tất cả những điều anh đã nêu ra, nhưng nhất định đó không là điều tốt lành.

“Anh không dọa dẫm. Anh chỉ cố gắng giải thích sự việc đang xảy ra giữa chúng ta. Nguyên tắc thứ nhất, đương nhiên rồi, là bắt buộc phải nhớ rằng, em thuộc quyền sở hữu của anh, chỉ một mình anh. Cách thông thường loan báo cho toàn thế giới biết là chiếc nhẫn cưới. Trong trường hợp của chúng ta, chúng ta chỉ còn cách nhờ vào “miệng lưỡi” để làm công việc đó mà thôi”.

“Cái gì?” - Hilary sửng sốt la lên.

“Anh sẽ bảo đảm tất cả mọi người, bao gồm ba em biết được vấn đề giữa anh và em ra sao. Chúng ta đã có một khởi đầu tốt đẹp với anh bạn Thorne của em, hi vọng qua anh ta, các bạn bè của em sớm muộn gì cũng biết...”

“Logan, anh không thể làm vậy.” - Cô la chói lói, tách cà phê trên tay “giấy náy” theo cảm xúc của cô. “Quan hệ yêu đương đúng ra phải được giữ kín. Không lí nào lại đi “bô bô” với mọi người, tuyên bố giống như chúng ta chuẩn bị tổ chức đám cưới. Vì trời cao hiểu sanh, ba tôi sẽ rất là giận dữ.” - Cô nói thêm, hoảng hốt với ý nghĩ phải giải thích với Crawford. Ông là người trọng mặt mũi và ông hoàn toàn có thể hiểu và thông cảm cho việc con gái ông có quan hệ tình ái “lén lút”, nhưng nó là một việc khác để ông tha thứ cô khi dám công khai quan hệ yêu đương trước xã hội, Crawford chưa bao giờ lên tiếng bất cứ chuyện gì về Kevin Thorne, thậm chí ông luôn nghĩ rằng cô có “này nọ” với anh, nhưng ông sẽ tức đến chết nếu cô dám đem khoe khoang với thế giới.

“Khi “quan hệ tình ái” bị giữ kín. Như cách em gọi, người ta sẽ bị ấn tượng ngay nếu một trong hai người đang lén lút yêu nhau lại sẵn sàng đi hẹn hò với người khác. Anh có ý định để bảo đảm cả thế giới biết rằng em không còn là cô gái độc thân nữa, tất cả cánh cửa hi vọng mà những ai muốn có với em phải bị đóng lại”.

“Anh cứ phải nói chuyện như thế hả?” - Hilary thật sự nổi điên, đôi mắt màu hổ phách của cô như xẹt ra lửa khi chăm chăm vào anh.

“Như thế nào?” - Anh ngây thơ hỏi.

“Anh nói chuyện cứ như tôi là một món hàng của anh, anh đang cố gắng đầu cơ tích lũy không muốn trưng ra thị trường.” - Cô quát lên.

“Nhưng đó chính xác là những gì anh nghĩ.” - Anh quát lại. “Anh là một người làm kinh doanh, đúng như em đã nói tối qua.

“Vậy, tôi không cần thiết phải đi theo những điều kiện của anh.” - Cô quát ngược lại một cách dứt khoát, chiếc cằm nhọn của cô hếch lên đầy thách thức.

“Ồ, nhưng em phải đấy.” - Anh cười khinh. “Em còn cách khác đó là kết hôn. Hãy chọn đi”.

“Tôi không cần phải yêu đương hay kết hôn với anh”.

“Hilary, cả anh và em đều biết, anh có thể khiêng em vô trong căn phòng ngủ đó và không cần mất nhiều thời gian em phải đồng ý tất cả những gì anh nói. Lí do duy nhất mà anh không muốn dùng đến chiến thuật đặc biệt đó để ép em kết hôn với anh chỉ bởi vì anh phát ngán ngẫm cứ nghe ca cẩm về những nhà hàng. Anh sẽ chứng minh cho em thấy, chỉ lần này và duy nhất một lần, đối với anh những nhà hàng đó không có chút ý nghĩa gì hết và xem ra chỉ có một cách duy nhất để chứng minh cho em thấy. Em sẽ có được bằng chứng mà em muốn, em yêu, nhưng bắt buộc phải đi theo phương cách của anh”.

Hilary tái nhợt vì những lời xác định một cách dứt khoát rõ ràng của Logan, nó vượt ra khỏi sức tưởng tượng và tầm khống chế của cô.

“Anh làm vậy chẳng khác gì ‘tống tình’”.

Anh hờ hững nâng một bên vai lên, nheo mắt nhìn cô.

“Logan, làm ơn đừng ép người quá đáng như thế. Tôi cần thời gian. Mọi thứ xảy ra quá là nhanh và tôi cần thời gian để điều chỉnh...”

“Cần thời gian để chỉnh lí cái ý tưởng ‘quan hệ tình yêu’?” - Anh chất vấn cô một cách thích thú, một bên chân mày

“Ừm, phải, tôi đoán là vậy. Tôi đúng là cần, ít nhất là lúc này. Tôi không thường xuyên ‘chung chăn xẻ gối’ với người đàn ông mà tôi chỉ mới quen biết có vài ngày.” - Cô nói năng lộn xộn.

Logan nhip các ngón tay lên thành ghế anh ngồi một cách lơ đãng, mắt chăm chăm vào Hilary đầy tư lự, như anh đang bận suy nghĩ về vấn đề nào đó.

“Hãy làm rõ vấn đề này lại, em giờ đây đang thử rút lại lời đề nghị ‘quan hệ tình yêu’?”

“Không... đây là, tôi...” - Hilary khẩn trương khiến lời nói trở nên lắp bắp. “Tôi cần thời gian.” - Cô rên rỉ trong tuyệt vọng, kết thúc câu nói.

“Và nếu anh không đồng ý, em sẽ buộc anh tội không thật tình yêu em, đúng không?” - Logan cộc cằn bổ sung giúp cô.

“Đúng, anh phải thừa nhận, anh xử sự không có giống như người đàn ông đang lụy tình.” - cô trả miếng một cách tức giận.

“Thôi được, anh cho em một tuần, trước khi anh thông báo cho cha em và toàn thế giới biết. Em nên lo lắng có thể anh bạn Thorne của em sẽ đi truyền bá tin tức này ra”.

Hilary bây giờ đã có thể thở được một cái phào, cô như được truyền thêm sức. Một tuần có thể đủ cho cô thời gian để tính toán bước tiếp theo. Cô, như một phản xạ đang cố gắng phấn đấu để giữa cô và anh không có nhiều sự chênh lệch.

“Và trong một tuần trước khi chúng ta... chúng ta bắt đầu thật sự...” - cô ngưng nửa chừng, không biết nói sao cho hoàn chỉnh điều muốn nói.

“Một tuần trước khi chúng ta chính thức ‘chung giường’? Em cố tình làm cuộc thoả thuận trở nên khó khăn, phải không Hilary?”

Hilary, không hề cảm thấy bản thân mình đang cố tình lạm dụng để mặc cả với anh tạo cho mình có nhiều thế lợi, cô rút người lại và nhìn anh đầy hi vọng. “Anh đồng ý chờ một tuần chứ?”.

“Tại sao không? anh nghĩ anh có thể chấp nhận điều kiện một tuần của em đưa ra bởi vì dù sao đi nữa anh cũng phải trở về thành phố vào ngày mai. Anh có lẽ không thể trở lại đây cho đến chủ nhật tuần này và sau đó anh chỉ có thể ở lại cho đến thứ hai. Anh có một hội nghị thương mại vào thứ ba...” - Anh đột nhiên ngưng lại nhằm tính lịch trình. “Phải, bắt đầu từ thứ tư anh có thể lấy vài ngày nghỉ phép. Năm nay anh chưa được nghỉ ngơi gì cả. Anh không thể nghĩ ra cách nào để chào mừng ngày nghỉ phép cho vui vẻ bằng bắt đầu một chuyện tình mới, Em thì sao?”.

Một tuần, Hilary âm thầm nghĩ về nó, một tuần để chuẩn bị và đối diện.

“Bây giờ là lúc chúng ta đi đến quyết định, đồng ý với những qui tắc và điều lệ chứ?” - Logan hỏi đầy phấn khích.

“Tôi nghĩ khó mà làm theo.” - Hilary bướng bỉnh nói.

“Trái ngược lại. Anh không muốn có bất kì hiểu lầm nào thêm nữa lại xảy ra giống như sáng nay.” - Anh nhẹ nhàng “chỉnh” cô. “Xem nào, ngoài sự thật là quan hệ tình cảm của chúng ta phải được công khai trước bàn dân thiên hạ, còn có một điểm nữa là chắc chắn không có bất cứ người đàn ông nào khác xen vào cuộc sống của em, chúng ta nên thảo luận qua về vấn đề tài chính...”

“Tôi đã cho anh biết, tôi không hề có ý định trở thành người đàn bà cần được “bao nuôi”.”

“Và anh tin em, thế nhưng nếu anh trải qua cuối tuần ở đây, tại đây, ăn thức ăn của em, sử dụng các vật dụng, anh hi vọng được trả tiền theo cách của riêng

“Ôi trời ơi!” - Cô kêu lên, đứng dậy đặt đĩa và tách cà phê lên bàn một cách tức giận. “Tại sao anh trở nên ‘máu lạnh’ về tất cả mọi vấn đề vậy” - Cô “gầm” lên, bước thẳng lại cửa sổ, quay lưng về phía anh. Tất cả đều sai lầm.

“Bởi vì em đã nói một cách hết sức rõ ràng vào tối qua là em không hề muốn tình yêu tha thiết của anh.” - Anh trả lời nhỏ nhẹ sau lưng cô.

Hilary cúi thấp đầu xuống, cô không biết làm sao để trả lời lời buộc tội của anh. “Anh vốn không hiểu!” - Cô trở nên bối rối, ngập ngừng.

“Có.” - Anh nói có chút ngạc nhiên trong giọng nói của anh. “Anh nghĩ anh hiểu được, em biết không, anh nhận ra một vài điều sau khi anh rời khỏi em tối qua, Hilary. Anh phát hiện không phải chỉ có mình em là người muốn kết hôn vì tình yêu”.

“Cái gì... ý anh là gì?” - Cô quay phắt lại ngó vào anh, chậm rãi hỏi từng chữ một.

“Đơn giản lắm thôi. Anh muốn cái mà em muốn: chứng minh rằng em có yêu anh. Có lẽ “yêu đương trong bí mật” là cách tốt nhất để bảo đảm cảm giác mà em dành cho anh. Trong bất cứ trường hợp nào thì đây cũng vẫn là cách tốt hơn để nghe em hét vào mặt anh trong đêm tân hôn rằng: anh cưới em vì những nhà hàng”.

Hilary nao nao trước những gì anh nói, nhưng cô chỉ làm thinh. Quay trở lại hướng cửa sổ, nhìn ra ngoài, cuối cùng cất tiếng hỏi anh.

“Tôi sẽ được những gì tôi muốn, đó là thật của anh, với điều kiện tôi phải chấp nhận quan hệ yêu đương giữa hai chúng ta trong minh bạch, không được che giấu.” - Cô lạnh lùng nói trắng ra. “Làm thế nào anh nhận ra được khi tôi có hay không thật sự yêu anh? Cái gì làm anh có thể chứng minh điều đó?”.

“Anh sẽ có được điều đó vào ngày mà em anh hãy kết hôn với em.” - Anh lạnh lùng nói.

Hilary dờ người ra, bất ngờ như có một dòng điện đi xuyên qua người cô, cô thật sự hoảng sợ. “Cho dù là ngày đó có thật đến đi nữa, làm sao anh biết là tôi sẽ cầu xin tình yêu của anh? Đơn giản có thể chỉ vì tôi đây, không thể đối diện với “thế giới” về chuyện tình không minh bạch của chúng ta mà thôi”.

“Anh sẽ biết được mà, vì khi đó anh sẽ từ chối lời cầu xin của em.” - Anh nói ngọt xót. “Và nếu như em vẫn giữ ý định tiếp tục cuộc tình “hờ” sau khi bị chối từ thì anh đành phải thừa nhận rằng em đang “cuồng” vì yêu. Em buộc phải chấp nhận sự thật đó không còn cách nào khác. Không chỉ có vậy, phần anh sau đó đành phải hỏi cưới em. Để có được bằng chứng chứng minh một cách có hiệu quả về sự thua cuộc của em thì theo sự hiểu biết đơn giản nhất mà anh có thể làm là không cần kết hôn với em, có đúng vậy không?”.

“Anh là tên cục súc.” - Cô điên lên vì giận, xoay người lại đối diện với anh. “Một kẻ ngạo mạn, tự cao tự đại. Điều gì làm anh nghĩ rằng tôi sẽ hạ thấp bản thân mình để van xin anh ban bố bất cứ thứ gì từ anh chứ? Thật là hợm hĩnh! Hơn nữa dựa vào đâu anh cho rằng tôi thậm chí sẽ chấp nhận cho anh “tống tình” hăm dọa như thế hả?”.

“Dựa vào đâu mà anh tin rằng em sẽ làm những gì anh muốn?” - Anh lầm bầm, nhẹ nhàng đứng lên và đi về phía cô. “Cách em tan chảy trong vòng tay của anh, Hilary. Đó chính là lí do làm anh tin rằng, cuối cùng rồi thì em cũng sẽ cho anh những thứ mà anh muốn. Suy nghĩ cẩn thận trước khi đi đến quyết định có thật em muốn một chuyện tình không thể công khai hay không, tuy nhiên, như em cũng thấy, chuyện này liên quan gắn chặt với nhiều người. Em phải nghĩ ra cách để ba em khỏi phải bị “chết đứng”, em còn phải học cách đối phó làm sao với bạn bè của em nếu như họ thực sự nghĩ rằng em là người đàn bà đang được “bao” - như cách em gọi tên cho nó. Sau hết, chúng ta, anh và em cần phải thẳng thắn về quản lí tài chính, nhưng mọi người sẽ nghĩ ngược lại, vì em cũng biết quan hệ mà không được công khai hóa sẽ bị miệng đời dèm pha, dị nghị. Còn nữa, em sẽ làm gì khi có một ngày em nhận ra những gì anh nói hoàn toàn là sự thật? Em sẽ làm gì khi em quyết định đứng ra em phải kết hôn với anh khi em có cơ hội? Em sẽ nhảy vào vòng tay của anh, van xin anh hãy cưới em và cầu mong anh sẽ nói “Ừ”. Thế nhưng em sẽ làm sao nếu như anh nói “Không”, Hilary?” - Anh đang thách thức cô, bước đến bên cô gần và gần hơn nữa, làm cô cảm thấy được mối đe dọa từ anh. “Cũng có thể, em sẽ không bao giờ ép mình chịu mở miệng xin a cưới em, vì em rất là sợ nghe được lời từ chối từ...”.

“Đừng nói nữa!” - Cô khẩn khoản, cảm giác nước mắt đang tuôn ra vì thất vọng và đau đớn. Cô đang khủng hoảng đến thảm hại thế mà anh ta chưa chịu buông tha lấy một giây. “Hãy để tôi suy nghĩ, Logan, tôi cần thời gian để suy nghĩ...”.

“Không còn gì để phải suy nghĩ.” - Anh chặn lời cô, nắm lấy tay cô và buộc cô đứng im, đối diện cùng anh. Cô đứng im đó trong khi tất cả cô nghĩ đến là phải bỏ chạy. Chạy càng nhanh, càng xa càng tốt. Nhưng anh thậm chí không cho cô có cơ hội để làm công việc hèn nhất đó. “Em đã làm quyết định rồi có đúng không? Em quyết chọn quan hệ “lén lút”...”.

“Không.” - Cô rít lên khan cả giọng. “Anh không thể ép tôi qua lại lén lút với anh...”.

“Không?” - Anh lặp lại lời cô và kéo cô sát vào anh, miệng anh đang hạ thấp xuống để “ngấu nghiến” miệng cô. Hilary cảm giác được anh điên lên vì giận và đồng thời cũng ham muốn cô ghê gớm và cô “thất thủ” trước sự mãnh liệt đó của anh. Cô không thể chống lại sự đam mê trong anh hay của chính cô, đơn giản là cô không thể.

Trong lúc này tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là sự khủng khiếp của cụm từ “quan hệ lén lút” mà anh ép cô phải nhận ra nó có ý nghĩa như thế nào. Cùng với sự nhận thức là cô không thể thoát khỏi anh khi mà anh dùng phương cách anh đang làm - ngấu nghiến lấy cô như thế này, Hilary biết cô đã thua.

“Thôi được.” - Cô hỗn hển khi cuối cùng anh cũng chịu “buông tha” đôi môi của cô. “Tôi sẽ kết hôn với anh! Tôi làm bất cứ cái gì anh muốn, Logan, chỉ cần cho tôi chút ít thời gian, tôi xin anh đó”.

Hilary cảm nhận được sự chấn động đi xuyên qua toàn thân Logan và tự nói với mình đó chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi, nhưng cô có thể thề cảm nhận của cô về cơn chấn động đó của anh hoàn toàn là thật chứ không phải chỉ là đóng kịch.

“Anh sẽ cho em thời gian.” - Anh hứa với cô, hơi nhích người cô ra, cười khi nhìn xuống đôi mắt đang mở to nhìn anh đầy bối rối. “Em sẽ có đúng một tuần, thực ra, anh đã báo cho ba em biết vào sáng nay, chúng ta sẽ trở thành vợ-chồng vào thứ tư tuần tới.” - Miệng anh nở nụ cười thật tươi với niềm hoan hỉ vì chiến thắng. “Không cần phải lo lắng, em yêu. Một ngày nào đó em sẽ nhận ra anh đã đạt được tiêu chuẩn chứ không phải là thiếu điểm với thử nghiệm nhỏ mà em muốn thử anh”.

CHƯƠNG 7

Vào khoảng giờ ăn trưa, khi mà nhà hàng đang trong giờ cao điểm tại Hầm Muối Bạc thì trong đầu của Hilary, suy nghĩ của cô duy nhất lại chỉ xoay quanh lời Logan thông báo trước khi anh rời khỏi nhà cô: anh tuyên bố anh đã lên lịch trình cho ngày đám cưới của họ.

Cô cần phải trở lại chiến thuật cũ: bày mưu để “bẫy” anh.

Cô khó tin rằng chuyện đó đã xảy ra. Cô vẫn hoàn toàn không dám chắc làm thế nào nó lại xảy ra.

Buổi sáng được bắt đầu bằng cảnh “hỗn chiến” khủng khiếp giữa Kevin và Logan ở ngay giữa phòng khách nhà cô, rồi ngay sau đó cô đi từ bất ngờ vì cuối cùng Logan cũng chấp nhận điều khoản của cô đến kinh khiếp vì những gì nghe được từ điều kiện của Logan đưa ra nếu anh đồng ý điều khoản của cô. Và từ điều kiện đê tiện của anh, cô nhìn ra được anh “bẫy” cô, Hilary chửi thề vì nhìn ra được cái bẫy của anh nhưng lại không làm gì được. Cô đã lại mất cảnh giác lần nữa, trong lúc đang yếu đuối và rối rắm và trước khi biết được chính xác chuyện gì đang xảy ra, cô đã đồng ý gả cho anh. Và tên “quỉ quyết” ấy đã kế hoạch mọi chuyện. Anh ta còn báo cho Crawford biết đám cưới sẽ được tổ chức vào thứ tư, thậm chí lúc đó anh ta vẫn chưa gặp cô vào sáng hôm ấy.

Đó là một xỉ nhục, cô tự nói với mình, đó rõ ràng là thủ đoạn bẩn thỉu.

Không, không phải, nó còn ghê gớm hơn như thế, đó chính xác là bĩ

“Hilary, có một người khách họ hỏi công thức của bánh mì bắp.” - Cô phục vụ bàn hét lớn, quay một vòng quanh nhà bếp để tiến ra ngoài tiền sảnh. “Tôi phải nói anh ta thế nào đây”.

“Tôi sẽ ghi nó xuống.” - Hilary trả lời, lau khô bàn tay ướt của mình lên tạp dề, rồi với lấy tạp giấy và cây bút chì. “Chúng ta nên biết ơn, một ngày nào đó có người tới hỏi một trong những công thức món ăn của chúng ta và anh ta rất có thể là người từ các tạp chí về thực phẩm ưa thích”.

“Bây giờ thì tôi hiểu rồi.” - Ben, anh thợ nấu lên tiếng miệng anh cười toe, tay anh vuốt thật nhanh nước sốt. “Bánh mì Hilary và nước sốt được thảo Ben. Chúng ta sẽ trở nên nổi tiếng”.

“Tôi nghĩ tôi sẽ đặt cho nó tên là “bánh mì bắp Hầm Muối Bạc”.” - Hilary nói với Ben một

cách cứng rắn. “Nhà hàng cần sự quảng cáo nhiều hơn anh hay tôi cần. Nếu mọi chuyện thành công, chúng ta sẽ cùng nhau bắt tay tham gia”.

Mặc dù có vô số gián đoạn và công việc phải lo, nhưng những gì đã trải qua với Logan vào buổi sáng sớm chưa hề rời khỏi tâm trí của Hilary. Thời gian còn lại trong ngày cô vật lộn với ý nghĩ: sẽ phải làm gì tiếp theo. Logan rời khỏi nhà cô không lâu sau khi anh đã chế ngự được cô, chắc chắn không lâu để không phải nghe nạn nhân của anh bình tĩnh trở lại và bắt đầu hét vào mặt anh. Anh đã hôn thật nhanh lên trán cô, đôi mắt biết cười của anh nhìn chằm chằm vào cô, lúc này vẫn còn bàng hoàng và một cách hết sức vui vẻ anh nhắc nhở cô về lời mời anh và Crawford đến nhà dùng cơm tối. Rồi sau đó anh bỏ đi, bỏ lại cô ở đó, không có ai xung quanh để mắng nhiếc hay cấu xé. Mọi thứ trở nên chu toàn cho cuộc đính hôn mà Hilary, người bị thua cuộc không chắc chắn bất cứ điều gì vào lúc đó ngoại trừ thực tế được bày ra trước mắt đó là: cô đã thua trong một cuộc chiến đấu quan trọng.

Một cuộc chiến đấu hay một cuộc chiến tranh? Hilary tự hỏi khi cô khóa cửa nhà hàng và chậm chạp ngồi vào chiếc xe hơi nhỏ của mình. Cô đã rất sợ đây chính là cuộc chiến tranh mà cô đã hoàn toàn bị thua vào buổi sáng đó. Cuộc chiến này chỉ còn thiếu một chút xíu là lời tuyên bố đầu hàng của cô..

Nhưng cô sẽ không dễ dàng chịu làm người chi bại, cô kiên quyết tự bảo mình, cảm giác của tuyệt vọng đeo đuổi lấy cô khi còn cách vài giờ đồng hồ nữa là phải đối mặt cùng Logan và ba cô. Dĩ nhiên, một cách đơn giản cô có thể lựa chọn không có mặt ở nhà, nhưng đó là sự lựa chọn hèn nhát, đặc biệt khi cô còn có lựa chọn khác. Cô vẫn còn vũ khí khác, cô nhắc nhở mình trong lúc lái xe về nhà. Cô đã từng chơi bài ngựa với Crawford và các “tuyển phu” trước kia và một trong những lợi khí luôn đạt hiệu quả tốt chính là Julia Fane. Cô sẽ “mượn” Julia Fane lần nữa.

Mọi việc đã được cô chuẩn bị xong, cô không muốn lãng phí bất cứ một giây phút nào, bấm số của Julia và giải thích sự giúp đỡ của cô một lần nữa rất là cần thiết.

“Hilary, mình rất vui dự bữa ăn tối. Anh chàng Saber của bạn trông vô cùng hấp dẫn và sang trọng hơn anh chàng cuối cùng mà mình đã gặp. Mình sẽ cho Carl biết mình không thể đi với anh ấy tối nay, vậy mình sẽ gặp bạn vào cơm tối nhé.” - Julia cười như hiểu biết mọi chuyện. “Mình đoán, ba của bạn chắc là cũng đặc biệt lắm đây”.

“Crawford thích đi đây đi đó.” - Hilary lãnh đạm trả lời, cô tự nghĩ trong đầu: Người phụ nữ thích phiêu lưu sẽ có thái độ thế nào đối với người đàn ông. Cuộc sống của Julia có vẻ như rất thú vị, thích hợp với sự mạo hiểm và chinh phục.

“Không cần lo lắng, Hilary. Mình sẽ “săn sóc” người bạn đầy quyến rũ Logan của bạn. Mình rất vui được làm công tác này”.

Hilary gác điện thoại, cô lắc đầu thắc mắc. Julia tạo cho cô sự ngạc nhiên. Cô biết cô bạn tóc vàng sẽ nổi bật giữa mọi người vào tối nay một khi cô ấy xuất hiện. Lúc nào cũng thế cô luôn là tâm điểm mỗi khi có mặt.

Một cô gái xinh đẹp, phóng khoáng có cuộc sống vô tư hơn hẳn Hilary. Logan có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của Julia khi họ có dịp gặp và nói đôi câu vào lần gặp mặt tại nhà hàng ăn bữa trước, nhưng anh chưa bao giờ thấy một Julia đầy quyến rũ ở từng động tác. Nhất định đây sẽ là một cuộc chạm trán đầy thú vị.

“Một cuộc chạm trán đầy thú vị”. - Hilary tự nói với mình bằng thái độ của người bàng quan, xứng đáng một bữa ăn được cẩn thận chuẩn bị để nghênh đón họ. Không còn nhiều thời gian nữa, nhưng không sao cô có cả một kho thực đơn dành vào những dịp như thế này. Cô đã kịp vớ hai chai rượu ở nhà hàng trước khi ra về, vì thế về mặt này không cần lo lắng. Cô bắt tay vào làm với hiệu quả và sự khéo léo vốn có sẵn, tâm trạng của cô khi nếm nếm là một sự mong chờ cái gì đó rất kì lạ.

Julia, như đã thỏa thuận, là người xuất hiện đầu tiên tại nhà Hilary. Cô lướt vào nhà với chiếc áo đầm màu xanh ngấn, chất liệu vải ôm sát lấy thân người của cô rất dễ thương, cô nhìn ngang tàng, quyến rũ và hết sức tự tin một cách chán nản Hilary nhận xét về vị “cứu tinh” của mình. Có thể, rốt cuộc đây không phải là ý kiến hay. Nhưng thật là vô lí khi nghĩ như thế, Julia, người cần phải tạo được ấn tượng, cô cần phải trông xinh đẹp, đó chính là không phải sao?

Hilary chọn bộ đồ đầm màu be, kiểu váy đơn giản, cô chọn sợi dây thắt màu sáng hình sọc tạo sự nổi bật cho bộ đầm. Bỗng Hilary cảm giác như mình giống cô bé Lọ lem xấu xí chưa đổi lột. Julia hoàn toàn nổi bật trong bộ đồ đắt tiền, trang sức lấp lánh và chiếc đầm xanh sáng chói kết hợp với màu tóc vàng rực của cô, chúng kết nối lại với nhau tạo cho cô - một Julia hoàn hảo. Kiêu kì, tất nhiên rồi, không có bất cứ người đàn ông nào có thể tảng lờ không liếc con mắt của mình vào chiếc áo mà đằng trước lại được khéo léo kéo xuống đủ thấp để chiêm ngưỡng phần còn lại của cô ấy.

“Mình đã chờ đợi có buổi tối này đây, Hilary.” - Julia vui vẻ cho Hilary biết khi nhận ly rượu từ cô đưa, và đằng hoàng ngồi xuống sô pha. “Mình đã có thời gian khá là vui với anh chàng cuối cùng mà bạn “bán cái”. Anh ta là người thứ ba, có phải không?. Đúng vậy, chúng tôi đã có thời gian vui vẻ cùng nhau, nhưng cuối cùng anh ta lại trở nên chán ngắt. Bạn biết cảm giác đó là thế nào rồi.” - Cô kết thúc câu nói của mình bằng cái nhún vai hết sức điệu dàng.

Hilary hoàn toàn “chung hứng”, không hề biết cảm giác mà Julia nói, nó là thế nào. Tuy vậy cô cũng lệ làng gật đầu và mặt cô nóng bừng khi ngoài cửa có tiếng chuông reo. Đã tới rồi, cô hồi hộp nghĩ trong đầu, hãi hùng vì sự ẩm ướt đang tiết ra từ lòng bàn tay của mình. Logan chắc chắn nhìn ra ngay lập tức ý đồ của cô, nhưng anh có kháng cự nổi không? Một tiếng dội ngược bất ngờ xuất hiện trong cô, một phần nhỏ trong cô hi vọng Logan sẽ không bị “sập” bởi bấy cô giương ra. Mà quả là vớ vẫn khi chính mình là người dương bấy nhưng lại không muốn đối phương bị sập bấy. Điều đó thì chứng minh được gì chứ? Logan có thật muốn chứng minh anh không dễ dàng bị cám dỗ bởi sức hút của Julia Fane không? Nếu anh thật sự chứng minh được điều đó thì chỉ có một lí do duy nhất: đối với anh những nhà hàng có sức ảnh hưởng quá lớn, anh không muốn mất chúng.

“Hello, Crawford!” - Hilary lịch sự lên tiếng chào hỏi ba mình và đưa má cho ông hôn, hành động đó giúp cô trốn được cái nhìn như có lửa từ đôi mắt màu xám xanh của người đàn ông cao lớn đang đứng phía sau ba cô, anh đang đợi đến lượt mình, đợi cô chào và chìa má cho anh hôn?

“Hilary, con gái của ba!” - Crawford kêu lên, rõ ràng ông hết sức vui mừng. “Không có gì làm ba vui hơn thế. Ba đã biết Logan là người đàn ông dành cho con. Ba biết điều đó ngay giây phút đầu tiên khi nhìn thấy cậu ấy, và tối nay chúng ta ăn mừng cho lễ đính hôn của hai người ba nghĩ thế có đúng không? Logan cho ba biết ngày cưới sẽ được tổ chức vào thứ Tư tới?”.

“Vấn đề này chúng ta có thể nói sau.” - Cô từ chối trả lời. “Ba không vào nhà sao? Con có mời thêm bạn để cân bằng con số.” - Cô đưa mắt lên nhìn Logan và khi nhìn vào mắt anh bằng nỗ lực phi thường của bản thân cô không muốn trốn tránh cặp mắt biết nói ấy chút nào nữa, lúc này đây đôi mắt màu xám xanh đang nhìn xuống cô với cả sự ầm áp và đầy chiếm hữu.

“Chào em, Hilary!” - Anh dịu dàng nói, bước lên phía trước khi Crawford đã bước vào trong nhà. Thông thả, không vội vàng anh dùng hai bàn tay ôm lấy gương mặt cô và âu yếm hôn lên miệng cô. “Anh vui mừng vì được nhìn thấy em tối nay, ở đây”.

“Anh có lí do gì nghĩ rằng tôi không ở nhà của tôi chứ?” - Cô rít nhỏ trả miếng anh.

“Anh đột nhiên nghĩ rằng: rất có thể vì hoảng hốt và em sẽ làm việc gì đó ngốc nghếch.” - anh thật thà nói kèm theo tiếng cười nhỏ, ánh nhìn ngắm cô một cách khao khát. “Tối nay trông em rất trẻ trung và duyên dáng, bé cưng! Thú vị, như thường lệ”.

Hilary cảm giác được sự rùng rục đang lan tỏa trên gò má cô, cô lùi lại. “Mời vào nhà, Logan. Tôi muốn giới thiệu anh với một người”.

Tuy nhiên nghi thức giới thiệu vốn không cần thiết. Những lời trò chuyện vọng ra từ phòng khách, một cách rõ ràng cho biết đã nhận ra người khách có mặt trong đó. Hilary có thể nghe thấy sự ngọt ngào và từng trải trong giọng nói của ông và cô thở dài. Cô cần đãi Julia Fane tối nay một bữa ăn thật ngon, đúng điệu. Cả hai người đàn ông trong phòng khách nhà cô hôm nay đều là người xuất sắc, hấp dẫn, rất nam tính, thành công và nhiều tiền.

Tối nay Crawford và Logan cùng khoác áo khoác, bộ đồ tây họ mặc không cần nói cũng biết được cắt may đặc biệt từ những thợ may nổi tiếng, nhìn vào ngay lập tức nhận ra họ là những người thành đạt và có quyền lực.

Logan sai những bước dài vào phòng khách, Hilary nhỏ nhắn khép nép phía sau anh, cô không có ý định sẽ xuất hiện cùng nh trước mặt mọi người nên cô dừng lại ngay khi vừa bước vào phòng, đứng đó quan sát và cảm nhận mọi vật xung quanh cô. Julia đang vừa cười

vừa rút bàn tay lại từ Crawford, nói vài lời trêu chọc. Crawford thích nghe những lời nịnh đầm và cười khoái chí.

Logan nháy mắt với Hilary khi anh đưa mắt nhìn cô, anh nói nhỏ. “Anh nghĩ sẽ còn có vài màn “tâm tình” sau đó chứ không chỉ có vậy thôi đâu. Em làm anh bất ngờ quá đi, em yêu. Anh đã từng nghĩ em là cô gái thông minh để biết khi nào nên đầu hàng.” - Khi Hilary còn chưa kịp trả đũa lại anh thì anh đã tiến về phía Julia chào cô bằng phong thái nhã nhặn của người làm kinh doanh.

“Chào, Julia, thật vui được gặp lại cô.” - Anh lịch sự nói, đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Julia vừa mới chìa ra về phía anh.

“Tôi mong chờ giây phút này đây!” - Julia lả lơi đáp lời anh hết sức tự tin.

“Hai người quen biết nhau sao?” - Crawford nhẹ nhàng hỏi.

“Chúng tôi đã gặp nhau một lần nhờ Hilary giới thiệu, phải vậy không em yêu?” - Logan vừa nói vừa nhoẻn cười với Hilary.

“Tôi hiểu rồi!” - Crawford thâm trầm nói. Ông chưa bao giờ gặp người phụ nữ chịu trách nhiệm về việc ảnh hưởng tới vị tuyển phu thứ ba, thế nhưng ông hiểu con gái ông rất rõ và ông không phải khờ. Ông hoàn toàn có thừa khả năng kéo hai người đó lại với nhau, Hilary nhìn ra được ba cô đang nghĩ gì khi mắt cô và Crawford chạm nh

“Tôi xin phép.” - Hilary nói nhanh. “Tôi đi lấy thức uống...”

“Anh giúp em.” - Logan nói trước khi Hilary gấp gáp rời khỏi tiến về phía nhà bếp. “Cô dùng gì, Julia?”

“Bất cứ thứ gì anh mời đều được cả.” - Julia âm ừ, chớp chớp đôi mắt với hàng mi dài của cô đầy kiêu cách.

“Còn ông, Crawford?” - Logan quay sang Crawford hỏi, làm lơ đôi mắt có hàng mi dài.

“Martini, tôi nghĩ vậy, Logan”.

“Được.” - Logan gật đầu, anh nối gót theo Hilary đang tiến vào nhà bếp và đương nhiên, bắt kịp cô tại đó.

Ở một không gian chật hẹp như thế này cô không còn cơ hội trốn tránh anh lâu hơn nữa, Hilary buồn bã nghĩ. Nhưng Logan tuy theo sát cô, anh lại không có vẻ gì là quá đáng hay làm phiền cô, Hilary nghĩ. Cô có chút bồn chồn khi Logan cứ lẩn thẩn ngay sau lưng cô, lập tức cô bước tới tủ rượu.

“Em xem ra có vẻ giống như là “nữ hoàng phá rối” nhỉ!” - Giọng anh đầy vẻ mai mỉa, anh lấy

hai chai martini thay vì chỉ một chai. Hilary thắc mắc, phải chăng anh đã quên Julia dùng bất cứ thứ gì anh chọn. “Không phải toại nguyện vì khiến anh nghĩ có một người đàn ông khác trong cuộc sống của em, mà em toại nguyện vì ném anh lên vũ đài với một con sói cái. Làm sao em lại có thể đối xử với một người đàn ông vô tội như vậy được hả Hilary?”.

“Không lẽ anh còn không biết, tất cả các nàng công chúa đều sắp đặt cho tất cả các hiệp sĩ mà đến gần các cô phải thử tài thử sức hay sao?” - Cô trả đũa, không phải cô vờ như không hiểu anh đang nói về chuyện gì. “Hơn nữa, tôi không cho là tôi đang ném một người đàn ông vô tội lên vũ đài với một con sói cái, tôi thấy có vẻ giống như đó là cuộc chiến “nặng kí” giữa một con sư tử với một con sói thì đúng hơn”.

“Lời tăng bốc chẳng giúp gì được cho em đâu, em yêu của ạ!” - Anh nhe răng cười chọc tức cô, với tay lấy chai uýt -ki. “Anh chấp nhận sự thử thách của em, cứ tự nhiên, nhưng sau đó phải trả giá đấy”.

Hilary nhú mắt về phía anh đầy cảnh giác trong lúc bận bịu chất đầy các đĩa đựng các món ăn khai vị. “Đóng vai người quân tử khó quá, có phải không?” - Rõ ràng sự phản công của cô thể hiện sự bình tĩnh hoàn toàn là giả tạo. “Ý tôi là, trong những truyện mà tôi đọc qua, hiệp sĩ không bao giờ có được sự ngang bằng với nàng công chúa mặc cho những nhiệm vụ họ buộc phải làm để chứng tỏ bản thân”.

“Tất cả những câuai kết thúc bằng hình ảnh tràn đầy hạnh phúc của đôi trái gái hay sao?” - Anh hỏi ngược lại cô trong lúc rót rượu trắng Tây Ban Nha vào trong bốn chiếc ly đang đặt trên khay.

“Ừm... phải...”.

“Rồi thì, trong quá trình sống chung thế nào vị hiệp sĩ cũng tìm cách chế phục vị công chúa đó. Còn cách nào khác khiến họ có được kết thúc hạnh phúc nhỉ?”.

“Đúng là -độc tài phát xít.” - Hilary bộp lại, lướt nhanh ra khỏi nhà bếp với chiếc khay trên tay và Logan bước theo sau. Tiếng cười khùng khục ở phía sau thật sự đã chọc tức được cô.

“Đây là của cô, Julia.” - Logan lên tiếng chỉ một giây sau đó, đưa ly rượu Martini cho cô gái tóc vàng. “Tôi đã quyết định luyện tập làm một người đàn ông pha chế rượu thật công phu và tôi đã pha ly này dành cho cô. Trông cô có vẻ là người thích Martini hơn là Uýtki, tôi nghĩ vậy. Ông nghĩ sao, Crawford?” - Anh đưa ly rượu khác cho Crawford và cất tiếng hỏi.

“Đúng là như thế.” - Crawford đồng ý, quan sát Logan đang đưa ly rượu trắng Tây Ban Nha cho Hilary. “Những người dùng Martini đều là những người thích phiêu lưu mạo hiểm và cô Julia đây thuộc tuýp người ấy. Anh có biết cô ấy rất mê chèo thuyền không, Logan?”.

“Không, tôi không biết.” - Logan lịch sự trả lời. “Tôi nghĩ cô nên mở lời cùng Crawford lên thuyền của ông ấy một lần, thuyền ông rất là

“Anh có thích chèo thuyền không?” - Julia ngọt ngào hỏi anh, rõ ràng hi vọng một câu trả lời tích cực.

“Không, tôi không nghĩ là tôi thích trò đó. Trên thực tế, tôi là người không quan tâm đến thể thao lắm. Lại còn phải xem xét về chi phí cho thuyền buồm nữa, Crawford có thừa khả năng cho phép tiền của ông ấy đổ xuống biển như thế, nhưng tôi thì không có khả năng đó.” - Anh trả lời đầy dụng ý.

“Thật à?” - Julia hỏi lại mang tính chất thẩm định những gì cô nghe Logan nói, cô nhìn lướt về phía Hilary, lúc này đang lúc lắc đầu rất khế. Julia tin rằng Logan không phải “nghèo” như anh nói. “Theo tôi được biết, anh là người thành đạt hơn hẳn người ta có thể tưởng tượng. Hilary cho biết, anh có công ty của riêng anh ở Los Angeles”.

“Ồ, tôi cho là tôi chỉ tạm tạm mà thôi, nhưng Crawford thì lại khác, ông ấy hơn tôi gấp mấy lần, có phải thế không, Crawford?” - Logan nói một cách xã giao, tự lấy cho mình một trong những món khai vị của Hilary làm.

“Hà, có thể không phải là gấp mấy lần.” - Crawford cười khiêm tốn. “Chỉ vì tôi có vài năm kinh nghiệm trước cậu ấy để gầy dựng cơ nghiệp của mình. Và cũng như Logan nói, lúc này đây tất cả tiền của chúng tôi làm được đều đổ dồn cho công việc kinh doanh. May mắn, thời kì đó của tôi đã qua, lúc này là giai đoạn tôi ngồi hưởng nhàn và vui thú với cuộc đời”.

Hilary cảm thấy như có một làn sóng đang phủ lên cô khiến cô không thoải mái chút nào. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cô cần phải nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện cho đúng với mục đích. Qua cách nhìn từ đôi mắt đẹp của Julia cho biết rõ ràng: kẻ hám lợi.

“Hai người họ chỉ là khiêm tốn thôi, Julia.” - Bằng nỗ lực của chính mình, Hilary cười nói tự nhiên. “Sự nghiệp của Logan rất là thành đạt, mình bảo đảm với cậu điều đó. Đây, thêm bánh khoai chiên đi. Lí do duy nhất mà anh ấy còn chưa muốn làm chủ chiếc thuyền là vì anh ấy còn sở thích khác”.

“Ồ...?” - Julia thử gọi lần nữa. “Anh có biết trượt tuyết không, Logan

“Tôi nghĩ rằng không.” - Ra vẻ thảm thương, Logan trả lời cô. “Thời gian của tôi quá bận rộn, không thể bỏ đi. Crawford là một vận động viên khá đấy. Không phải ông đã từng nói về một chung cư ở Aspen sao, Crawford?” - Anh lịch sự đưa đẩy, chuyển cuộc trò chuyện trở lại Crawford.

“Phải, tôi đã nghĩ tới việc sẽ bán nó đi, vì tôi quá bận rộn dành thời gian trượt tuyết ở Châu Âu trong thời gian này, nhưng tôi hi vọng tôi sẽ giữ chúng thêm một thời gian nữa, đợi qua khỏi mùa này đã”.

“Sở thích mà anh yêu thích nhất là gì, Logan?” - Julia tiếp tục trò chơi.

“Những vật thể thủy tinh.” - Anh trả lời ngắn gọn, Hilary suýt chút bị sặc. “Tôi có nguyên bộ sưu tầm, tôi hãnh diện khi nói về chúng.” - Anh vui vẻ nói tiếp, tay vỗ vỗ lên lưng cô-dâu-trương-lai Hilary hết sức thân mật. “Đôi khi tôi nghĩ đó chính là lí do chính khiến Hilary chịu kết hôn với tôi. Cô ấy muốn có bộ sưu tập của tôi và có cách nào tốt hơn là thông qua cuộc hôn nhân chứ? Cô có biết gì về vật thể thủy tinh không, Julia?”

“À, không nhiều lắm.” - Julia do dự khi trả lời, trông cô có vẻ bối rối.

“Một sở thích lý thú. Tôi đã may mắn khi một dịp tình cờ đến một gian hàng nhỏ rất là dễ thương. Hilary có nói cho cô nghe về chuyện đó không?”

“Không, cô ấy...” - Julia cố gắng trong tuyệt vọng để ngăn cản bị cuốn theo nội dung Logan đang đề cập nhưng vô ích. Logan chỉ cần há miệng ra một cái là không làm sao ngưng anh được khi nói về chủ đề này. Hai mươi phút tiếp theo sau đó, Hilary lắng nghe trong một không khí buồn chán đến phát khiếp. “Ngài hiệp sĩ” của cô thao thao bất tuyệt, anh sử dụng chiến thuật đơn giản khiến cho đối phương của anh chết vì chán. Julia tội nghiệp rõ ràng như được tỉnh lại khi câu chuyện được bắt qua Crawford, và Hilary nhìn ra được kế hoạch của cô hoàn toàn thất bại. Tức tối buộc phải tuyên bố bữa ăn tối đã sẵn sàng.

“Cô có nghĩ rằng Logan và Hilary của tôi là một đôi lí tưởng không?” - Crawford hỏi Julia khi ông đưa cô đến bàn ăn. “Thật là hay khi hai người có cùng sở thích. C tôi, không bao giờ có thể trải qua hàng giờ đồng hồ ở trong một gian hàng đồ cổ để truy tìm cho kì được một vật thể bằng thủy tinh, cô có làm thế không?”

“Không.” - Julia cười thật đẹp, mục đích duy nhất là dành cho Crawford. “Tôi truy tìm những gì thực tế hơn. Ông đã đúng khi nói tôi... ừm... tuýp người thích phiêu lưu mạo hiểm”.

“Không giống như Hilary và Logan.” - Crawford cười hắc hắc, ông tròng mền đưa mắt nhìn về phía Hilary và Logan. “Giỏi, mạnh mẽ, người làm thương mại. Như tôi đã nói, ngay sau khi tôi gặp Logan, tôi biết ngay cậu ấy rất phù hợp cho con gái của tôi. Con gái tôi cần một người tự tin và trầm tĩnh. Quả là ngoài tưởng tượng, cô cũng hiểu, sự đối nghịch đó bổ xung cho nhau. Hilary sẽ được hạnh phúc với Logan, người hiểu cô ấy vì hai người quá giống nhau.” - Trông Crawford hết sức rạng rỡ, hơn hở khi ông ngồi đó nhận xét về hai người ông yêu quý với Julia bằng thái độ khoan dung và tròng mền.

Không thể trốn tránh, Hilary “bắt” được ánh mắt của Logan, như Crawford đã mô tả, quan hệ của hai người là quan hệ của tự chủ và trầm tĩnh. Có quá nhiều niềm vui lộ rõ trong đôi mắt màu xám xanh khi anh chăm chăm vào cô khiến cô không thể không đáp trả lại ánh nhìn đó, dù là miễn cưỡng. Mặc dù bản thân cô miễn cưỡng để cười nhưng như theo cô hiểu, ba cô hoặc không hình dung hết được miệng lưỡi của mọi người ở thành phố này về quan hệ không minh bạch giữa cô và vị “tuyển phụ” số bốn hoặc cố tình làm Julia hiểu lầm. Bất cứ là lí do gì đằng sau hành động của ông, ông vô tình đã tạo ra sự kết hợp giữa cô và Logan khi hai người ngồi đối diện nhau qua bàn ăn. Có những việc không thể phủ nhận niềm hạnh phúc bắt nguồn từ sự hiểu biết của xã hội không nhận thức về mức độ hạn chế

của niềm đam mê giữa hai tính cách tự chủ và trầm tĩnh của người làm thương mại lại có thể tiếp cận với nhau. Nó có vẻ gì đó riêng tư và vô cùng khôi hài. Và cho thời khắc đó, cô chia sẻ một mẫu chuyện vui nhỏ với Logan.

“Làm sao ba biết được Logan là mẫu người giỏi tự chủ vậy?” - Hilary thắc mắc, múc món bơ sữa và súp rau cải được cô đặc biệt làm cho bữa tối nay từ tô lớn của bàn ăn ra.

“Ba đã nhìn thấy sự hoạt bát của cậu ấy ở vài cuộc họp mặt khác nhau, và một vài lần ở các hoạt động xã hội.” - Crawford vui vẻ giải thích. “Luôn luôn trầm tĩnh, lạnh lùng và tự chủ. Không thể tưởng tượng nếu cậu ấy nóng nảy hay quá khó chịu. Trong cùng một lúc cậu ta có đầu hoạt động rất tốt và cậu ta cũng không phải là người đàn ông nhu nhược. Cậu ấy chắc chắn tốt hơn cho con rất nhiều so với những chàng trai khác mà con đã gặp...” - Ông ngưng ngang khi phát hiện ra mình nói quá nhiều.

“Những chàng trai khác?” - Hilary cười vô tội vạ, làm lơ tin nhắn “không lời” từ Logan muốn cô im miệng. “Cái gì mà những chàng trai khác?”.

“Ờ, những... những chàng trai mà con gặp gỡ gần đây.” - Ông nghiêm chỉnh giải thích, cho thấy sự thích thú của ông đối với món súp. “Đây là phương cách mới mà con đang thử nghiệm à, Hilary?” - Ông hỏi nhẹ nhàng.

“Hầu hết những chàng trai khác mà con gặp gỡ gần đây đều do ba giới thiệu cả, ” - Cô cười, chuyển những ổ bánh mì nhỏ ăn kèm với món súp ra bàn.

“Đó là những đối tác làm ăn.” - Crawford nói một cách kiêu ngạo. “Cô cần bánh mì chứ Julia?”.

“Ba chắc chắn gần đây đã kiếm được thêm một số “đối tác kinh doanh” mới nữa rồi.” - Hilary tiếp tục giọng điệu chế nhạo đầy khoái khẩu. “Cũng có thể con đã có hành động vội vàng trong việc đồng ý kết hôn với Logan, lẽ ra nên khôn ngoan hơn, khoan hãy nhận lời kết hôn vội để xem ai là người kế tiếp ba có ý định mời đến Santa Barbara... Ái...”

“Chuyện gì vậy Hilary?” - Julia lên tiếng hỏi.

“Chỉ là Logan vừa mới “nghiến” lấy năm ngón chân của tôi.” - Hilary làm bầm, đang trừng trừng nhìn vào Logan không hề che dấu.

“Anh xin lỗi em nhé, cưng. Bàn ăn này quá là nhỏ trong khi chân anh thì lại quá là dài. Anh sẽ cẩn thận hơn.” - Logan nói tỉnh bơ, mỗi chữ anh nói ra đều có hàm ý răn đe, anh không hề có ý định che dấu mục đích của mình. Rõ ràng, Hilary tức giận nghĩ, những lời răn đe đó là anh nhắm vào cô.

Julia và Crawford dường như không để tâm tới những lời nói của Logan. “Sẽ không xảy ra nữa đâu.” - Anh cười và bỏ qua phần còn lại anh chưa nói xong, tuy vậy Hilary vẫn hiểu dù anh không cần phải nói “trừ khi tiếp tục chủ đề về các vị tuyển phu tương lai”.

“Hillary có sự cảm nhận về hài hước cũng khá là ngộ.” - Logan nói tiếp với Julia và Crawford. “Đó cũng chính là một trong những điều mà tôi để ý đến cô ấy. Tôi đã kể cho ông nghe chính xác tôi biết cô ấy như thế nào chưa, Crawford? Cô ấy, vào một ngày đẹp trời đã bắt ngờ xuất hiện ở văn phòng làm việc của tôi, tự xưng cô ấy là...”.

“Xin lỗi, anh yêu!” - Dịu dàng như người vợ đang nói chuyện với chồng, Hilary cắt ngang câu nói của Logan. “Anh có phiền giúp em dọn dẹp bàn ăn không? Em thấy chúng ta có lẽ cũng đã dùng xong món súp và em cần người giúp em dọn món thịt cừu.” - Cô phản ứng lại một cách quá quắt về những điều anh tính kể cho mọi người nghe buổi gặp mặt đầu tiên giữa hai người, nói xong không cần đợi anh trả lời hay phản ứng, cô quay gót vô nhà bếp, Logan không còn lựa chọn nào khác ngoài cách đi theo cô và làm những gì cô nói. Anh gom tất cả các đĩa cần phải dọn dẹp lại và bước theo cô vào nhà bếp, tại đây cô đã xoay tít người lại đối diện với anh ngay lập tức khi anh vừa bước vào.

“Anh còn dám nhắc lại câu chuyện tôi mạo xưng là vợ sắp cưới của anh với cô thư ký để được gặp anh.” - Cô rít lên đánh phủ đầu.

Logan, hai tay anh trĩu nặng bởi những đĩa thức ăn dơ, mỉm cười nhìn xuống gương mặt đang nhăn nhó vì tức giận của Hilary. “Anh sẽ làm cuộc thỏa thuận với em, cung à. Em không nói gì thêm về các anh chàng đi coi mắt em, còn anh, anh sẽ ngậm miệng lại không nói gì về cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta”.

“Tại sao tôi lại không nên nói về những người đàn ông khác chứ. Dù sao đi nữa không ai là không biết về câu chuyện giữa tôi và những người đàn ông đó.” - Cô thách thức.

“Em không được nói thêm về những anh chàng đó nữa bởi vì điều đó sẽ làm ba em không được thoải mái và làm anh vô cùng tức giận. Lí do đó đã đủ chưa?” - Một bên chân mày của anh nhướn lên như áp chế cô.

Ngay lập tức Hilary ngênh anh, một chân cô nhip nhip không yên trên sàn nhà, không nói một lời nào cô quay qua nâng đĩa thịt cừu lên ấn vào tay Logan

“Đây, cầm lấy.” - Cô mai mỉa. “Hãy trình diễn một màn thật đẹp cho khán giả trên phòng khách xem anh sẽ là một người chồng lịch sự, tự tin, trầm tĩnh, khéo léo ra sao”.

Logan đặt các đĩa anh đang cầm trên tay xuống và nhận cái khay Hilary đưa. “Bất cứ điều gì để duy trì hình ảnh người đàn ông gương mẫu.” - Anh gật gật đầu ra vẻ hiểu biết sau đó phô ra một nụ cười hết cỡ trước khi bước ra khỏi nhà bếp. “Em cần nên nhớ một điều, khi anh ở bên em, mặt nạ của em lúc nào cũng trong nguy cơ dễ bị rớt ra. Anh bị chọc tức một tối như vậy đã đủ rồi. Sự khiêu khích, chọc tức của em như vậy đã quá đủ và anh sẽ không đợi cho đến khi Crawford và Julia rời khỏi trước khi thu lượm được những gì anh cảm giác được chỉ là tạm bợ”.

Julia Fane tuy cố gắng thực hiện lời hứa của mình với Hilary nhưng lại rất miễn cưỡng, bởi

vì bây giờ rõ ràng mục đích của cô không còn dành cho việc quyến rũ Logan Saber nữa. Qua bữa ăn thịt cừu cô đã cố gắng gây sự chú ý của anh bằng cách thảo luận về quan điểm giữa tình yêu hiện đại và tình yêu thơ mộng.

“Ý cô là những cuộc tình lén lút?” - Anh hỏi thẳng không một chút kiêng dè. “Tất cả những cuộc tình đó đối với tôi cũng không có gì là ghê gớm lắm, trong một khoảng thời gian nào đó thôi, nhưng tôi lại là người theo chủ nghĩa gia đình. Mái ấm gia đình, ngôi nhà và Hilary là tất cả những gì tôi muốn, đó là toàn bộ cuộc sống của tôi.” - Anh nói thêm, trên miệng anh toét ra nụ cười triu mến, thương yêu về phía Hilary, cô lúc này ngồi đó và có cảm giác như đang đổ nguyên một ly nước lạnh lên đầu của anh xuống. Và cứ thế tiếp tục sau đó, bất cứ khi nào mà Julia thử bắt chuyện với anh là anh lại hết sức khéo léo và tế nhị đưa cô ngược trở lại trong vòng tay của Crawford.

Crawford làm một cách lộ liễu là ông luôn mở rộng vòng tay để chờ đợi Julia ngã vào, và thật ra không ai bất ngờ chút nào khi ông mở lời mời Julia cùng ông đi khiêu vũ sau buổi cơm tối. Cô gái tóc vàng vui lòng chấp nhận lời mời của ông khi cô đang uống một ngụm cuối nước chanh hồ đào, cô nhìn lướt qua Hilary như một lời xin lỗi, cô nhún vai nói nhỏ với Hilary. “Mình đã cố gắng,” - sau đó cô quay qua tiếp tục trò chuyện với Crawford.

“Đây là bữa ăn ngon, như lúc nào cũng thế.” - Crawford nói với Hilary khi ông đứng ở cửa nhà cô, Julia trong vòng tay của ông cũng chuẩn bị đi về. “Logan, bản thân sẽ kết hôn với một người có tài nấu nướng tuyệt vời. Thôi được chúng tôi phải lên đường đây, Julia, cô sẵn sàng rồi chứ?”.

“Tôi đã xong, Crawford, chúng ta có thể đi được rồi.” - Julia mỉm cười mời mọc. “Vậy bây giờ đi xe của ông hay của tôi?”.

“Hãy dùng xe của cô, xe của tôi một lát nữa Logan sẽ lái trở về căn nhà nghỉ. Hơn nữa tôi cũng muốn thử lái chiếc xe Porsche đời mới, có phải xe cô đậu ở đó không?”.

“À, phải, đó là xe của tôi”.

Logan lớn vồn bên cạnh Hilary khi bốn người họ nói lời chia tay, chúc ngủ ngon, khiến cho cô có cảm giác như mình đứng là một người vợ mới cưới đang tiễn đưa khách đến nhà họ ăn tối và bây giờ đã đến lúc để cô và Logan nói lời chúc ngủ ngon. Tất cả những cái đó quá là hụt hẫng, Hilary nghĩ một cách tức tối, chiếc nhẫn trên ngón tay cô và sự hiểu biết mà cô phải có là leo lên giường ngủ chung với anh sau khi chén đĩa, bàn ghế được dọn dẹp xong.

“Sao, anh có thể cho rằng bữa ăn tối nay khá là thành công, em có nghĩ vậy không?” - Logan cất lời khi cửa đã được đóng lại, thái độ anh hoàn toàn hài lòng những gì đã trải qua suốt bữa tối. Hilary hồi hộp quan sát Logan đang nói rộng cravat, hành động đó của anh nhắc cô nhớ lại những thời khắc không vui của buổi tối cách đây không lâu. Cô bước lẹ qua anh, tiến vào khu vực nhà bếp, nơi mà cô nghĩ là an toàn hơn tất cả.

“Không có gì đáng nói cả.” - Cô đáp chất không khoan nhượng, cố tình tạo tiếng ồn thật lớn

khi xếp các đĩa dĩa vào máy rửa chén cho đã nư, cô giả vờ như không nhìn thấy thân hình to lớn của anh đang đứng dựa vào cửa nhà bếp, sự khoái chí được lộ rõ ra qua đôi mắt của anh khi quan sát cô. Sự khoái chí và còn có những điều khác nữa.

“À, Hilary.” - Anh dịu dàng trách. “Không phải em là người thua cuộc trong hạnh phúc sao? Hay muốn anh ép em phải thừa nhận rằng em vui mừng vì Julia rời đây với Crawford thay vì là anh?”.

Hilary phát ra một tiếng kêu nhỏ vì bị xúc phạm, thừa nhận rằng anh. Tinh thần cô quả thật căng thẳng khi làm cuộc trắc nghiệm thông qua Julia xem phản ứng của anh thế nào, và cô chỉ thở phào nhẹ nhõm khi anh đã rất ngoạn mục chống lại được sức cám dỗ từ cô gái tóc vàng đầy hấp dẫn. Dù vậy cô vẫn không chịu buông tha, tiếp tục công kích anh.

“Điều đó không chứng tỏ được gì cả, ngoại trừ, có lẽ là những nhà hàng đối với anh còn quan trọng hơn nhiều là tán tỉnh Julia Fane.” - Hilary tránh không nhìn vào mắt Logan, cô cố tình chú tâm vào công việc cô đang làm trên tay.

Đằng sau cô, Logan thở dài một cách giận dữ. “Tối nay, ăn miếng trả miếng nhau như vậy là đủ rồi, Hilary.” - Giọng nói của anh đánh lại thấy rõ. “Anh phải trở lại thành phố vào ngày mai, hãy bỏ đồng bát đĩa đó lại đây đi, đến đây với anh và cho anh thấy em sẽ nhớ anh nhiều đến thế nào khi anh quay về L.A.”.

Hoảng hốt, từ từ cô ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt “biết nói” của anh.

“Bây giờ, Logan...” - Cô mở miệng một cách khó khăn, không thích chút nào cách anh đang chăm chăm vào cô.

“Đến đây đi, Hilary.” - Anh nhỏ nhẹ yêu cầu, dưới dấu hiệu của một sự đam mê đã được bắt đầu trong cử chỉ của anh, dấu hiệu này khiến Hilary không thể giả vờ là mình được an toàn...

“Logan.” - Cô nói từ tốn. “Xin lỗi về chuyện tối nay”.

“Không đâu, em không có.” - Anh chính cô. “Nhưng anh lại muốn nghe em nói: em vui mừng vì anh đã vượt qua được cuộc thử nghiệm của em.” - Anh đứng yên đó, không hề di chuyển nhưng không hiểu sao thân hình to lớn và sự nguy hiểm hết sức nam tính của anh như chiếm lấy hết khuôn viên của nhà bếp.

“Không phải anh tốt hơn trở về ngôi nhà nghỉ sao? Nếu như anh phải trở lại công việc vào sáng.” - Cô cảm thấy sự căng thẳng gia tăng lên trong cô.

“Hilary.” - Anh rên rỉ. “Ngưng nói chuyện và hãy lại đây với anh. Anh xứng đáng được thưởng công vì sự “cứng cáp” của mình tối nay chứ, em thấy.”

“Không, tôi không...” - Hilary bắt đầu nổi nóng, cô nhận thức sự kích thích anh tạo ra cho cô từ cái nhìn của anh. Tại sao người đàn ông này lại tác động đến cô dễ dàng đến vậy? Hoàn

toàn không công bằng. Logan thay đổi vị trí của mình không một tiếng động khiến Hilary nhảy dựng, anh hoàn toàn nghiêm túc, cô nhìn ra được điều đó, tốt nhất, an toàn nhất là đừng thách thức anh, thận trọng cô lách lên phía trước.

“Chính xác là anh muốn gì?” - Cô hỏi gần, xen trong những từ ngữ là sự kên kiệu vô tư.

“Bắt đầu là cái hôn.” - Anh trầm ngâm nói. “Trong các câu chuyện thần thoại nhân vật anh hùng lúc nào cũng như bay bổng cùng với người phụ nữ trong vòng tay của anh ta”.

“Đó là sau khi họ hoàn thành tất cả các thử thách.”

“Còn nữa à?” - Anh mỉm cười hết sức nguy hiểm. “Trong trường hợp đó anh chỉ cần một chút xíu cho lợi ích của mình. Đến đây đi, Hilary.” - Bốn chữ cuối cùng anh nói bằng giai điệu hoàn toàn khác hẳn, gây ngạc nhiên cho cô bởi sự trói buộc từ câu ra lệnh của anh. Anh chưa bao giờ sử dụng giọng điệu đó với cô trước đây và cô thê thảm mà thừa nhận rằng anh đã thành công.

Hilary thấy mình hướng ứng lại mà không cần suy nghĩ gì thêm.

“Điều gây khó chịu nhất chính là tính ương ngạnh, dù không nhiều.” - Logan thì thầm khi cô tiếp cận gần anh. “Tại sao phải e dè như thế hả, Hilary? Em cũng biết là em rất thích thú khi trong vòng tay của anh...” - Khi cô đứng không còn cách xa anh nữa, anh vươn tay ra và xiết lấy eo cô, kéo cô về phía anh. “Nào.” - Anh trơ tráo trong giọng điệu lười biếng. “Bây giờ anh hôn em, anh chỉ dừng khi nào em chịu thừa nhận em đã vui mừng vì anh ở đây với em, chứ không phải rời khỏi đây với Julia Fane cùng cô ấy đi nhảy đầm”.

Đờ người ra, Hilary đứng đó trong vòng tay ôm ghì của anh, cô cảm nhận được sức nóng đang tỏa ra khi anh cúi xuống “nuốt” lấy môi cô. Anh đã đứng, cô thoáng nghĩ, “tên phù thủy” này đã “bắt” hồn cô. Logan Saber đã hoàn toàn “thu phục” được cô. Thế nhưng cô có được bao nhiêu sức mạnh để “thu được anh? Hay giá trị của cô cũng chỉ ngang bằng như giá trị của những nhà hàng?

Thế rồi, khi miệng anh bao phủ lấy miệng cô thì không còn suy nghĩ bất cứ cái gì một cách hợp lí được nữa. Điều duy nhất cần để hưởng ứng, để thỏa mãn, để vui mừng. Và cảm giác đó ngày càng nhiều mỗi khi anh ôm cô trong vòng tay của anh.

Tối nay, một cách hi hữu cô hi vọng đây sẽ là người đàn ông cuối cùng cô đi “xem mắt”. Mọi thứ diễn ra làm cô cứ nghĩ rằng anh sẽ rời khỏi cô để có Julia Fane trong vòng tay của anh, nhưng ngược lại anh đã ở đây, với cô. Lúc này đây, đó mới chính là điều quan trọng nhất. Hilary vòng hai tay quanh cổ anh và với tiếng thở dài cô tan chảy ra trong thân hình cao lớn vạm vỡ của anh. Cuộc đời vốn rất là ngắn ngủi và một người con gái như cô không dễ gì kiếm được cái cảm giác hiếm hoi mà hiện giờ cô đang có.

“Hilary, em yêu của anh, tại sao lại nghi ngờ tình cảm của anh?” - Anh cọ xát vào thân thể

của cô, đáp ứng lại sự đầu hàng của cô với một niềm đam mê mà nó có nguy cơ sẽ làm cả hai tan chảy ra. “Nói đi.” - Anh nài nỉ. “Nói cho anh biết em sẽ nhớ anh nhiều đến chừng nào...”.

“Em sẽ nhớ anh, Logan.” - Cô tìm cách thoái thoát, gục đầu vào vai Logan trong khi tay anh đang vuốt ve lấy bề dài của thân người cô, sự vuốt ve như chiếm hữu ấy khiến cô run rẩy. “Em không biết lí do nào hay tại sao em lại cho phép anh làm thế này với em nhưng ngay cả em có vẻ như không thể khống chế bản thân mình”.

“Em có nghĩ qua có thể là em đã yêu anh rồi không?” - Anh thì thầm nói vào tai cô vừa như trêu chọc, môi anh đang đặt trên vùng da cổ nhạy cảm của cô. “Cuối cùng rồi em cũng sẽ nói cho anh nghe điều đó thôi.” - Anh nói chắc. “Anh sẽ làm cho em nói rằng, em muốn anh, và em nhớ tới anh, một ngày không xa em sẽ thừa nhận em yêu anh...”.

Hilary không nói được gì cả, lưỡi của cô như đo lại, không thể bắt được bất cứ chữ nào để lên tiếng từ chối. Ít ra, tối nay anh không thúc ép cô một cách quá đáng. Khi tay anh di chuyển lên bờ vai của cô, anh nhẹ nhàng ngửa cô ra khỏi anh, đôi mắt của cô với hàng mi dày chớp lại một cách bất ngờ. Anh nhìn xuống cô và cười, sự thích thú và đam mê hiện rõ xen lẫn vào nhau trên gương mặt góc cạnh

“Trước hết, anh có món đồ muốn đưa em.” - Anh nói nhẹ nhàng, rút tay vào trong túi áo khoác của anh và rút ra một hộp nhỏ. “Sau đó chúng ta có thể quay trở lại vấn đề chúng ta còn bỏ dở...” - Anh xé lớp giấy gói và mở nắp hộp ra.

“Cái gì vậy?” - Hilary hỏi, bản thân cô đang cố thoát ra khỏi tình trạng thụ động của mình. “Một hình thể thủy tinh khác?”.

“Không phải.” - Nơi khóe miệng của anh hơi hếch lên như giễu cợt. “Đưa tay em cho anh.” - Anh nói đồng thời nắm lấy cổ tay của cô.

Có chút bối rối, Hilary để cho anh nắm lấy cổ tay cô. Một chiếc nhẫn? Cô chợt nghĩ, anh đang tính đeo nhẫn vào ngón tay của cô. Cô không chắc là cô đã muốn “nó” chưa.

Chưa phải lúc.

Chiếc nhẫn là dấu hiệu của sự ràng buộc, là đánh dấu sự chiếm hữu và Logan chính là người đàn ông đó. Thậm chí, nếu anh không hề yêu cô, anh vẫn muốn cô là của anh. Là vợ của anh, cô cũng nên tôn trọng đặc tính đó của anh.

Không, còn quá sớm...

Nhưng, không phải là chiếc nhẫn. Logan lấy ra một cái vòng bằng vàng từ trong hộp và đeo vào cổ tay cô, khoá chặt nó lại nghe một cái tách rõ to. Anh thả tay cô ra, theo dõi gương mặt cô khi cô ngắm nghía món quà anh tặng.

“Quả là đặc biệt.” - Hilary chậm rãi nói, bị thu hút bởi sự đơn giản đến kì quái của chiếc

vòng. Có cái gì đó từ chiếc vòng nhắc nhở cô về một thế giới khác, thời đại khác. Cái gì đó có tính chất tượng trưng và một ít dữ tợn. Rồi thì cô đã có nó.

“Nó trông giống như một cái còng tay.” - Cô nói có chút không thoải mái.

“Em thích chứ.” - Anh hỏi, quan sát cô một cách chăm chú, đôi mắt màu xám xanh đang chờ đợi một c trả lời.

“Nó thật là ấn tượng.” - Cô nói một cách thành thật. “Rất là khác lạ.” - Cô xoay xoay cái vòng, mắt nhìn vào cái khóa. “Cái này mở thế nào?” - Cô thắc mắc hỏi, cô không thể nhận món quà này, đương nhiên rồi.

“Không mở được.” - Anh trả lời cô, rõ ràng có dọa cô.

“Ý anh là gì?” - Cô gắng hỏi, cảm giác không thoải mái biến thành cảm giác bị mắc lừa.

“Thật là may, anh mua chiếc vòng này hồi trưa nay, anh nhờ người thợ đổi cái khóa, khi đã gài lại rồi thì không thể mở ra được nữa”.

“Anh đã làm gì?” - Cô rít lên, kinh ngạc nhìn anh.

“Anh không muốn tặng em một món quà mà em có thể đeo vào hoặc mở ra một cách tùy tiện.” - Anh bảo cô, mắt anh chưa hề rời khỏi gương mặt như đóng băng của cô. “Anh muốn chiếc vòng này nhắc nhở tính chung thủy của người đàn bà mà em là...”

“Đây là cái còng tù nhân.” - Cô thở hổn hển vì càng lúc càng điên tiết. “Anh không được thông minh lắm đấy, Logan, làm sao anh biết chắc là ngày mai tôi sẽ không ra ngoài vui chơi và cắt đứt chiếc vòng này?” - Cô giận dữ nhìn như muốn xé anh ra, tay cô thật sự ngứa ngáy, muốn quất mấy cái vào cái bản mặt của anh, nếu không phải vì anh quá cao lớn...

“Em thật sự làm vậy, anh sẽ đặt em lên hai đầu gối của anh vào cái khoảnh khắc mà anh kiểm được em. Và có nhiều khả năng anh điều tra ra được vào chủ nhật tuần tới khi anh tới nhà hàng của em để dùng cơm, khách của em sẽ nhìn thấy một hình ảnh khác về em”.

“Nghe đây, Logan. Tôi sẽ không để cho anh xử vậy với tôi.” - Hilary bắt cần, cô vung bàn tay mà đeo chiếc vòng anh tặng, tát thật mạnh vào mặt anh. Sau đó, cô khôn ngoan tìm chế lại mình và quay người bỏ chạy về phòng.

Anh nổi gót theo cô. Cô cảm giác được anh bắt cô rất dễ dàng, nhưng may cho cô và xui cho anh, khi anh gần như có thể chụp được lấy cô thì cô nhào vô phòng thật lẹ, sập cửa và khóa nó lại ngay lập tức. Cô thở phào nhẹ nhõm, cúi gập người xuống trên nền nhà, tò mò không biết anh đang làm gì ngoài đó.

Sự óng ánh từ chiếc vòng vàng phản chiếu lại với ánh đèn ngủ bên giường. Mọi thứ đều yên ắng cho đến khi Hilary nghe tiếng xe của Logan rời khỏi, đến lúc đó Hilary, mới chắc là

Logan không phá cửa phòng ngủ của cô để lôi cô vào trong vòng tay của anh. Mà cũng có thể, chỉ có thể thôi, không hiểu sao Hilary cảm thấy khó chịu với ý nghĩ là có thể vì cô đã phản ứng quá đáng.

CHƯƠNG 8

Mùi thơm của hoa đã đánh thức Hilary dậy từ một giấc ngủ đầy mộng mị suốt đêm cho đến sáng hôm sau, một mùi thơm nồng nàn, ngào ngạt, Hilary nghĩ khi mắt vẫn nhắm, có lẽ hoa hồng nhà hàng xóm đã nở sớm. Không ý thức, cô quay đầu về phía mùi hương tỏa ra, đầu óc cô lại bắt đầu quay trở về suy nghĩ tới Logan. Tối qua anh đã thực sự “sợ” cô rồi sao? Rõ ràng những nhà hàng không xứng đáng phải bỏ công ve vãn. Cô phát hiện ra suy nghĩ của cô rối loạn đến nỗi cô cảm giác ầm ứot từ đối mắt đang nhắm nghiền của cô.

Không, cô không được khóc.

Tại sao cô phải buồn như thế chứ? Không phải từ lâu cô đã biết cảm giác thật sự của anh là thế nào rồi sao? Anh đơn giản dùng yếu điểm của cô để chống lại cô đúng theo phương thức mà cô đã xử dụng những điểm yếu của các tuyến phụ trước để chống lại họ. Nhìn vào hiện thực đi, Hilary kiên quyết tự nói với chính mình, tự cô lại đi nhào đầu vào đối thủ mạnh hơn mình, người đàn ông này biết chính xác làm thế nào để đi xuyên qua hàng phòng thủ của cô, anh áp dụng chủ nghĩa lãng mạn một cách triệt để để đánh tan hàng phòng thủ của cô, với phương pháp này chưa có một ai dù chỉ là một chút mong manh nghi ngờ được sống sót. Logan - một thương gia thông minh - vốn đã biết bí mật của cô, anh biết cô đã nài nỉ, khẩn cầu một người là bạn, một là người yêu và cả hai đã được chuẩn bị đầy đủ...

Mùi thơm của hoa hồng tỏa ra ngào ngạt hơn bao giờ hết. Hilary chậm chậm hít ngửi mùi thơm của hoa, không chắc lắm tại cô suy nghĩ nhiều quá về những đã trải qua với cô khiến cho cô ứa nước mắt hay bởi vì cô cố gắng hít quá nhiều mùi thơm của hoa. Mà cũng thật tức cười, cô thậm chí còn không nhớ là nhà hàng xóm có trồng hoa hồng, có lẽ mùi thơm này không phải là mùi thơm của hoa hồng, mùi của những loài hoa khác không chừng. Cô hít hít mũi, cố gắng mở cặp mắt vẫn còn ngái ngủ của mình.

Mở mắt ra, vật đầu tiên cô nhìn thấy là bó hồng nhưng thơm ngát đang nằm cách chiếc gối của cô cỡ hai phân. Đầu óc chưa được tỉnh táo của cô vẫn còn đang mê mải vì hoa hồng, nó khiến cô nhận thức còn có người khác làm việc này. Và người khác...

Hoài nghi, Hilary nhắc bàn tay có đeo chiếc vòng bằng vàng lên sờ cánh hồng gần nhất. Làm gì mà trên đời này lại có chuyện hi hữu đến thế? Cô chắc chắn là đang mơ!

“Ôi!” - Cô vội rụt tay khi đụng phải cái gai trên cành hồng.

“Chúng nó giống như em vậy, Hilary.” - Giọng nói sắc cạnh đượm đầy vẻ âu yếm của Logan

vang lên đầu đó ở dưới chân giường của cô. “Cao sang, quý phái, nhưng được bảo vệ tốt bởi những nhánh gai”.

“Logan.” - Hilary kêu lên, toàn thân cô giật bắn. “Anh làm gì ở đây? Làm sao anh vào đây được?” - Cô nói thêm, mắt cô lia về phía cửa phòng ngủ của cô lúc này vẫn còn đang mở, cô nhớ là đã khóa nó lại trước khi cô lên giường ngủ. Tâm trí cô lúc này đang quay mòng mòng trong sự ngạc nhiên tột độ và niềm sung sướng kì lạ. Anh đã không chán ghét rời bỏ cô. Cô quay sang mở lớn mắt chăm chăm nhìn anh đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế kỷ dài màu đỏ, màu của ghế hợp với tông màu vàng và đỏ của tấm lót trải giường cô đang nằm. Cô quá là kinh ngạc hơn là cô nghĩ khi thấy anh...

“Anh đã cạy cửa để đi vào.” - Anh mỉm cười giải thích. “Chỉ mất chưa đầy một phút. Lần sau nếu có trốn trong phòng ngủ, hãy nhớ lấy điều đó”.

Anh đã có thể vào phòng ngủ cô hết sức dễ dàng khi anh rượt theo cô vào tối qua, Hilary nhìn ra được. Cô nửa mong anh làm thế, đổi lại anh cố ý làm ngược lại. Hilary lắc đầu một cách buồn bã vì nhận thức được sự việc, cô ngồi dậy chống cùi chỏ đỡ lấy thân mình nhìn như nuốt lấy anh. Hoa xê dịch khi cô nâng thân người cô lên và cô bây giờ nhìn thấy khắp giường cái đầy hoa hồng đỏ.

“Anh lại dùng chiêu đó nữa, phải không?” - Cô nhay nhay môi khi hỏi anh. “Anh biết là tôi sẽ nghĩ anh phá cửa để vào đây tối qua”.

“Anh sẽ làm chính xác như thế ở những buổi khác, nhưng tối qua anh không muốn, vì anh biết em đang tức giận về việc chiếc vòng.” - Mắt anh thật lạ nhìn ở cổ tay cô nơi có chiếc vòng được anh “đóng” lại vào tối qua một cách hài lòng. “Vì thế anh thấy nên cho em chút thời gian để qua cơn sốc. Em mong đợi một chiếc nhẫn, phải không?”.

“Trong những ngày này, Logan.” - Hilary thì thầm. “Tôi học hỏi được một điều đó là đừng thách thức và đoán mò anh sẽ làm gì, đó là cách tốt nhất.” - Cô đưa mắt nhìn khắp giường mình bây giờ đã được phủ đầy hoa, sau đó gặp mắt anh, xác định nên nói cái gì mà vào lúc nửa đêm cô giật mình thức giấc và ao ước được nói lời đó với anh trước khi anh rời khỏi.

“Tôi xin lỗi vì đã tát anh”.

“Em nói thật?” - Anh hỏi đầy khó hiểu. “Tại sao?”

“Cho đến ngày tôi gặp anh.” - Cô thở dài. “Tôi chưa bao giờ gây ấn tượng với bất kì người đàn ông nào trong cuộc sống của tôi. Tất nhiên là trước đây tôi cũng chưa bao giờ bị ai chọc tức, nhưng nhìn chung đó cũng không phải là một phương thức hay khi người đàn bà dùng tới bạo lực chống đối người đàn ông...”

“Vì nếu anh ta phản ứng lại thì anh ta không khác gì một kẻ vũ phu”.

Hilary làm thỉnh gật đầu, một bím tóc dài xoắn xuống qua bờ vai của cô. Cô không chắc lí do chính xác mà cô xin lỗi anh. Anh đáng bị một trận.

“Em không cần phải cảm thấy ray rứt đối với anh đâu em yêu!” - Logan bất ngờ cười toét miệng, lộ rõ sự châm chọc quỷ quái. “Anh sẽ không do dự, dù là một tí, mang tiếng là kẻ vũ phu nếu như điều đó là cần thiết. Anh không tính toán về việc tối qua vì đơn giản anh biết đó là chuyện tất yếu sẽ xảy ra

“Anh biết trước?” - Hilary ngay lập tức hét lên, ngồi tuốt trong mép giường và xiết chặt tấm phủ quanh người. Cô vung cổ tay có đeo chiếc vòng lên cao trong một sự giận dữ ghê gớm. “Cái quỉ này đúng là một cái còng khóa (khóa kèm kẹp), nó thật là dã man và anh biết điều đó. Việc tôi cần phải làm trước tiên vào sáng nay là: đi đến tiệm kim hoàn và nhờ tháo nó đi.” - Bây giờ thì cô đã có thể chắc chắn, anh không hề thay đổi ý định về đám cưới, Hilary cảm thấy tự do để nói cho anh biết cô cảm thấy thế nào.

“Đó là một cái còng khóa và dã man.” - Logan suy nghĩ khi nói, đứng dậy và bước ngang qua căn phòng che lấp hẳn Hilary. “Bởi vì những gì có giữa hai chúng ta chính là một cái còng khóa và dã man.” - Đôi mắt màu xanh lợt phát ra tia sáng khi nhìn xuống cô và anh đưa tay đẩy những cánh bông qua một bên để trống một khoảng cho anh ngồi xuống trên tấm mền. Ngay tức thì khi anh ngồi xuống, hai tay anh vươn ra kéo hai bên eo cô sát vào anh, Hilary bị kẹt chặt vào tấm mền. “Và em sẽ không dám tháo nó ra đâu cưng hả?”.

Hilary cảm thấy sự ấm áp khốc liệt từ cơ thể rắn chắc, khỏe mạnh của Logan, nhìn thấy rõ sự quyết tâm trong đôi mắt của anh và, ngay cả khi anh không cần phải đụng chạm tới da thịt cô, cô vẫn biết được sức mạnh từ bàn tay của anh. Thảo luận về còng khóa và dã man! Một cách không ý thức, đầu lưỡi của Hilary liếm quanh viền môi của cô trong lúc cô cố gắng kháng cự lại để che dấu bản năng của người đàn bà. Bản năng đó mách bảo với cô rằng, để vượt giận con sư tử cách tốt nhất là nên làm cho nó vui lòng. Thay đổi tiếng gầm gừ như con hổ sống chuồng thành tiếng rên ư hử vì sung sướng, cô nên dùng ma thuật của người đàn bà để kháng cự lại sự nguy hiểm đầy nam tính của anh ta.

Bởi sự thôi thúc muốn thử chiến thuật cũ rích “mỹ nhân kế” lúc này đây càng lúc càng hấp dẫn không thể cưỡng lại được, Hilary nằm xuống trên chiếc giường trải đầy cánh hoa và gần như phản bội lại chính mình, cô dùng các ngón tay của bàn tay mà cô đeo chiếc vòng sờ lên mặt anh, dùng những ngón tay đó vuốt ve lấy má anh hết sức nhẹ nhàng đầy ma quái khiến cho mắt anh nheo lại khó lòng che đậy sự ngạc nhiên.

“Không, Logan.” - Cô nhõng nhẽo, hạ thấp hàng lông mi xuống để che dấu đôi mắt màu hổ phách lúc này đang kín đáo quan sát. “Em sẽ không tháo nó ra. Em sẽ không làm thế nếu như anh thật sự thích...” - Cô nhoẻn miệng cười đầy mời mọc, cảm giác cơn sốt quyền lực hết sức là thú vị khi mà t trong mắt của Logan ánh lên tia lửa của ham muốn.

Trời! Cô sao thế này? Cô không nên giỡn chơi như thế này với một người đàn ông mà anh ta có thể khiến cô phải quì gối một khi anh ta quyết định sử dụng ma thuật của chính anh ta.

Đúng là một trò chơi nguy hiểm, cực kì ngu ngốc khi tham gia trò chơi này, Hilary tự xỉ vả mình, thực tế là, phải chi khi cô thức dậy không phải vì mùi hương của hoa hồng và những cánh hoa trải đầy trên giường ngủ của cô thì cô không điên dại gì mà mạo hiểm nghĩ ra cái khổ nhục kế này. Nhưng thế giới hiện thực hình như quá xa vời...

“Ôi, Hilary, anh thích nó...” - Logan gầm gừ, hạ thấp đầu anh xuống để được hôn cô. “Ôi, anh muốn em quá đi mất.” - Môi anh phủ lấy môi cô, Hilary làm cho môi mình trở nên mềm mại và há ra để đón chào môi anh. Ngay lập tức anh tận dụng cơ hội xâm chiếm lấy đôi môi nóng bỏng và ẩm ướt của cô.

“Logan.” - Cô lấy hơi để thở khi có cơ hội, lòng bàn tay cô đang trượt xuống lưng anh. “Em không hề nghĩ tới anh sẽ trở lại...”

“Làm sao anh có thể rời xa em được.” - Giọng anh như mê đi, kéo tấm phủ lúc này đang gây trở ngại cho sự tấn công từ bàn tay của anh. “Không lẽ em vẫn còn chưa nhận thức được. Quá là ngoan cố, dịu dàng trong vòng tay của anh và hết sức bướng bỉnh.” - Môi anh lại chiếm lấy môi cô khi cô tính mở miệng nói chuyện, môi anh cướp lấy môi cô một cách hối hả của kẻ đi chinh phục, kẻ chinh phục này phát hiện ra rằng đòi hỏi của anh đặt anh vào thế chẳng thể dặt dưng của kẻ chinh phục.

Còn Hilary, cô vô cùng phấn khởi vì đã cảm giác được sức mạnh của chính cô. Như Logan đã từng nói qua về thực ra ai là người quyến rũ ai, đây là cuộc tranh luận bất phân thắng bại, tuy vậy, bất luận là câu thì Logan chính là người bỏ cuộc, mặc dù hơi miễn cưỡng.

“Anh phải đi, em cưng!” - Logan khó nhọc buông lời, bàn tay anh chụp lấy ngực cô khi phải miễn cưỡng buông cô ra. “Máy bay của anh sẽ phải cất cánh trong chốc lát nữa thôi và anh thì lại không muốn lần đầu tiên của chúng ta lại hối hả, hấp tấp. Khi anh trở lại vào chủ nhật, chúng ta sẽ từ tốn mà hưởng thụ.” - Anh chồm người về phía Hilary lần nữa, đặt lên đôi môi mềm mại của cô một cái thật nhanh và sâu với một cố gắng vượt bậc anh buộc mình phải nhắc người ra khỏi cái giường đầy ma lực... Mắt anh lướt qua khắp thân người cô, nuốt chửng trong tiếu nở với hình ảnh “ngon lành” cô đang nằm đó giữa những cánh hoa, trên miệng anh nở một nụ cười về sự sở hữu mãnh liệt.

“Khi anh trở lại vào chủ nhật.” - Anh nhắc lại với sự hài lòng và quyết đoán của người đàn ông. “Khi đó chúng ta sẽ có dư dật thời gian để nghe em nói những chữ mà anh rất muốn nghe. Tạm biệt em, Hilary.” - Một cách miễn cưỡng anh quay mặt và bước lẹ về phía ghế tràng kỷ để chụp chiếc áo khoác của mình lên. Anh dừng lại ngưỡng cửa lần nữa, quay lại nhìn cô. “Chú ý hành vi của mình, em cưng. Nhớ rằng em là của anh”.

“Nếu không thì sao?” - Cô cười đầy giả dối.

“Em thật sự muốn biết?” - Anh hỏi ngược lại cô, sau đó anh bỏ đi, bỏ lại cô một mình trên chiếc giường ngập đầy hoa hồng.

Thực chất của hư hư ảo ảo đón chào một buổi sáng khác thường dành cho Hilary đã bám riết lấy suốt nguyên ngày hôm ấy. Chỉ vì thói quen đã ăn sâu vào mình cùng với sự tập trung cao độ giúp cho bề ngoài của Hilary không có gì khác lạ so với mọi ngày, trước những nhân viên và khách ăn của Hầm Muối Bạc cô xử lý một cách có lí trí.

Khi ba cô và Julia ghé lại nhà hàng cô để ăn trưa và thông báo họ cùng nhau ra khơi, Hilary vẫn tạo một cuộc nói chuyện bình thường, cô cười với Julia để chứng tỏ cô không hề khó chịu vì điều đó và làm lơ cái nhìn hiểu biết của ba cô. Cứ để ba cô tin những gì ông muốn tin, cô vui vẻ tự nói với mình. Cô sẽ không bao giờ được biết Logan Saber nếu như không có sự can thiệp của ông.

“Đúng là một cái vòng đeo tay đặc biệt.” - Julia nhìn ra khi cô bắt đầu rời khỏi vòng tay của Crawford. “Mới mua à?” - Cô nhìn Hilary và cười. Hôm nay cô mặc bộ đồ ra khơi rất thanh lịch, bộ đồ làm nổi bật đôi chân và vùng ngực của cô.

“Đây là quà tặng của Logan.” - Hilary bình thản nói, ngừng lại nơi cửa để nói lời tạm biệt với hai người. “Đại loại đây là món quà cho lễ đính hôn.” - Cô cẩn thận nói thêm, nghĩ không cần giải thích trông chúng giống như một cái còng khóa hơn là món quà.

“Vậy là tối qua, mọi việc cuối cùng đều êm thấm và tốt đẹp cả nhỉ?” - Julia cười toe toét một cách vui sướng.

“Đi nào, Julia, tôi muốn chúng ta được hưởng khí trời mát mẻ khi ở ngoài sông nước. Gặp lại con sau, Hilary.” - Ông nói bằng giọng dịu dàng thiếu nhẫn nại. Ông cúi xuống và hôn nhẹ vào gò má của cô con gái. “Hãy bảo trọng, con gái. Ba biết con sẽ nhớ Logan, nhưng cậu ấy sẽ trở lại vào chủ nhật, có đúng không nào?”.

“Dạ, phải”.

“Tốt. Ba đã nói với cậu ấy rằng, cậu ấy hoàn toàn được hoan nghênh ở căn nhà nghỉ của ba nhưng cậu ấy nói, cậu ấy thấy tốt hơn là nên mượn một căn phòng ở khách sạn để ở. Ba không thể trách cậu ấy được. Việc đi đi, về về của ba đã phá giấc ngủ của cậu ấy, có lẽ là vậy. Tạm biệt, con gái”.

Hilary lắc nhẹ đầu khi nhìn họ cùng nhau rời khỏi. Bộ đôi này, thật là! Cô yêu thương cha cô và cô thích Julia nhưng cảm giác hai người này thành “một bộ đôi” thì hơi “tà quái” một chút. Mà cần phải có một lần ngoại lệ với ba cô chứ. Mà tại sao lại thế khi mà Logan người thường xuyên gây bất ngờ cho cô bởi muôn vàn hình ảnh khác nhau, có vẻ giống như người nguyên thủy hơn nhưng lại không có chút gì là “tà quái” cả. Rắc rối, sôi nổi, dọa nạt, quyến rũ, có thể là người như thế nhưng tà quái thì tuyệt đối không phải. Thực ra, có những khoảnh khắc cô biết không m chút nghi ngờ, Logan là người đàn ông duy nhất trên thế giới này thật sự hiểu được cô.

Với suy nghĩ có một người đàn ông nắm giữ nhiều quyền lực để áp đảo mình quả không

thoải mái chút nào. Có một chút nhăn nhó trên gương mặt Hilary khi cô quay trở vào và tiến vào phía trong băng qua khu vực dành cho khách.

Vào lúc tám giờ tối hôm đó Hilary âm ỉ nói với mình có lẽ Logan sẽ không gọi cho cô. Cô tự thuyết phục mình là anh sẽ gọi. Thật có một người đàn ông vào lúc sáng tinh sương xâm nhập vào phòng ngủ của vợ sắp cưới của mình, trải đầy hoa hồng lên trên chiếc giường của cô ấy lại không cầm điện thoại lên để gọi cho cố ấy vào buổi tối hôm ấy ư? Đây có phải là khía cạnh khác của chiến thuật anh ta áp dụng hay không? Hay anh biết chắc vì cô mong có cuộc gọi của anh nên đã không gọi cho cô?

Ôi, gã đàn ông này! Anh quá là khôn lanh trong việc làm cho cô mất đi nhuệ khí tự tin của một người phụ nữ. Cô cần phải lấy lại thể thượng phong để dành lại quyền kiểm soát.

Vào lúc chín giờ tối Hilary đặt cuốn sách nói về kế toán dành cho các nhà thương nghiệp làm ăn nhỏ và bực tức nhìn vào chiếc điện thoại câm lặng. Có thể anh quá mệt, anh nói anh có rất nhiều việc phải làm. Đơn giản có lẽ vì anh ấy dồn công việc quá nhiều trong một ngày ở văn phòng của anh ấy nên khi về nhà anh quá mệt đã lăn ra ngủ. Có thể anh ấy đầu tư quá nhiều dự án tốt đẹp tiếc là công việc vẫn chưa sẵn sàng để anh tiến hành rộng rãi. Và đương nhiên, Hilary tự nói chính mình, không có gì ngăn cản việc cô cầm điện thoại lên để gọi cho anh. Anh có phản ứng thế nào khi nghe tiếng cô?

Cô biết một cách chính xác anh sẽ phản ứng thế nào. Anh sẽ vô cùng vui mừng vì cô đã chịu gọi cho anh thay vì anh phải làm công việc đó. Anh luôn nghĩ rằng cô không thể nào bị anh mê hoặc được. Cô thật sự muốn tạo cho anh vui mừng đến thế? Anh biết quá rõ về cô. Cô thậm chí không có số điện thoại của anh nữa kìa, Hilary tự nói với mình như thế, ngồi trở lại ghế và cầm quyển sách lên lần nữa. Năm phút sau Hilary cầm điện thoại lên và hỏi thông tin về anh. Số điện thoại có thể còn chưa đăng kí nữa không chừng.

Thế nhưng mọi chuyện đều không như cô dự đoán. Chín giờ mười lăm, cô ngồi đó bên điện thoại, số điện thoại của Logan được ghi trên tờ giấy mà lúc này đây cô đang nắm chặt lấy nó. Cô phải dùng lí do gì để gọi điện thoại cho anh đây? Cảm ơn anh vì số hoa hồng? Lí do quá là vớ vẩn. Nhờ anh đi lấy dùm cô vật trưng thủy tinh mới? Lí do đó nghe mong manh quá. Thế còn, hỏi anh xem mấy giờ ngày chủ nhật anh sẽ đến để cô đón? Không được, anh đã cho cô biết khoảng giữa trưa anh sẽ đến nhà hàng cô để dùng bữa trưa.

Cảm giác như một tên ngốc. Hilary quay số nhà của anh một cách hết sức chậm rãi và hết sức cẩn thận, gần như là cầu trời đừng có ai trả lời điện thoại.

Thế nhưng đã có người bắt máy và không phải Logan.

“Alô!” - Tiếng nói rất là nhỏ nhẹ, lịch sự và rất

“Alô!” - Hilary cuối cùng cũng lên tiếng, cảm giác như cả thế giới đổ sụp xuống quanh cô.

Đàn bà!

Cô không hề nghĩ tới khả năng này. Không còn chút ngạc nhiên tại sao Logan đã không gọi điện thoại. Anh có người đàn bà khác ở đó. “Tôi gọi kiểm Logan.” - Hilary ép buộc mình nói năng một cách bình thường.

“Lúc này anh ấy không có ở đây. Tôi sẽ nhắn anh ấy gọi lại cho cô, nếu cô muốn. Cô có muốn để lại số điện thoại và tên không?”.

“Không cần. Tôi... Ai thế?” - Hoảng hốt, Hilary nghe mình đặt câu hỏi. Tại sao cô không cúp điện thoại đi. Cô còn muốn biết gì thêm nữa chứ?

“Đây là Maryann.” - Cô gái trả lời cứ như là những ai biết Logan đều phải biết cô là ai vậy.

Họ thân thiết đến vậy ư? Đó là lí do tại sao Julia yêu kiều đã không thành công trong việc quyến rũ Logan tránh xa Hilary và những nhà hàng ra? Gã đàn ông đó! Anh ta dám? Hilary cảm giác cơn giận đang sôi lên sùng sục cho đến khi nó gần như bùng ra không thể đè nén nổi. Với một nỗ lực ghê gớm cô gác điện thoại, cho biết là cô không muốn nhắn lại lời gì cả. Sau đó bình tĩnh đến giả tạo cô từ tốn tháo giầy điện thoại ra, và thay vì đặt ống nghe trở lại giá điện thoại, Hilary bứt sợi dây nối với điện thoại ra khỏi ổ cắm điện thoại. Và rồi với tâm trạng âm ỉ trầm trộn lẫn với sự tức giận mà không biết từ đâu tới, buồn bực Hilary đi ngủ.

Hilary không gắn ống nghe điện thoại trở lại chỗ cũ cho đến sáng ngày thứ sáu trước khi cô rời nhà để đến Hàm Muối Bạc. Ở đây cô thấy mình vô dòng xoáy bận rộn của nhà hàng. Sự bận rộn này có từ khi cô quyết định mở cửa để phục vụ bữa tối và tăng thêm thực đơn cần thiết cho bữa ăn tối. Để phù hợp với một nhà hàng kiểu mẫu, điểm đặc trưng cơ bản của nhà hàng dựa trên thực phẩm phải tươi và hấp dẫn đến người nấu và cho cả bản thân của Hilary...

Thực đơn thay đổi vào mỗi cuối tuần. Tối nay B quyết định chọn món cà tím nấu với thịt cua cùng với món khác cũng hấp dẫn không kém là cà chua Pesto nhân hoa quả, đi cùng với đĩa tôm được bày trí trang nhã và món tráng miệng gọi là Burnt kem được làm từ măng cầu tươi.

Lần đầu tiên Hilary thấy bản thân phải tự ép buộc mình tỏ ra sốt sắng với những sáng tạo của Ben. Cô biết cô không nên để cho giọng nói của cô gái trên điện thoại của Logan ảnh hưởng khiến cô bực tức đến thế nhưng có vẻ cô không thể giúp mình thoát ra khỏi ám ảnh đó. Cô chỉ muốn cào cấu, la hét, đánh đá như một chị vợ chua ngoa hàng cá và cô tuyệt đối không có tư cách

Tất nhiên cô có đủ tư cách, Hilary tức tối suy nghĩ khi nhìn xuống cổ tay đang đeo chiếc “còng” ở đó. Nếu Logan muốn cô gắn bó duy nhất với một mình anh thì cô đòi hỏi tương tự như thế từ anh. Nhưng nếu như anh lựa chọn không tôn trọng những đòi hỏi từ cô thì sao? Sẽ thế nào nếu anh nói với cô, vì lợi ích thiết thực, cô hãy mắt nhắm mắt mở đối với cuộc sống riêng tư của anh? Cô không thể làm được, Hilary biết chắc như thế! Không cần biết cô muốn anh bao nhiêu, dù cô không chắc lắm là cô có thật muốn anh hay không nhưng cô vẫn

không thể chấp nhận san sẻ anh với bất cứ người đàn bà nào khác. Nếu những nhà hàng có ý nghĩa nào đó đối với anh, anh cần phải đá người con gái đáng yêu tên là Maryann ra khỏi nhà anh ngay.

Nhưng cô có muốn mình biến thành một trong những cô Maryann hay không? Làm sao Hilary có thể kiểm soát người chồng khi mà anh dành một phần thời gian của mình ở L.A? Sự thực là, làm sao hôn nhân có thể tồn tại được khi mà người vợ ở một nơi người chồng ở một nẻo, một tuần lễ họ không có mấy khi được ở gần nhau? Hoặç là Logan chờ đợi cô sẽ từ bỏ nhà hàng của cô ở đây?

Mọi thứ cứ rối tung cả lên và cô không còn nhiều thời gian để mà cân nhắc. Cũng có thể đây chính xác là hôn nhân mà Logan mong muốn,

Hilary suy nghĩ trong khi rửa rau cải. Người phụ nữ chuyên môn chuẩn bị các loại rau cải đang xin nghỉ bệnh. Sẽ là một buổi tối bận rộn. Lúc đó cũng còn sớm mới đến chiều, Hilary nhận điện thoại tại Hầm Muối Bạc, cô cầm ống nghe nhanh nhẹn nói “allo”, bàn tay vẫn còn ướt vì phải giải quyết mớ rau cải.

“Hilary, Logan đây!”

Hilary suýt chút đánh rớt điện thoại. Không hiểu tại sao, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nhận được điện thoại của anh từ nhà hàng. Hầm Muối Bạc là tiêu chuẩn về sự nghiệp trong cuộc sống của Hilary. Đương đầu về mặt cảm xúc dành cho Logan Saber tốt hơn hết không nên xảy ra trong thế giới chuẩn mực của cô.

“Chào!” - Cô nói một cách khó khăn, hoàn toàn không thể đè nén lâu hơn được nữa, rồi thì cô thẳng thừng hỏi anh. “Maryann là ai?”.

“Em gái của anh.” - Anh đốp chát tức thì, có chút cộc cằn.

“Ồ!”

“Đó là tất cả những gì em có thể nói sau khi cắt đứt đường dây điện thoại nguyên cả một đêm?” - Giọng anh đầy phẫn nộ.

“Hơ, làm sao tôi biết được cô gái ấy là ai chứ?” - Hilary đốp lại, cảm giác nhẹ nhõm đang bao bọc lấy cô và thấy cần phải để cho cái cảm xúc nhức nhối mà cô chịu đựng từ bữa tối tới giờ phải được trào ra. “Anh có thể cho tôi biết là anh sống chung với em gái của anh. Hay anh cố tình không nói gì hết để hi vọng có lúc nào đó khi tôi gọi đến cho anh, tôi sẽ nổi ghen. Có lẽ đây mới là lí do thật sự. Anh sẽ làm gì nếu như tôi không gọi đến? Xóa bỏ dấu vết của người đàn bà bí mật trong cuộc sống của anh à? Tôi không có ý định trở thành con rối như thế đâu, Logan Saber!”.

“Anh không hề cố ý làm như thế.” - Anh lạnh lùng trả lời. “Maryann tình cờ ghé ngang qua trên đường cô ấy bay tới Hawaii. Và trong khi anh không hề sắp xếp tình cảnh lúc đó anh

không cần thiết phải lấy làm tiếc vì nó đã xảy ra. Bây giờ thì em đã hiểu cảm giác mà anh có khi nhìn thấy Kevin từ căn bếp của em đi ra khi anh tới nhà em vào buổi sáng hôm đó”.

“Cái đó không giống.” - Hilary ngây ngô bào chữa cho mình.

“Không, nó không có gì là khác cả. Bây giờ bình tĩnh lại và nói rằng em nhớ anh. Anh đã làm việc suốt ngày mười sáu tiếng đồng hồ, cố gắng sắp xếp công việc vào nề nếp, sau đó có thời gian nghỉ ngơi cùng em đi hưởng tuần nghỉ mát, không lí nào đối lại chỉ là con số không”.

“Anh á?” - Cô miễn cưỡng hỏi lại.

“Làm việc một ngày mười sáu tiếng đồng hồ? Phải, chính là anh!” - Anh thản nhiên nói. “Nguyên ngày mai anh phải dành thời gian cho việc họp hành”.

“Vào ngày thứ bảy?”.

“Vào ngày thứ bảy”.

“Tôi biết rồi. Ừm, anh phải làm những gì mà anh cho là cần thiết, tất nhiên là, anh cũng biết, chúng ta không cần phải hối hả trong việc tổ chức đám cưới. Chúng ta có thể dừng mọi chuyện lại vài tuần lễ, hiểu rõ về nhau hơn. Logan, chúng ta còn có nhiều việc cần phải nói cho rõ ràng...” - Hilary nói lan man không đầu không đuôi.

“Quên nó đi! Không đời nào, thêm một phút cũng không được, hoàn toàn không cần thiết. Hơn nữa, em sẽ vô cùng thất vọng nếu anh thật sự làm như thế”.

Tiếng rè rè nghe chát chúa từ trong điện thoại vọng vào lỗ tai của Hilary và cô gần như cảm thấy được anh đang điên lên vì giận từ bên kia đường dây. Thậm chí anh không kịp đợi để nghe cô nói: cô nhớ anh!

Ý tưởng được nảy ra trong đầu Hilary khi cô vừa thức giấc vào sáng hôm sau. Ý tưởng đó rất là buồn cười, điên khùng, nhưng càng nghĩ về nó thì cô càng thấy hấp dẫn. Logan chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên, Hilary cười thầm trong bụng khi nghĩ thế, như vậy cũng có nghĩa là cô sẽ vắng mặt vào giờ trưa ở Hàm Muối Bạc, vào giờ này thường rất là bận rộn, nhưng các nhân viên có thể xử lí được. Cô sẽ trở lại rất sớm trước khi bữa tối bắt đầu.

Trong cô cảm giác hưng phấn càng lúc càng nhiều, Hilary chọn một vật thể thủy tinh từ trong của cô, nó bằng pha lê rất là tinh vi, có những đường ranh chạy dài xung quanh các cạnh, cô gói lại cẩn thận và nhắc điện thoại lên. Mấy phút sau cô đã ngồi vào chiếc xe của mình, hướng tới phi trường. Máy bay sẽ cất cánh trong vòng nửa giờ đồng hồ, như vậy cô có rất ít thời gian ở L.A để thực hiện mục đích của mình và vẫn còn đi để bay trở lại. Đây là một dự tính đầy lãng mạn nhưng lại quá mắc và khờ khạo nhưng cũng có thể là nguồn hạnh phúc, cô vui vẻ nghĩ.

Tại phi trường ở L.A, cô đón một chiếc taxi đến thẳng trụ sở văn phòng của Logan, trên

đường đi cô dẫn đo sẽ phải làm gì nếu như trụ sở văn phòng của Logan đóng cửa. Nhưng cô quá lo xa, văn phòng có mở cửa. Với sự hưng phấn đang có cô bước vào thang máy đến tầng bên phải, cầu mong sao cô không chạy a đến bên anh ở hành lang, điều đó sẽ phá hỏng hết mọi chuyện. Nhưng anh đã bảo rằng anh sẽ bị kẹt cứng nguyên ngày vì họp hành.

Thư kí của anh cũng làm việc thêm giờ chứ?

Cô ấy có làm việc hôm nay.

“Tại sao lại thế, chào cô Foresster!” - E. Morgan kêu lên đầy ngạc nhiên. “Chúng tôi không hề chờ đợi cô sẽ xuất hiện, ít ra là ông Saber không hề nhắc đến...”

“Không sao cả. Tôi không cần gặp anh ấy.” - Cô vui vẻ quả quyết. “Tôi chỉ muốn chuyển đến anh ấy món đồ này.” - Cô đưa gói quà đựng vật thể thủy tinh ra. “Có phải anh ấy đang ở trong văn phòng?”.

“Không, ông ấy có cuộc hội thảo và bữa tiệc trưa hôm nay ở bên ngoài với...” - Morgan lo âu giải thích.

“Không sao.” - Hilary cắt ngang. “Tôi có thể đặt món quà này lên bàn của anh ấy được không?”.

“Tại sao, à, tất nhiên là được, để tôi đưa cô vào.” - Cô thư kí vội vàng đi trước dẫn đường đến cánh cửa bên trong căn phòng. “Cô chắc chắn không muốn tôi gọi cho ông ấy? Tôi có số điện thoại nhà hàng nơi ông ấy dùng cơm trưa”.

“Không cần, cho tôi chút thời gian.” - Hilary mỉm cười, bước vào văn phòng lúc này rất là im ắng, cầm một tờ giấy và cây bút trên chiếc bàn làm việc rất lớn. Nhanh chóng cô viết ngắn gọn lời nhắn “Em Nhớ Anh” và để nó lại cùng với gói quà. Cô bước trở lại phía cửa, nhớ lại lần đầu tiên cô xuất hiện ở văn phòng xa hoa này và cười

“Tôi phải trở lại Santa Barbara.” - Cô giải thích khi đi ngang qua bàn làm việc của Morgan. “Thật là vui được gặp lại cô”.

“Cô đến từ Santa Barbara chỉ vì muốn chuyển món quà?” - Morgan nói trong ngạc nhiên tột độ.

“Phải.” - Hilary cười toát miệng, rời rời khỏi.

Cô đang vòng qua góc cầu thang máy thì nghe tiếng nói của Logan. Hoảng hốt cô chạy gấp ngược trở lại và trốn vào trong phòng thay đồ nữ. Cánh cửa chỉ mở hé hé, cô nôn nóng chờ cho anh đi qua. Mọi thứ sẽ bị hỏng nếu cô để cho anh phát hiện ra sự có mặt của cô nhưng cô không thể cưỡng lại là được nhìn thấy anh. Ngày mai anh sẽ có mặt ở Santa Barbara, cô vui vẻ nhắc mình nhớ điều đó.

“Đừng có quên.” - Logan nói trong lúc bước những bước dài và nhanh nhẹn về hướng văn phòng của anh. “Tôi muốn bản hợp đồng mà anh soạn thảo cho Foresster kí tên phải được rõ ràng. Tôi không muốn có bất kì sự mơ hồ nào về quyền sở hữu của những nhà hàng đó”.

“Tôi hiểu, ông Saber!” - Người đàn ông đó trả lời lại khi họ đi qua cánh cửa của phòng thay đồ nữ. “Không có vấn đề gì đâu. Ông có thể nhận được chữ kí của ông Foresster vào ngày mai”.

“Được, tôi sẽ gặp ông ấy vào ngày mai. Tôi sẽ cầm theo thủ tục giấy tờ đến Santa Barbara, và còn một chuyện nữa, Dave, anh có thể...”.

Tiếng của Logan không còn rõ ràng khi anh cùng với người đàn ông đó cùng nhau bước vào văn phòng của anh.

Hilary trong một khắc đứng đó như bị điếm huyết, có cảm giác như là một con lừa khi để cho bản thân mình tin tưởng vào Logan Saber, làm một việc khờ khạo, bay từ Santa Barbara và bây giờ núp ở đây.

Mọi chuyện đều quá sức chịu đựng của cô. Nước mắt cô như chực trào ra khi cô cất bước đi về phía cửa thang máy, cô ấn vào nút xuống mà bàn tay cô run lên vì giận. Tại sao cứ mỗi lần cô bắt đầu tin tưởng vào người đàn ông này thì y như rằng có chuyện xảy đến, chứng minh cho cô thấy, cô đã sai lầm.

Nhưng vấn đề tệ hại nhất là cô không hề khôn ra sau mỗi lần mắc sai lầm ấy.

Hilary đang đứng trên lề dành cho người đi bộ, cô ngoắc chiếc taxi trở ngược lại phi trường, con đường trở về đầy tăm tối không còn chút sáng sủa và vui vẻ như khi cô đến. Tại sao cô có thể ngu ngốc đến thế? Người đàn ông này lợi dụng yếu điểm của cô mà không một chút bứt rứt, hối hận. Anh không có chút cảm giác nào dành cho cô? thật sự là không hề, dù chỉ một tí? Tại sao anh phải giả vờ như ham muốn cô mỗi khi anh nhìn cô và muốn cô thấy sự ham muốn đó rất nhiều lần mỗi khi cô và anh ở gần nhau. Làm thế nào một phút trước đó anh cười với cô và nồng nhiệt được “yêu” cô tiếp sau đó, trừ khi anh cảm giác chút gì đó?

Có thể không, những gì anh đã làm, mà đúng là vậy, anh trở nên yếu mềm trước cô nhưng lại rất là cừ trong kinh doanh, anh sẽ từ bỏ những nhà hàng để chứng minh điều đó? Sau hết, tại sao anh lại không thể có cả hai nếu có thể được? Điều đó quá là tuyệt vời đối với anh.

Khi máy bay hạ cánh xuống Santa Barbara, thần kinh Hilary hoàn toàn sụp đổ. Lái xe trở về Hầm Muối Bạc đó là tất cả những gì cô có thể làm, trách nhiệm của một người chủ, cô cần đóng một cái mặt nạ lên mặt của mình, tiếp tục đóng vai trò của người “đầu tàu” tháo vát, có tổ chức. Tạ ơn trời vì có việc để làm, Hilary tự nói với mình nhiều lần vào buổi tối hôm ấy khi sự náo nhiệt từ nhà hàng vây lấy cô. Nếu cô ép mình phải về nhà, cô đọc mình trong nhà,

cô sẽ “mít ứot” mắt trên chiếc giường của mình. Sự cấp thiết của nhà hàng chính là cứu cánh của cô.

Tuy vậy, bất cứ giải pháp cứu cánh nào rồi cũng phải kết thúc, Hilary kết luận một cách buồn bã khi cô chạy xe lên sườn đồi hướng về nhà. Một đêm rất dài và cô đơn đang chờ cô ở phía trước. Ngay khi cô bước vào giữa nhà, cô dờ ớng nghe điện thoại ra khỏi cái giá điện thoại. Cô không muốn nghe điện thoại cảm ơn của Logan Saber đêm nay, cô không nghĩ cô còn sức để đối phó nó một cách hợp lí.

Chuyện tiếp theo sẽ là thế nào, cô tự hỏi trong lúc chậm rãi thay đồ rồi leo lên giường. Logan không nghi ngờ gì nữa sẽ đến đây vào sáng ngày mai nếu mọi chuyện không có thay đổi. Sự thay đổi đó không dành cho anh, mà chính là bản thân cô, mọi chuyện đều thay đổi, nếu như cô đừng nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, Hilary vội lắc đầu, quyết định, biết được sự thật dù sao vẫn tốt hơn.

Thôi được, nhưng phải làm gì với sự thật đó khi mà cô không thích nó một chút nào?.

Tại sao cô phải nhieć móc người tạo ra kế ứớc ấy chứ? Đặc biệt khi cô cũng là một phần trong bản kế ứớc ấy. Thật ra cũng còn có vài lựa chọn khác và khi cô bị rơi vào vòng tay của Logan rồi thì những lựa chọn ấy bị rút lại. Nếu như anh nghi ngờ cô lại tiếp tục từ chối kết hôn với anh lần nữa, anh có thể xử dụng lại chiến thuật tương tự đã được chứng minh chúng rất có hiệu quả. Với những chiến thuật này anh cho cô thấy anh khoan dung và độ lượng biết mấy. Thực tế của vấn đề là: Hilary hoàn toàn không hề muốn rút lui khỏi cuộc hôn nhân này, Hilary buộc mình phải nhìn vào thực tế cay đắng ấy khi cô nẩy người lên để rút sâu hơn

Cô cũng biết là cô đang tự lừa gạt, ép mình tin vào cái hi vọng mong manh: đó là Logan quá thật, một cách rất rõ ràng, anh đang “điên” vì cô.

Logan hoàn toàn thấy rõ, cô không chấp nhận về thỏa ứớc mà Crawford đề nghị. Kết hôn với cô là điều kiện mà anh phải sẵn sàng đáp ứng. Tuy nhiên, nếu anh thật sự muốn trói buộc cô vào với anh, không lẽ đó vẫn còn chưa rõ ràng rằng: anh muốn cô, là cô, chứ không phải vì cô nằm một phần trong thỏa thuận sao?

Thật ra cũng không cần thiết như thế, Cô buồn bã nghĩ. Anh là một doanh nhân. Làm sao tin tưởng doanh nhân được chứ?

Lần đầu tiên từ lúc trở thành chủ nhân của Hầm Muối Bạc, Hilary nghiêm chỉnh suy xét việc ở nhà không đi làm vào sáng hôm sau. Thật là bậy bạ khi nghĩ như thế, sự hiểu biết đã thuyết phục cô phải có mặt vào buổi giờ ăn trưa ngày chủ nhật. Mỗi lần cửa nhà hàng mở ra để đón nhận một vị khách mới là bản thân cô lại trở nên căng thẳng. Hôm nay, một khi cửa nhà hàng mở ra, Logan sẽ xuất hiện và cô, chính cô là người đón nhận anh, không phải chỉ đơn giản đón nhận anh trở thành vị khách thân thuộc của Hầm Muối Bạc mà là đón nhận anh vào thế giới cuộc sống của cô, thế giới đó từ đây trở đi sẽ bay lượn bấp bênh trên không gian trong một bờ vực đầy nguy hi

Khi Logan xuất hiện, không hiểu sao, cô đã lơ mắt không nhìn thấy. Cô mãi bận rộn ở nhà bếp, đang phụ giúp những nhân viên trong việc chuẩn bị thức ăn thì có ai đó đẩy cửa vào và nói cho cô biết có một người đàn ông ở ngoài đại sảnh đang chờ để chào hỏi cô.

“Ông ấy trông rất là hấp dẫn.” - Hilary nghe cô nhân viên nói với một nhân viên khác khi cô đang từ từ bước ra ngoài đại sảnh nơi dành để phục vụ khách. “Đó là những gì Hilary cần, một doanh nhân đẹp trai và thành đạt”.

Hilary cảm giác như hai lai cô đang đổ lựng cả lên, cô chỉ muốn chui xuống đất. Khi băng ngang qua căn phòng, vì lợi ích của việc làm ăn, cô buộc phải “nặn” cho mình một nụ cười khi đi ngang qua những vị khách gần đó, và chỉ với nụ cười ấy thôi cô cũng vận động rất nhiều nỗ lực để nó “nằm yên” trên mặt cô.

Cô nhìn thấy Logan trước khi anh nhìn thấy cô. Cao lớn, tự tin và cung cách của anh là điển hình cho một người thành đạt và quyền lực. Nếu, anh ấy yêu mình, cô bỗng dưng nghĩ ngợi lung tung, cô sẽ không cân đo giữa anh và các nhà hàng, với điều kiện anh thật sự yêu cô! Thế nhưng làm thế nào cô biết được cảm giác thật sự mà anh dành cho cô? À, khi nào, anh không “ăn gian” nữa, đừng “dụ dỗ” cô thì cô sẽ tìm hiểu ra cảm giác thật của anh dành cho cô, chỉ sợ khi đó đã quá trễ.

Ý nghĩ ấy chỉ nảy ra trong đầu Hilary khi Logan chưa xoay người lại và nhìn vào mắt cô. Nó có vẻ lạ lùng và khó thi hành được nhưng nếu anh bằng lòng “không ăn gian, không dụ dỗ” cô, thì cô sẽ tìm ra được câu trả lời.

Cô sẽ làm gì với câu trả lời đó cô vẫn chưa biết, nhưng ít nhất cô sẽ biết được cảm giác thật sự anh dành cho cô là thế nào.

Cô cần biết sự thật.

“Chào em, Hilary!” - Logan nhỏ nhẹ nói khi cô đến gần, anh đứng lên, mắt anh không quên “lia” về cổ tay cô nơi có chiếc “còng” như cô gọi. Cô nhìn thấy sự vui sướng và sở hữu trong đôi mắt màu xám xanh khi hai người nhìn vào nhau

“Chào anh, Logan!” - Hilary cũng dùng giọng nói êm ái chào lại anh, tự hỏi làm thế nào và khi nào thực hiện được ý định của mình? Thực hiện được nó cần nhiều can đảm hơn là cô nghĩ.

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn cô, cho thấy một sự lịch thiệp nhất định, ít ra trước mặt các thực khách. Cử chỉ lịch thiệp đó chỉ vừa đủ cho anh đặt nụ hôn, và trước khi anh làm tròn “nghĩa vụ” lịch thiệp ấy, anh đã trắng trợn thăm thì vừa đủ cô nghe thấy. “Nếu em còn làm kiểu đó với anh một lần nữa, anh thề sẽ bóp cổ em đấy!”.

“Hả?” - Cô như mắc nghẹn, lập tức lùi lại. “Anh đang nói cái quái gì thế hả, Logan?” - Cô nhìn chăm chăm vào anh, lúng túng nhú mày.

“Anh nói về việc em ‘chuồn’ vào văn phòng của anh ngày hôm qua, lưu lại cho anh món quà và lời nhắn.” - Anh nói với cô bằng giọng khàn khàn, kéo cái ghế gần đó và ấn nhẹ cô ngồi xuống. “Khi anh phát hiện ra anh vừa lỡ mất em, tất cả những gì anh có thể làm là cố gắng không ‘đập bể đầu’ Morgan tội nghiệp”.

“Tôi muốn làm anh ngạc nhiên.” - Hilary lấp bắp nói, suy nghĩ tới cô đã hứng khởi như thế nào khi bắt đầu tạo điều ngạc nhiên đó cho anh, cho đến lúc nghe được những lời khùng khấp mà anh đã nói với người đàn ông tên là Dave.

“Sau này, khi em có bất cứ dự tính lãng mạn lạ đời giống như thế, nhất định phải nán lại nhìn thành quả mà mình tạo ra, cô bé!” - Anh ra lệnh, mắt ánh lên sự vui thích.

Hilary chớp mắt và hít hơi thật sâu tạo thêm can đảm. “À, nói về lãng mạn,” - Cô cẩn thận mào đầu. “Tôi... tôi có chuyện muốn nói với anh về...”.

Anh nôn nóng chờ nghe và Hilary tự hỏi chính xác phải nói thế nào để chỉ đề cập tới việc kết hôn mà thôi.

“Tôi có suy nghĩ qua về chuyện của chúng ta.” - Hilary kiên quyết nói thẳng, mắt cô không hề nhìn thẳng vào anh.

“Một bắt đầu quá tệ.” - Giọng anh đầy hài hước. “Em không nên “nghĩ” về chúng ta, em yêu! em nên tập trung vào cảm xúc...”

“Đừng có trêu chọc tôi nữa, Logan!” - Cô gần như là hét lên. “Chuyện này rất quan trọng”.

“VẬY, anh hiểu rồi.” - Anh trầm ngâm. “Anh có cảm giác anh sẽ không thích chuyện mà em sắp sửa nói chút nào. Tốt, thôi thì giải quyết cho xong luôn đi hay em nghĩ tốt hơn là đợi cho đến giờ em đóng cửa nhà hàng?”.

“Có lẽ tốt nhất là vậy.” - Hilary chấp nhận ngay lập tức, ngạc nhiên vì cảm giác như được trút được gánh nặng mà cô đang đeo nó. “Tôi có thể gặp anh sau khi tôi sắp xếp xong ở đây. Hai giờ có được không? Anh đang ở đâu? Anh đã đặt phòng ở khách sạn chưa?”.

“Thật là tức cười khi em đề cập đến vấn đề đó.” - Anh dấm dăng. “Không hiểu sao, sau khi nhìn thấy những gì em để lại trên bàn làm việc của anh ngày hôm qua, anh hoàn toàn tin chắc sẽ có một chỗ nào đó trong nhà em mà anh có thể tạm dùng được”.

Vì bất ngờ những gì anh nói, Hilary nhướn mắt và tự nhiên đứng thẳng người trực diện nhìn vào anh. “À” - Cô cân nhắc khi nói. “Đó là một trong những chuyện tôi muốn bàn thảo với anh. Làm ơn đi, Logan, tôi có rất nhiều chuyện phải làm ở đây. Anh nói đúng, chúng ta nói chuyện này sau sẽ tốt hơn”.

“Thôi được.” - Anh thở dài, trông anh vô cùng nhẫn nhục. “Em có bất cứ phản đối nào về việc anh dùng bữa ở đây trước khi bị em “tống khứ” không vậy?”.

“Dĩ nhiên là không.” - Vội vàng, Hilary đứng lên. “Tôi sẽ gặp anh ở nhà của tôi nếu như anh đồng ý.” - Cô như bị lên dây thần kinh gương mặt anh có vẻ lo lắng nhìn chằm chằm vào cô, cuối cùng anh gật đầu. “Được, nhà em. Khoảng hai

Hilary gật đầu và lẩn vô nhà bếp thật lẹ, vì cô biết chỉ có nơi đây mới là chỗ cô an toàn nhất, là có trốn anh hữu hiệu nhất, cho đến khi cô chắc chắn là anh đã dùng bữa xong và rời khỏi.

Chuyện này đúng là vô lí - Hilary tức giận nghĩ trong lúc cô lái xe từ nhà hàng về nhà. Lòng

bàn tay cô ẩm ướt vì căng thẳng và cảm xúc của cô có nguy cơ bị tê liệt. Cô bị sao vậy? Logan là người cố tình lừa cô. Cô không hề sai, ngoại trừ đưa anh vào một trải nghiệm khác, cô tự nhắc nhở mình, đậu xe lại và để ý chiếc xe mà Logan mượn đã có mặt ở bãi đậu xe, như vậy anh đã tới.

“Chào em, Hilary!” - Logan mở cửa vui vẻ cất lời chào, Hilary vẫn còn đang bước lên các bậc tam cấp để đi tới cửa nhà mình. “Anh nghe tiếng xe của em...”.

“Anh nên cho tôi biết về bí mật của tài mở khoá của anh đấy.” - Hilary càu nhàu.

“Anh có thể nhìn ra em đang trong tâm trạng phấn khởi. Em biết gì không, đi vào trong thay cho mình chiếc quần jean, chúng ta cùng nhau đi ra biển.” - Anh vỗ vỗ lên vai cô khi cô đi qua anh. Sự đụng chạm nhẹ nhàng đó vẫn không giúp cô có thêm một tí nào về tâm trạng đang bất an của mình và cô ngoác mắt nhìn anh thật sắc trước khi vội vã vào phòng ngủ, nhưng phản ứng của anh chỉ là nụ cười mỉm.

“Nào, chúng ta bắt đầu đi.” - Mười lăm phút sau, trong khi khởi động chiếc xe anh mượn và hòa nó vào dòng xe cộ, anh chủ động lên tiếng trước. “Tình trạng thấp thỏm đang “gặm nhấm” anh đây.”

“Trông anh không có vẻ gì là muộn phiền.” - Hilary cúi kính nhận xét.

“Vào đề đi, Hilary!”.

“Logan... tôi... tôi có ý kiến.” - Cô đưa mắt liếc nhanh về gương mặt nhìn nghiêng của anh. “Về cuộc hôn nhân của chúng ta...”

“Ý kiến thế nào?” - Logan kiên nhẫn hỏi gặng

“À, chúng ta biết nhau chưa được lâu và...”.

“Tôi đã nói với em rồi, không đời nào tôi trì hoãn cuộc hôn nhân này.” - Anh bức bối nhắc nhở Hilary, sự bức bối thể hiện rõ sự quyết tâm sắt đá trong giọng nói trầm nhỏ của anh.

“Tôi không thảo luận về vấn đề đó.” - Hilary nói nhanh.

“Tốt. Vậy trong đầu bé nhỏ đó của em lại đang tính quậy tung cái gì đây?”.

“Tôi nghĩ sẽ tốt cho hai chúng ta nếu như cuộc hôn nhân này chỉ có ý nghĩa trên mặt giấy tờ.” - Hilary hời hợt nói ra ý tưởng của mình một cách sỗ sàng, mắt cô thậm chí chưa hề dám nhìn lấy anh một lần, ngồi đó ngay bên cửa sổ nhìn chăm chăm ra ngoài, chờ đợi phản ứng của anh.

Nhưng thay vì tức giận hay tán thành, Logan phản ứng hoàn toàn thụ động. “Nghĩa là quí quái gì thế?”.

“Anh hiểu đó,” - Cô giải thích hết sức rõ ràng. “Một cuộc hôn nhân có lợi cho đôi bên, một thỏa hiệp làm ăn”.

“Một thỏa hiệp làm ăn?” - Logan lặp lại một cách ngớ ngẩn, vẫn không hiểu. “Hilary, ý cô là chúng ta vợ chồng nhưng không ngủ chung?”.

“Có gì mà không được? Ý tôi muốn chúng ta có thêm thời gian, hiểu rõ về nhau hơn và...”

“Đợi đã,” - Giọng Logan nhỏ rít lại. “Đây là một trải nghiệm khác, có phải vậy không? Tôi đang bị đưa vào một cuộc thử thách lần nữa và lần này tôi có chút không hiểu, cái chính của mục đích lần này là gì? Nếu tôi đồng ý cái ý kiến điên khùng đó của em, tôi sẽ trông giống như tôi không hề muốn em, còn nếu như tôi không đồng ý thì em lại nói rằng tôi hối thúc em.”

“Đây không phải là trải nghiệm.” - Cô nổi khùng, xoay người lại để ngênh chiến. “Tôi chỉ đề nghị giải pháp hợp lý để làm vấn đề ít phức tạp hơn. Tôi nghĩ anh phải nên cảm ơn tôi mới đúng chứ”.

“Cảm ơn? Đối với việc tuân theo những thử thách mà em ban ra để chứng tỏ tình cảm của tôi đối với em? Người đàn ông phải cảm ơn gì về những điều đó thế? Để tôi nói cho em biết, Hilary Foresster, một lúc nào đó khi cuối cùng tôi có được sự đầu hàng từ em, tôi sẽ yêu cầu thanh toán tất cả những gì em buộc tôi phải trải qua, và tôi, sẽ vô cùng vui sướng khi làm chuyện đó”.

“Anh dẹp đi, đừng có dọa! Tôi đưa đề nghị cho anh để anh có thể rút lui khỏi cuộc chơi. Việc anh duy nhất có thể làm là tỏ ra lịch sự cho tôi thấy tính trung thực của anh”.

“Thực ra em đang nói dấm dớ cái quái gì vậy?” - Logan ngoặc xe vào bãi đậu, tắt máy và quay qua trực diện cùng cô. Trong một không gian chật chội của chiếc xe anh trông vô cùng to lớn và dữ dằn. Đôi mắt màu xám xanh đang bắn ra những tia đầy nguy hiểm và Hilary ước gì cô đã có thể tránh được cuộc nói chuyện này.

Một cách cẩn thận cô đặt bàn tay lên nắm cửa xe gần chỗ cô ngồi.

“Tôi đang nói về các trò chơi mà anh đang chơi để có được những nhà hàng của Crawford.”
- Cô mạnh dạn nói toạc ra, cảm hếch lên đầy thách thức.

“Những nhà hàng khốn kiếp này dường như kiên quyết làm khó tôi thì phải.” - Anh nghiêng rãnh, mắt nheo lại đầy tự lự. “Nhưng tôi không thể tin rằng đây là những gì em đã cảm giác được vào ngày hôm qua hay là em bay từ đây đến L.A những gì em muốn làm tôi ngạc nhiên là do can tâm tình nguyện. Vì vậy chuyện gì thật sự đã xảy ra, Hilary? Người con gái tặng tôi món quà thủy tinh ngày hôm qua đang nói cho tôi nghe những điều hoàn toàn khác biệt so với những gì mà cô ấy đã cho tôi nghe ngày hôm qua”.

“Mọi việc đã được rõ ràng hơn so với ngày hôm qua”.

“Điều gì làm cho chúng được rõ ràng hơn?” - Anh hỏi gặng.

“Tôi đã nghĩ lại rồi...”.

“Đừng có nói điều đó với tôi.” - Anh cắt ngang nhanh chóng và phũ phàng, mất đi sự bình tĩnh.

“Anh ấy thật sự không đùa khi ở gần mình.” - Hilary lo âu suy nghĩ. Cô nắm chặt hơn xung quanh tay nắm cửa xe.

“Sự thật là gì? Nói cho anh biết, tại sao em lại có ý tưởng “quái đản” ấy trong đầu về một cuộc “hôn nhân kế ưóc”? - Anh vẫn ngồi im đó nhưng Hilary cảm thấy sự nguy hiểm đang bao trùm.

“Nếu như anh muốn biết, thì được. Tôi đã nghe anh bàn luận hợp đồng về những nhà hàng với người đàn ông tên Dave.” - Cô tức giận phun ra, đôi mắt màu hổ phách của cô như tóe lửa “Anh ấy muốn sự thật, được, cô cho anh biết.”

“Hợp đồng?” - Logan thẳng thốt lặp lại, vô cùng ngạc nhiên. “Làm sao em biết...”.

“Tôi đã núp lại khi anh từ thang máy bước vào đại sảnh.” - Cô thú nhận, lúc này đã bình tĩnh hơn. “Tôi không muốn anh nhìn thấy tôi và phá đi kế hoạch mà tôi muốn anh phải ngạc nhiên cho nên tôi...”.

“Núp ở tiền sảnh? Làm sao em có thể...? Ồ, ở phòng thay đồ phụ nữ, anh đoán vậy”.

Đỏ mặt, Hilary lặng lẽ gật đầu.

“Trời đất.” - Logan lắc đầu một cách hoài nghi. “Nếu anh biết em ở gần sát anh như thế, anh...”.

“Anh cẩn thận hơn về những gì anh bàn bạc à?” - Cô gay gắt thốt lên.

“Không, anh sẽ bước vô phòng và kéo em ra rồi giới thiệu em với Dave. Anh ta vô cùng tò mò muốn biết về em.” - Anh vui vẻ nói, nhếch miệng cười.

“Tại sao anh ta phải tò mò về tôi? Hay vì anh ta chưa bao giờ thấy có người đồng ý cho phép mình kết hôn vì nguyên nhân thương mại?”.

“Em là nguyên nhân khiến Dave phải trải qua mấy ngày nay làm việc như điên như khùng và vẫn còn chưa xong. Nhưng anh ấy hoàn toàn không phiền chút nào. Dave cũng muốn được chuyển đến Santa Barbara nữa”.

“Anh đang nói gì thế?” - Cô la lên, cảm giác chủ đề cuộc nói chuyện đang lạc đề.

“Thì về việc chuyển tới sống và làm việc ở Santa Barbara. Em nghĩ còn gì khác nữa chứ?” - Anh thần nhiên giải thích.

“Anh dọn tới sống ở đây á? Santa Barbara?” - Hilary la lên oai oái, hết sức sững sốt.

“Anh sẽ chuyển cơ sở làm ăn về đây. Công việc này cần phải có chút thì giờ, nhưng không sao anh đang trông chờ một thách đố mới”.

“Tôi không hiểu.” - Cô nói với chút nhần nhịn, cố gắng để thấu hiểu ý của Logan. “Anh đang cố tình chuyển hết toàn bộ công việc kinh doanh của anh ở L.A. đến Santa Barbara? Đơn giản thế à?”.

“Nó cũng không có gì là to tát lắm.” - Anh mỉm cười. “Không có khác biệt gì cả giữa việc quản lí công việc từ đây hay từ L.A cả. Tất cả các nhân viên không cần phải chuyển hết tới đây. Có những người họ có gia đình, nhà cửa ở L.A, anh vẫn giữ lại một văn phòng chi nhánh ở L.A, như thế họ không bị mất việc. Không lẽ em thật nghĩ anh ở L.A vào những ngày thường để làm việc và chỉ ở cùng em vào cuối tuần thôi à?”.

“À, đó là một trong những chuyện mà chúng ta chưa bao giờ đề cập tới.” - Cô nói nhỏ. “Đó cũng là một trong lí do tại sao nó trở nên một ý tưởng tốt mà chúng ta cần phải hiểu biết nhau nhiều hơn trước khi chúng ta... Anh cũng biết đó.” - Cô ngưng ngang, không biết phải diễn đạt thế nào.

Cô bị choáng ngợp. Anh thật chuyển đến sống ở Santa Barbara? Vì cô? Hay là vì những nhà hàng quan trọng đủ sức... Không, hoàn toàn không lí nào lại y. Vào lúc này mọi chuyện đối với Hilary đều không có gì là hợp lí c

“Trước khi anh buộc em nói em yêu anh nhiều đến thế nào?” - Anh tiếp lời cô, cười vì gương mặt hết đỏ lại hồng của cô. “Hilary, em đúng là cô bé ngốc nghếch.” - Anh nói giọng đầy yêu thương. “Khi nào em mới chịu ngưng đấu với anh? Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu em chịu nhìn nhận sự thật”.

“Sự thật là làm sao anh cứ phải muốn những nhà hàng đó vậy?” - Cô trả miếng, nhưng trái tim cô thì không muốn như thế chút nào và rõ ràng là như thế.

“Sự thật là cảm giác của em. Hãy nhìn lại em xem, một phụ nữ độc lập, thông minh, ấn tượng, thành đạt trong công việc, em sẽ kết hôn với người đàn ông có thể vì lí do trong kinh doanh mà đeo đuổi em. Điều đó không nói lên điều gì với em cả sao?”.

“Duy nhất có lẽ là vì khả năng tiếp thu của tôi không được nhạy lắm.” - Cô lạnh lùng thừa nhận, từ trong xe đưa mắt nhìn đăm đăm ra ngoài biển.

“Còn anh thì sao?” - Anh kiên trì thuyết phục. “Anh đây cũng có nhiều hạn chế giống như em về việc sẽ kết hôn với người phụ nữ mà cô ấy bắt anh phải chịu nhiều lời nhận xét hết sức chủ quan và gay gắt. Nếu em chịu khó dùng đầu óc suy nghĩ, một phút thôi, em ngay lập tức sẽ nhìn ra rằng, không có một người đàn ông bình thường nào chịu đựng nổi những thử thách cũng như những lời buộc tội chủ quan như những gì anh đã chịu chỉ vì một hoặc thậm chí hai cái nhà hàng quái quỷ đó đâu.”

Hilary lia mắt nhìn anh thật nhanh trước khi quay trở lại nhìn đăm đăm ra biển. “Làm sao tôi biết được điều đó? Nhìn anh không có vẻ gì là đau khổ lắm. Anh nói chuyện giống như tôi ép anh lên đoạn đầu dài và bây giờ quay trở lại yêu cầu anh chứng minh sự vô tội của anh vậy”.

“Đúng là như thế mà!” - Anh cười toe nham nhở.

“Hình như tôi làm vẫn chưa đủ tốt thì phải. Tôi vẫn chưa được thỏa mãn những gì tôi muốn biết”.

“Đó không phải lỗi

“Anh thật là chịu không nổi, đúng là nham nhở, anh biết chứ?” - Hilary buồn rầu lầm bầm.

“Đôi khi anh cảm giác như thế đối với em đấy, cưng. Nhưng anh có lòng tin mọi chuyện cuối cùng sẽ có cách giải quyết. Nào, bây giờ hãy cùng nhau bách bộ trên cát đi. Chân của anh chờ đợi được “nắm” mùi của cát cả hai ngày nay rồi đấy.” - Logan mở cửa xe và bước ra, để lại Hilary một chút lựa chọn nhưng cô chậm chạp bước ra khỏi xe.

“Logan...” - Cô nhỏ nhẹ nói khi anh bước vòng qua nắm lấy tay cô và dẫn cô bước dọc theo bờ biển. “Về... về đề nghị của tôi...” - Cô trở nên nghiêm túc, đôi mắt màu hổ phách nhìn Logan gần như van xin, nhưng Logan chỉ âu yếm mỉm cười và hôn lên bím tóc của cô. “Chỉ là một kế ước hôn nhân...”.

“Hãy quên cái đề nghị ấy của em đi.” - Anh âu yếm nói, kéo mạnh cô về phía anh, cùng nhau tiến ra phía bãi cát.

Cho đến khi Logan và cô ra tới mép của bờ biển thì lúc đó bản thân Hilary mới chịu thừa nhận anh đã thành công thử nghiệm cuối cùng. Anh có thể muốn những nhà hàng ăn, Hilary bình tĩnh tự nói với mình khi cô đi bên cùng nhau tản bộ, đồng thời dường như anh cũng muốn cô nữa. Đây có phải là dấu hiệu của hi vọng?

Thời gian còn lại của buổi chiều, Hilary từ chối không cho phép mình bị tác động bởi cuộc hôn nhân sắp tới giữa cô và Logan. Thay vào đó, cô dẫn Logan đi khắp Santa Barbara, đưa anh đến tòa thánh cổ hết sức tráng lệ của Tây Ban Nha, nơi đây yên tĩnh, có các tu viện và vườn bông vô cùng mát mẻ và đa sắc, sau đó cô cùng anh lái xe đi ngang qua những danh

lam thẳng cánh và di tích lịch sử, cuối cùng là ghé vào quán nhâm nhi cốc cà phê, ngắm nhìn bến tàu.

“Anh bỏ phiếu được ăn tối ở nhà.” - Logan nói khi cuối ngày kết thúc. “Em thấy thế nào, chúng ta nướng thịt bò, sau đó dùng ở ngoài hiên”.

Hilary gật đầu, suy nghĩ về chủ từ “Nhà” mà trong vô ý anh đã sử dụng. Anh thật đã nghĩ như vậy khi nói? Có một cái gì đó ấm áp tỏa ra quanh cô khi nghe Logan đề cập đến chữ “Nhà” như cách anh vừa nói

Logan hăng hái tham gia công việc bếp núc và chứng tỏ anh là một “nội trợ” không tồi.

“Đây là một trong những lợi thế kết hôn với người đàn ông độc thân kén chọn.” - Anh bảo với Hilary khi cô khen ngợi anh. “Anh là người đàn bà trong thân xác đàn ông”.

Cô nhìn anh mỉm cười, sắp xếp các đĩa ra bàn. “Tại sao anh đợi đến bây giờ mới kết hôn, Logan?”.

“Bạn rộn quá, anh đoán là thế.” - Anh bình thản nói, tự đem đĩa sà lách anh làm ra bàn. “Cộng thêm trên thực tế không có người con gái nào hợp ý cả. Cùng một lí do khiến em vẫn chưa muốn kết hôn, anh cho là thế”.

“Thế còn bây giờ, anh có bận rộn lắm đâu?” - Cô hỏi gặng, lợi dụng trong việc cắt miếng thịt bò còn tai tái như một cái cớ khỏi nhìn thẳng vào anh.

“Cứ cho rằng mục tiêu của anh có chút ít thay đổi.” - Anh mỉm cười. “Còn nhớ cuộc nói chuyện chúng ta đã từng đề cập tới về chủ đề “khủng hoảng của người gần trung niên” chứ? Ừm, anh có ý định muốn trong cuộc sống của anh có thêm vài thứ khác lạ bên cạnh một đế chế lúc nào cũng theo qui củ. Trong thực tế...” - Anh ngưng ngang đủ lâu khiến Hilary buộc phải ngược lên nhìn anh.

Cô nhìn ra anh đang chờ đợi sự chú ý, quan tâm của cô qua cách anh nhìn cô rất nghiêm túc, đầy sâu sắc. “Trong thực tế, sao hả, Logan?”.

“Em sẽ phản ứng thế nào nếu anh nói với em anh muốn... ừm... tách bản thân ra khỏi những qui luật của chính đế chế của mình?”.

Hilary cười khúc khích. “Rất ấn tượng. Thật ra anh đang nói gì vậy?”.

“Anh muốn mở một kinh doanh nho nhỏ.” - Logan nói thẳng, giọng nói mơ hồ không được chắc chắn. “Dành thời gian nhiều hơn cho những thứ

“Anh muốn bán những gì anh đã tạo ra?” - Cô tò mò hỏi, nghiêng cái đầu gọn gàng của mình và chăm chú nhìn vào

“Không phải là tất cả. Chỉ là thu nhỏ nó lại cho đỡ nhức đầu. Chúng ta không bao giờ “chết đói” đâu em cưng, tuy nhiên chúng ta có thể không có được một đời sống xa hoa mà đúng ra sẽ có nếu như anh vẫn giữ hiện trạng như hiện nay.” - Logan đặt cái nĩa của anh xuống, nhìn vào Hilary. “Em nghĩ sao?”.

“Tôi nghĩ.” - Cô cười dịu dàng. “Nghe ra đó là ý tưởng tuyệt vời cho người đàn ông sắp bước vào thời kì “khủng hoảng” tuổi trung niên”.

“Em chắc chắn chứ?” - Anh vội vàng hỏi lại, nhìn như hút lấy cô.

“Đương nhiên là tôi chắc chắn.” - Hilary trả lời dứt khoát, nụ cười toét ra. “Cuộc sống rất ngắn ngủi, chúng ta không nên sống mà chỉ lo kiếm tiền thôi. Tại sao anh ngạc nhiên đến thế? Anh chờ tôi phản ứng thế nào?”.

“Giống như người làm ăn”.

“Anh luôn nói rằng những người làm thương mại như chúng ta luôn tiềm ẩn khả năng thiên phú về làm thương mại trong máu.” - Cô cười.

“Đúng vậy.” - Anh gật đầu và sau đó nhìn vào mắt cô, cười. “Cám ơn em, Hilary”.

“Về việc gì?” - Hilary bối rối.

“Em muốn anh hơn là tiền của anh”.

“Anh nghĩ tôi nhận lời kết hôn với anh vì sự giàu có của anh?” - Hilary hỏi, hoàn toàn bị sốc. Tiền bạc của anh chưa bao giờ là yếu tố cho cô nghĩ tới và bây giờ cô sững sốt vì đoán ra Logan nghĩ khác.

“Không hẳn, nhưng dù sao nghe em khẳng định anh vẫn hơn”.

“Tôi cho rằng anh nghĩ anh có quyền làm một hay hai thử nghiệm vì quyền lợi của anh.” - Giọng Hilary đầy cay nghiệt, không thích chút nào ý niệm anh đã từng nghi ngờ cô. Phải chăng đó là cảm giác mà anh có khi cô bày tỏ sự nghi ngờ đối với anh? Thật ra cũng công bằng lắm. “Tôi tưởng anh hiểu rất rõ về tôi”.

“Anh không thể hoàn toàn chắc chắn được khi mà em chưa thuộc về anh.” - Anh nhấn mạnh, không nghi ngờ gì, anh rõ ràng ý là vậy. “Đối với người đàn ông không có cách nào để biết chắc người đàn bà đó thật sự thuộc về anh ta không. Anh cần sự dâng hiến của em, dù là một tí thôi, anh muốn được yên tâm”.

“Vậy tôi nên làm gì để tạo cho anh niềm tin? Dâng hiến nghe ra không có vẻ khả thi cho bản thân tôi một khi muốn làm công việc “dâng hiến” chút nào.” - Giọng Hilary đầy chua chát, cảm giác mặt cô đang đỏ trở lại và tránh không nhìn vào mắt Logan.

“Nếu rủi ro bất cứ những gì mà anh đang tiến hành thành công hơn của em.” - Anh gượng gạo nói.

“Anh đang nói gì vậy?”.

“Anh đang nói tới ảnh hưởng của em đối với anh, anh đã bị em hấp dẫn và một khi anh làm em trở thành là của anh thì quyền lực đó càng được tăng lên. Không ai trong anh và em có thể giữ khoảng cách tình cảm từ đối phương. Chuyện này không thể nào coi như một sự tạm bợ được, Hilary, mà phải nhìn nó là một cuộc hôn nhân. Trong trường hợp của chúng ta nó có một ý nghĩa gì đó.”

Hilary đưa mắt nhìn lên Logan lần nữa, ngạc nhiên tít (thuyết phục) dữ dội trong những lời anh nói. Sự ấm áp và nóng bỏng lúc này đang bùng lên trong đôi mắt màu xám xanh khiến Hilary sững sờ. Nó khiến cho Hilary phải trả lời về chính cảm xúc mà cô đang có, và cô e rằng câu trả lời đó sẽ nhấn chìm cô mất.

Và trước khi cô có thể tìm được từ để nói thì Logan đã chuyển qua chủ đề khác.

“Anh phải quay trở lại L.A ngày mai.” - Giọng anh hết sức buồn bã. “Đám cưới sẽ được diễn vào sáng thứ tư, mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi. Anh sẽ quay lại Santa Barbara một tiếng trước khi buổi lễ diễn ra. Ba của em sẽ đư đến nhà thờ và anh gặp em ở đó. Anh nghĩ tất cả những vấn đề tiểu tiết đều đã được lo xong, dù em và anh phải giải quyết xong những giấy tờ pháp lí vào sáng ngày mai, trước khi anh quay lại L.A.” - Logan tự lự nói thêm.

Hilary không nói gì cả, đứng lên dọn dẹp những đĩa ăn. Anh ấy đã chuẩn bị gọn gàng mọi việc, cô thầm nghĩ.

“Em thu xếp công việc, vắng mặt không đến nhà hàng khoảng một tuần hay hơn chút.” - Anh yêu cầu, quan sát cô đang bước qua khỏi cánh cửa để vào nhà cùng với đĩa trên tay.

“Được, chuyện đó tôi có thể thu xếp.” - Cô nhỏ nhẹ đồng ý. “Chúng ta đi đâu trong tuần lễ đó?”.

“Anh nghĩ chúng ta nên lái xe dọc theo bờ biển. Thong thả hưởng thụ, ngừng xe nơi nào và lúc nào mà chúng ta muốn. Thời gian này trong năm xa lộ Một cũng chưa tấp nập lắm. Khách du lịch chưa đi chơi xa đâu. Em thấy sao?”.

“Tốt.” - Cô thì thầm.

“Hilary?” Logan gọi cô từ phía sau khi bước theo cô vào nhà bếp.

“Dạ, Logan?”.

“Mọi chuyện sẽ tốt thôi, em yêu. Anh hứa với em”.

“Tôi cũng hi vọng là vậy.” - Cô hít hơi. “Mọi chuyện xảy ra quá nhanh...”.

“Bởi vì anh không thể chờ em lâu hơn, Hilary. Em đối với anh quá là quan trọng. Không lẽ em còn chưa biết điều đó ư?” - Anh đỡ những cái đĩa từ tay Hilary và kéo cô vào vòng tay của anh. “Anh rất là cần em, cần ghê gớm.” - Anh kéo cô ngã vào người anh, lần này Hilary không cố gắng vùng thoát ra khỏi anh nữa. Có gì quan trọng nữa đâu? Cuối cùng anh có được cô, cô là điều duy nhất anh cố gắng để có được và sâu thẳm trong cô, cô muốn anh nhiều như anh muốn cô vậy. Anh đã buộc cô thừa nhận cô muốn anh nhiều đến thế nào chưa nh

Thế nhưng lần này không mãnh liệt, đòi hỏi như những lần trước khi anh ôm cô trong vòng tay của anh. Anh hôn nhẹ nhàng, từ tốn, thưởng thức vị môi của cô. Rồi khi anh đẩy nhẹ cô ra, cô lại là người nhào đến như kẻ đói và muốn được thêm.

“Em có chơi bài không?” - Anh hỏi bất ngờ, lộ rõ vẻ hài hước.

“Không được khá lắm.” - Cô thành thật nói, có chút bối rối. Tại sao anh lại hỏi vấn đề này khi cô cho anh thấy không có phản đối một khi anh muốn ân ái với cô.

“Tốt, anh cũng giống em.” - Anh cười toe. “Em có ý kiến gì khác không, anh muốn nghe nhạc từ hệ thống âm thanh mắc tiền của em, cùng nhau nhắm nháp Brandy và nghỉ ngơi. Cả hai chúng ta đã trải qua một tuần lễ bận rộn. Anh nghĩ chúng ta đáng được hưởng những thứ ấy”.

“Được.” - Cô đồng ý, đưa mắt nhìn anh một cách tò mò. Anh và cô vội vàng dọn rửa mớ đĩa còn lại, sau đó Logan rót cho anh và cô chút rượu trong lúc cô lựa nhạc cổ điển lâu đời của Pháp, để vô gián máy âm thanh cùng nhau nghe nhạc.

Mọi chuyện sẽ là như thế nếu như hai người chấp nhận có một buổi tối nhẹ nhàng, Hilary quyết định, nhận ly rượu từ Logan, hớp lấy một miếng, ngồi xuống bên anh trên chiếc ghế kỷ dài. Cả hai người đều không đem chủ đề về việc anh sẽ nghỉ ngơi ở đâu vào tối nay và cô không có can đảm để nói ra ý của mình. Quả là dễ chịu khi cùng anh trải qua những giờ phút yên tĩnh như thế này. Hilary mỉm cười khi Logan thả dài và kéo đôi chân dài của anh lên chiếc gối lót.

“Anh thật làm việc mười sáu giờ đồng hồ một ngày khi ở L.A. à?” - Cô nhỏ nhẹ hỏi khi anh với tay vịn bót ánh sáng từ bóng đèn xuống.

“Lời nói danh dự của người đàn ông.” - Anh cười toe toét, ngồi trở lại, dang tay ra một cách thoải mái quanh vai cô, kéo cô sát lại anh. “Và anh tiếp tục thậm chí là nhiều hơn nữa cho đến khi anh rời khỏi vào sáng thứ tư. Ở đó còn một số việc cần phải giải quyết trước khi anh làm một thay đổi lớn cho cuộc sống sau này của anh

“Anh chắc chắn sự thay đổi đó là điều anh muốn?” - Cô hỏi có chút phập phồng. “Anh là

người có phong thái sống quen trong thế giới của những người thành công và quyền lực, nơi đó rộng lớn hơn ở Santa Barbara nhiều. Anh không nhớ không khí ở nơi đô thị à?”

“Không hề, một tẹo cũng không có. Chúng bắt đầu trở nên vô vị trước khi anh gặp em. Em đơn giản thúc đẩy nó thôi. Mọi việc được rõ ràng, vì thế nói về vấn đề em thắc mắc, anh biết anh muốn cái gì, Hilary, không cần lo lắng”.

Hilary nghĩ về bản hợp đồng tạm thời cho những nhà hàng, ngay lập tức cô bỏ nó ra khỏi đầu óc cô. Hãy suy nghĩ về nó vào ngày mai, không phải tối nay, không phải lúc này.

Cô và Logan ngồi lặng lẽ nói chuyện trong khoảng thời gian còn lại, nói về bất cứ mọi chuyện ngoại trừ chuyện của hai người.

“Mấy giờ anh đi ngày mai?” - Cuối cùng Hilary lên tiếng hỏi khi đưa mắt nhìn đồng hồ, nửa đêm đã nhanh chóng tiếp cận họ. Cô và anh đã trải qua hàng giờ nói chuyện.

“Chín giờ ba mươi.” - Anh bảo, nhanh chóng rút tay về, ngáp một cái thật lớn. “Và điều đó nhắc nhở chúng ta tốt hơn phải lên giường ngủ thôi.” - Anh đứng dậy, kéo cô đứng lên cạnh anh.

Và bây giờ thời điểm đã đến, Hilary vẫn không làm sao mở miệng hỏi anh cái điều chính yếu: anh kế hoạch ngủ đâu tối nay?. Nó trở thành khá rõ ràng: anh muốn ở đây với cô, và cô biết chắc, cô không phản đối. Bởi không khí yên tĩnh đến mê hoặc mà suốt buổi tối anh và cô đã trải qua dường như vô nghĩa khi mà cố tình từ chối không cho anh cùng cô chung giường. Không lâu nữa, anh trở thành chồng của cô. Thậm chí cho dù cô không hoàn toàn chắc chắn về cảm giác mà anh dành cho cô thì với suy nghĩ được nằm trong vòng tay anh suốt đêm khiến lòng cô rộn ràng cả lên.

Thật là huyền bí khi cô và Logan đến với nhau, nó làm cô quên đi nguyên nhân dẫn đến cuộc hôn nhân này.

“Em cứ vào trong và chuẩn bị đi ngủ đi.” - Anh ẹ nhàng nói, lấy tay đẩy nhẹ vai cô về phía phòng ngủ. “Anh ra xe lấy đồ của anh vô”.

Đưa mắt nhìn anh lần cuối, Hilary làm như được bảo. Tối nay dường như dễ dàng nhất là cứ để cho anh ấy ra lệnh. Với cảm giác ngày càng gia tăng của niềm hy vọng, cô thay đồ và chui vào giường. Cô nằm trong bóng tối, lắng nghe bước chân Logan trở lại và tạo ra những tiếng động xào xạt qua lại.

Tại sao anh ấy còn chờ đợi? Hilary thắc mắc.

Khi cô nghe tiếng lò xo của chiếc giường xếp kêu kọt kẹt như phản đối cô nhận ra, anh không hề có ý định trải qua đêm dài trên chiếc giường cùng cô. Anh muốn trải qua đêm trong phòng khách. Hoàn toàn bất ngờ vì sự bất mãn đột ngột kéo đến, Hilary ngồi bật dậy trên giường, gần như tung tấm chần đấp ra khỏi người và nhào ra phòng khách, yêu cầu

một lời giải thích. Sau đó cô rên rĩ vì tội nghiệp đến đáng thương, cô nằm trở lại. Trời, cái tên đàn ông đó, cô nghĩ, đây không phải là lần đầu tiên anh làm những điều vượt ngoài dự đoán của cô. Không lẽ anh không bao giờ ngưng làm những điều bất ngờ? Cô không dám chắc thần kinh cô có còn nguyên được không, có bị đứt vì anh làm cho căng thẳng không? Trong cuộc chiến này cô nhanh chóng kiếm cho mình lí do để khỏi phải chống lại anh.

CHƯƠNG 10

Logan đánh thức Hilary dậy với một ly nước cam vào buổi sáng sớm thứ hai. Đây là lần thứ hai cô trải qua một buổi sáng thức dậy có sự hiện diện của anh bên cạnh và lần này cô quyết định sẽ lãnh đạm mọi thứ. Không phải về việc cho thế giới biết cô đã đồng ý cho anh ngủ qua đêm trên chiếc giường cùng với cô với không cần nhiều sự hồi thúc.

Cả hai, cô và anh có thể đóng vai người tình lãnh đạm, cô đã có quyết định như thế trước khi nhắm mắt lại ngủ trước đây mấy giờ đồng hồ.

“Cái gì? Sáng nay không có hoa hồng đỏ à?” - Cô buông lời châm chọc, cặp mắt ngái ngủ vẫn còn chưa nhú lại.

“Anh không học hư.” - Anh cười, đặt ly nước cam lên bàn bên cạnh giường ngủ của cô.

“Em thích được hi vọng nhìn thấy hoa hồng trái đầy trên giường em mỗi sáng”.

“Như vậy em biết được kế tiếp là anh sẽ làm gì rồi?” - Anh thản nhiên đập lại, đứng đó nhìn xuống cô như hút lấy hình ảnh cô vừa thức dậy với mái tóc màu mật ong đang đổ lượn qua bờ vai của cô.

“Anh hình như có vẻ khoái chí trong việc giúp em “chống mập” nhỉ?” - Cô càu nhàu, với tay lấy ly nước cam trong cảm giác hạnh phúc.

“Sự ích kỉ, độc tài của người đàn ông trong anh nó kêu anh làm thế.” - Anh thú nhận với tiếng cười nhỏ.

“Anh không thể nào giữ như thế mãi được, anh biết đó.” - Hilary khuyến cáo, trong lúc nhắm nháp ly nước cam cô liếc vội lên thăm dò anh.

“Anh không hề có ý định thử. Ít ra là không liên tục như em được thấy mấy lúc gần đây.” - Anh thản nhiên nói, hai tay đặt trên hông trong lúc quan sát Hillary, đôi mắt anh đang nhìn cô cho thấy sự khao khát đang bùng cháy trong anh.

“Ý của anh: đây là lần cuối cùng anh làm như thế cho em? Em không tin.” - Cô la lên khan cả cổ. “Em sẽ phải làm gì để xứng đáng được điều đó?”.

“Yêu anh!” - Anh cộc cằn trả lời, thái độ và giọng nói của anh hoàn toàn bất ngờ khiến

Hilary gần như nhảy dựng lên, ly nước cam đang cầm sóng sánh muốn tuột khỏi tay cô. “Dành tất cả cho anh và không có bất cứ bí mật nào.” - Như sợ cô còn chưa hiểu rõ ý của mình, Logan nhấn mạnh.

Nhưng Hilary hoàn toàn hiểu anh đang nói gì, nó khiến tinh thần cô được vực dậy sau một đêm trải qua sự ám đạm của thất vọng qua hành động của anh. Đây quả là buổi sáng tốt lành và đầy sinh khí.

“Anh đang đề cập một lần nữa về sự “hiến dâng”?” - Hilary hỏi đố a chọc tức. “Muốn tán tỉnh anh nên phản ứng tích cực hơn, nếu anh đòi hỏi ít một chút...”

“Đừng có nói về vấn đề đó với anh khi mà suốt đêm qua anh phải ngủ trên chiếc ghế sofa nhà em.” - Anh cảnh cáo với cảm giác cô nhìn anh đầy cảnh giác. “Đêm qua anh là mẫu người đàn ông đứng đắn biết kiềm chế”.

“Ê, đừng có trách em về việc đó chứ.” - Hilary phản ứng trước khi suy nghĩ. “Em chưa bao giờ nói anh phải ngủ ngoài đó cả.” - Nói xong cô chỉ muốn cắn đứt lưỡi của mình đi cho rồi, cô đưa mắt liếc nhìn anh.

“Quả đúng là như vậy.” - Anh lịch sự đồng ý cùng cô.

“Anh đúng ra có thể tới khách sạn.” - Cô vội vàng nói thêm.

“Hoặc giả cùng em “chia bót” cái giường”.

“Không nhất thiết phải vậy.” - Cô kiêu ngạo đáp trả.

“Dám đánh cá không?” - Anh cười hết sức quỷ quái, ngả người về phía cô, một tư thế vô cùng... đáng sợ - đầy dọa dẫm.

“Dám.” - Cô thách thức tuyên bố, ôm sát vào mép giường. “Anh sẽ không có được mọi thứ theo ý của anh đâu, Logan Saber... Mmmm.” - Cô la lên khi Logan túm được cô trước khi cô có thể đứng dậy.

Bằng động tác lẹ làng anh nhẹ nhàng kéo cô trở lại tấm phủ giường cho đến khi cô nằm dài ra không còn cách nào khác dưới cái nhìn như muốn “nuốt” lấy cô của anh. Nhìn thấy sự ranh ma đột ngột thay đổi trong đôi mắt màu xám xanh của anh, ngay lập tức Hilary bắt đầu vùng vẫy.

“Thả em ra.” - Cô quyết liệt một cách dữ dội, tập trung cao độ để thoát ra khỏi tình thế bất lợi.

“Không thả, cho đến khi em thừa nhận rằng: anh có thể ngủ ở đây, trên chiếc giường của em mà không có chống đối nào từ em cả

“Logan, điều này thật là vô lí. Máy bay đợi anh, và chính anh nói chúng ta cần phải đi làm giấy tờ...”.

“Vào lúc này anh thấy chuyện này là quan trọng nhất.” - Anh lè nhè, vẫn tiếp tục giữ chặt lấy cô. “Nào, bây giờ nói thật đi em yêu, còn không anh sẽ nhào lên giường cùng với em và ép cho đến khi nào em chịu nói ra mới thôi”.

Anh như sẵn sàng thực hiện lời hăm dọa của mình, Hilary nhận ra điều đó khi cô ngược lên nhìn vào anh. Điều cuối cùng cô muốn vào buổi sáng nay là bị anh thúc ép nói ra lời “yêu” để rồi sau đó anh quay trở lại L.A. Cách tốt nhất “xếp” nanh của “con cọp” lại...

“Tùy anh nói thế nào cũng được.” - Cô nói một cách xấc xược.

“Vẫn chưa đủ”.

“Thôi được rồi!” - Hilary nghiêng răng. “Anh có thể ngủ qua đêm ở đây. Chúng ta sẽ không bao giờ biết được điều đó, đúng không? Bởi vì anh không muốn thử”.

“Em có biết tại sao anh không muốn thử không?” - Anh đột ngột cộc cằn gằn giọng hỏi.

“Tại sao?” - Cô mở lớn mắt nhìn anh và hỏi một cách miễn cưỡng.

“Bởi vì anh không thích cách em hỏi, quá thiếu dịu dàng.” - Anh cười nham nhở, buông cô ra. “Bây giờ mau ngồi dậy và sửa soạn. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm.” - Anh quay đi và bước ra khỏi phòng.

“Bởi vì cô hỏi thiếu dịu dàng?” Hilary lặp lại những gì anh nói trong thinh lặng, cô không biết phải nên phản ứng thế nào trong lúc vội vàng chạy đi làm những việc thường ngày mỗi buổi sáng cô phải làm. Từ khi nào mà Logan Saber đợi được cho phép mới dám làm? Từ khi biết anh cô đã phải thay đổi vì người đàn ông này, Hilary nghĩ ngợi trong lúc bím mái tóc mình lại.

Vài sau đó Logan rời khỏi Hilary, anh cho cô một mình đối diện với khoảng thời gian không còn nhiều nữa trước ngày đám cưới. Sự vắng mặt của Logan rõ ràng không thể chối cãi được cho cô cảm giác trống vắng, không yên và vì nhà hàng đóng cửa, cô không bận rộn khiến cho đầu óc cô không ngừng cuốn theo những suy nghĩ.

Vào buổi chiều, Hilary lên xe lái ra hướng biển, cô muốn kiếm một khoảng không gian yên tĩnh, để có thể suy nghĩ.

Cuối cùng cô cũng tìm ra, một dốc đá, chỗ cô ngồi nghỉ cách xa vài thước khỏi những đợt sóng đánh tới chân của dốc đá.

Hilary ngồi đó, nhìn và dùng cành cây nhỏ nghịch ngợm một cách bâng quơ mỗi khi đợt

sóng tràn đến, cô tự hỏi: bản thân cô đang bị cái gì cuốn vào vòng xoáy như thế này vậy? Không còn bao lâu nữa cô sẽ kết hôn với người đàn ông mà rất có thể anh có hứng thú với cô bởi vì của hồi môn của cô.

Không phải đâu, Hilary thuyết phục bản thân. Những nhà hàng đó có thể đó là căn nguyên ban đầu của sự hứng thú anh dành cho cô, nhưng bây giờ giữa cô và anh đâu còn chỉ là tờ hợp đồng kinh doanh đơn giản đó, hơn nữa không phải Logan đã từng lặp lại nhiều lần đối với những nhà hàng đó anh không hề có hứng thú hay sao? Vậy thì tại sao Logan còn phải kí một bản hợp đồng giữa anh và Crawford? Phải chi cô không biết gì hết về cái hợp đồng qui này thì hay biết mấy, Hilary buồn bã nghĩ, đưa tay vứt những cành cây qua một bên.

Còn nữa, Hilary nhắc nhở bản thân, Logan là người làm kinh doanh, ngay cả nếu anh có trình diễn những màn cực kì lãng mạn một cách đầy ấn tượng thì anh cũng vẫn là người làm kinh doanh, sự thật này không thể nào quên được. Cũng rất có thể anh muốn cô và đơn giản anh nhìn ra không có gì là không hợp lí khi mà anh cũng có thể có được những nhà hàng đó của cô luôn.

Đó là một nước đi hay. Vậy còn về việc anh tuyên bố sẽ cắt giảm bớt lợi ích về kinh doanh của các công việc mà anh đang có

Trời ạ, mọi chuyện cứ rối tung cả lên, Hilary khốn khổ nghĩ. Cô có lẽ nên tập trung vào các công việc của chính cô, cố gắng đừng để ý tìm hiểu những hành động

Hilary Forrester thật ra cô muốn gì?

Đột nhiên mọi thứ trở nên rõ ràng.

Hilary ngồi nhìn đăm đăm ra biển thêm một hồi, cô đã có câu trả lời cho nan đề của mình về những nhà hàng và đồng thời cũng hiểu tính hợp lí của sự việc đó là: cô sẽ không bao giờ sử dụng đến nó. Nó thực ra rất đơn giản. Muốn được câu trả lời đầy thuyết phục cho câu hỏi về những nhà hàng thì cô nên làm một trắc nghiệm nữa cho Logan. Cô có thể yêu cầu Logan kí một hiệp ước tuyên bố rằng anh sẽ không bao giờ lợi dụng bản hợp đồng để tiếp nhận các cơ sở kinh doanh của Crawford. Logan là người đàn ông của “chữ tín”, bản năng cô mách bảo như thế. Một khi anh đã kí thì anh quyết sẽ giữ lời cam kết đó.

Nhưng cũng cùng ngay lúc đó khi mà ý tưởng muốn anh phải trải qua thêm một trắc nghiệm nữa thì ngay lập tức tự cô đã có câu trả lời: cô không muốn anh phải trải qua bất kì cuộc trắc nghiệm nào nữa cả. Và với sự nhận thức đó, cô đã có được câu trả lời cuối cùng cho chính cô. **CÔ YÊU LOGAN.**

Cảm giác như một tảng đá lớn và nặng đã được cất xuống, cất ra khỏi vai của Hilary, cô nhào người đứng dậy, bước từ từ ra viền của bờ biển, một nụ cười nở trên môi cô với một cảm giác bình an trong trái tim.

Cô đang yêu.

Ngộ nghĩnh, cô đã có được một tình yêu hết sức lãng mạn, một sự lãng mạn mà cô luôn nghĩ nó dành cho bất cứ ở người phụ nữ nào, nhưng dứt khoát không phải trên người cô. Ai có thể đoán ra được rồi có một ngày bản thân cô kiếm được cho mình một người đàn ông, người đó hiểu bí mật của cô chứ? Logan có thể có được tất cả những đó mãi mãi như anh mãi mãi muốn cô vậy.

Đến sáng thứ tư thì dường như Hilary mới thật sự bình tĩnh. Ba cô quả là vô cùng vui mừng, ông đích thân đưa cô đi ăn vào tối thứ hai và nhận hết công trạng về mình trong việc phát hiện ra Logan cho cô. Kevin Thonre và những nhân viên của Hàm Muối Bạc đã tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho cô sau khi nhà hàng đã đóng cửa vào tối thứ ba.

“Đêm nay anh mời em đi ăn tối.” - Kevin nhấn nhở nói khi mà Hilary đang lúi húi mở các món quà từ các nhân viên của cô. “Tuy vậy anh cũng có chút sợ hãi cho cái tội “tài lạnh” ấy của mình, anh có cảm giác kinh khủng rằng: “ngài” Saber ấy sẽ bẻ gãy cổ của anh mất một khi “ngài ấy” biết được”.

Hilary bật cười, cô đang sẫm soi cái chảo màu đồng mà cô vừa mới lôi ra từ giấy gói. “Dù sao em cũng bù đầu trong cả đống việc rồi, Kevin, tuy nhiên cảm ơn anh nhé, vì đã nghĩ tới em.” - Chiếc vòng đeo tay chiếu lấp lánh một cách rõ ràng dưới ánh đèn, khiến cô nhận thức ra có lẽ đó là điều tốt cho Kevin khi mà anh đã thận trọng nhắc nhở mình cũng như bản thân cô về việc nếu anh mời cô đi ăn và lỡ xui Logan biết được.

“Hai người sẽ trở thành cặp vợ chồng đẹp đôi.” - Sheila, cô nhân viên mạnh miệng tuyên bố. “Tôi đã nhìn thấy ông ta một lần vào một buổi sáng và ông ấy hoàn toàn xứng với cô. Hai người có rất nhiều điểm giống nhau”.

“Nhiều hơn là những gì cô biết.” - Hilary thầm nghĩ với nụ cười mỉm, bắt gặp ánh mắt của Kevin và cái nháy mắt láu lỉnh của anh. Trong tất cả những người bạn của cô, cho đến nay chỉ duy nhất Kevin là chứng kiến cái tính đầy chiếm hữu của Logan.

Mặc dù đám cưới chỉ là một vấn đề đơn giản được tổ chức trong một văn phòng của mục sư nó được bao quanh bởi sự nhộn nhịp lẫn hỗn loạn, xem ra cũng không có gì khác biệt với tất cả những đám cưới khác. Trong khi đội ngũ nhân viên và những người bạn của cô trò chuyện hết sức rôm rả và Crawford đứng nói chuyện với cô gái xinh đẹp một cách rục rờ Julia, Hilary kiên nhẫn đợi Logan trở lại với tâm trạng hết sức thanh thản. Cô đang ngồi trên một chiếc ghế bằng đá ở trước căn nhà thờ nhỏ cùng người thợ nấu bếp của cô, dặn dò anh ta về những công việc ở nhà hàng thì một chiếc xe hơi đỗ ịch trước bãi đậu xe và Logan mở cửa bước

Đôi mắt màu xám xanh nhìn thoảng qua Hilary thật nhanh và sau đó như thể yên tâm về sự có mặt của cô anh đi vòng qua bên kia xe mở cửa cho một cô gái trẻ, rất hấp dẫn, quần áo cô mặc thuộc loại đắt giá. Màu tóc của cô gái ngay lập tức nói lên thân phận của cô. Em gái của Logan.

“Hillary muốn em làm quen với em gái của anh.” - Logan nói và quay qua hãnh diện nói nhỏ vào tai của em gái. “Đây là Hilary”.

“Chị khỏe chứ?” - Maryann vui vẻ lên tiếng, giọng nói cô hết sức thân thiện và phấn khởi. “Khi Logan báo cho em biết, anh ấy sẽ đám cưới, em đã hủy bỏ mọi thứ và thu xếp để về kịp thời. Em không thể nào bỏ lỡ cơ hội có một không hai này.” - Cô nhìn quần áo, mái tóc của Hilary và nụ cười của cô biểu hiện sự hài lòng như người em dành cho người chị. “Em có thể nhìn thấy chị quá là hoàn hảo đối với anh của em. Em rất vui vì anh ấy đã tìm được cho mình một người vợ xinh đẹp biết làm kinh doanh và nhất là có thể hiểu được anh ấy”.

Một cách vô tình, Hilary đưa mắt liếc nhìn Logan, thấy nét khoái chí trong đôi mắt của anh cô cũng đáp trả lại rồi cô quay sang em gái của Logan duyên dáng cười với cô ấy.

“Cám ơn, Maryann. Chị rất mừng vì Maryann đã có mặt trong ngày cưới của anh chị”.

Đám cưới đã diễn ra một cách trôi chảy, êm thấm. Chiếc nhẫn cưới gần như là bản sao của chiếc vòng ở cổ tay cô mà Hilary biết Logan phải đặc biệt đặt riêng cho mình. Lúc anh đeo nó vào ngón tay cô, không có ai ngoại trừ cô nhận thức được gần như là chỉ lóe lên một nét dữ dội của tính chiếm hữu mà anh bộc lộ cùng với sự chặt chẽ của chiếc vòng nơi cổ tay của cô. Chưa hết, vào lúc kết thúc buổi lễ, anh hôn cô đầy nâng niu, âu yếm đến khó tin.

“Trời, làm ơn mà Hilary.” - Anh nhấn nhó lẩm bẩm khi cuối cùng họ có thể thoát được. “Hãy chuẩn bị ra khỏi đây.” - Anh dẫn cô đi băng qua một nhóm người đứng đó với nhiệm vụ chúc anh và cô những lời chúc tốt lành, kiên nhẫn đợi Crawford hôn từ biệt con gái, sau đó ẩn cô vào xe.

“Và bây giờ.” - Anh cười nham nhở và nói khi lái xe ra khỏi bãi đậu xe. “Hãy lo chăm sóc “tài sản” của em đi.”

“Logan.” - Cô cười phản đối. “Em phải làm gì với anh bây giờ? Em chưa bao giờ gặp một người lại quá độc tài và háo thắng đến như thế”.

“Anh dám chắc em sẽ có cách để “trị” anh mà.” - Logan tuyên bố không hề nao n

Họ lái xe hàng dặm dọc theo bờ biển, thỉnh thoảng nói chuyện, đôi lúc lại thưởng thức không khí yên lặng nhưng đầy thân mật. Tuy thế, Hilary luôn nhận thức đêm xuống càng lúc càng gần và cô quyết định phải nói cho Logan biết tình yêu cô dành cho anh. Đó sẽ là món quà “tân hôn” cô tặng anh và lúc đó không cần anh phải ép cô nói ra những lời ấy. Giữa họ giờ đây đang bùng lên một cảm giác rất mạnh mẽ, cảm giác đó đã ẩn náu quá lâu giờ chỉ chờ để bùng nổ, bùng nổ một cách đầy ý nghĩa. Cái nhìn, cái đụng chạm, nụ cười. Những cái đó nó tác động ngầm ngấm nhưng hết sức tinh tế và sâu sắc.

Logan cuối cùng cho dừng xe tại một nhà nghỉ nhỏ, nằm dọc theo núi đá trên bờ biển.

“Chỗ này cũng đẹp giống như khi nhìn thấy tờ thanh toán của nó vậy.” - Anh nói sau khi họ đăng kí và được dẫn đến căn phòng của họ. Anh làm lơ anh chàng bồi trục phòng, bước tới mở rộng cánh cửa được trang trí hết sức hoa mỹ.

“Ôi trời ơi!” - Hilary la lên, choáng ngợp trước những gì nhìn thấy. Cô đứng đó một lát, quan sát điều không tưởng, một hình ảnh lãng mạn rất thật của căn phòng, mỗi bức tường trưng ra một hình ảnh rất sống động của một phần đại dương, khơi gợi một sự thèm muốn nhục dục không một chút ngưng ngừng và có cả rượu đợi sẵn trong xô nước đá. Ở mặt khác của căn phòng là một lò sưởi và trước mặt nó là...

“Đây là thật chứ.” - Cô lẩm bẩm, bước tới tấm thảm thật lớn được làm bằng da gấu.

“Tốt hơn là vậy.” - Logan cười nhỏ phía sau cô. “Người thư ký đã mô tả con gấu trước lò sưởi như thế, đó cũng là lí do anh chấp nhận căn phòng này.”

Hilary quay qua nhìn anh, anh đang cười, gương mặt rạng ngời sự vui sướng, hạnh phúc. “Em nghĩ không có một người nào ở tiệc cưới đoán được anh đã tạo ra một khung cảnh thế này cho buổi tối nay đâu”.

“Cũng như họ không thể đoán được những gì tồn tại giữa hai chúng ta.” - Anh âu yếm nói, mơn trớn, vuốt ve cô.

“Đúng vậy.” - Cô đồng ý mà không hề cố gắng từ chối những gì anh nói.

Hilary và Logan dùng bữa tối trong một khung cảnh thanh lịch đã được chuẩn bị trước. Sau khi dùng cơm tối xong, Logan dẫn Hilary ra sàn để khiêu vũ, nơi mà cô sẽ tự nguyện ngã vào vòng tay của anh. Anh giữ cô thật gần, đưa cô vào điệu nhạc cùng anh lướt khắp phòng, sau đó bình tĩnh nói nhỏ vào tai cô. “Em có muốn đánh cược phải mất bao nhiêu lượt nhảy anh cần trước khi anh chịu không nổi và kéo em cùng anh trở lại tấm thảm da gấu đó không?”.

Hilary cảm giác sự nóng bừng đang rần rần trên hai gò má cô và cô vùi mặt vào vai anh. “Suyt, đừng nói gì cả!” - Hilary năn nỉ anh. “Ai đó sẽ nghe thấy mất.” - Tuy vậy, Hilary không thể chối sự rộn ràng đang đi xuyên qua cô và tiếng cười ùng ục trong cổ của Logan, cho cô biết anh đã nhận ra tình cảm thật của cô.

Sự thật, Logan chỉ trải qua một cuộc khiêu vũ với cô. Vào những lúc cuối của bản nhạc anh nhìn sát vào mặt cô và nói đơn giản “Anh muốn vợ của anh”. Rồi không nói thêm chữ nào anh quay đi dẫn cô xuyên qua đám đông, ngược trở ra hành lang, trở về căn phòng sang trọng của hai người và đi theo cô vào phòng. Hilary không một chút phản đối mặc dù trái tim cô đang đập thình thịch. Cô phải nói cho anh biết. Cô muốn những lời nói này phải là trước khi anh làm cô là của anh, mỗi từ cô nói là bao hàm hết tất cả ý nghĩa của nó.

“Cho em một hoặc hai phút.” - Cô lí nhí xin anh, đôi mắt màu hổ phách lúng liếng đầy ma thuật.

“Chỉ một phút thôi.” - Logan chấp nhận. “Anh không thể đợi lâu hơn được nữa”.

Không nói thêm một chữ nào Hilary quơ thật lẹ cái túi nhỏ đựng đồ cá nhân của mình và vội vàng khuất sau cánh cửa nhà tắm. Ở đây, khi chỉ còn lại một mình, cô tháo tóc ra cho nó xõa một cách tự nhiên đổ dài xuống lưng, sau đó cô tròng thật lẹ chiếc áo ngủ dài bằng sa tanh mà cô đã mua trước đó một ngày. Hilary cảm nhận được sự mắc cỡ đang lồ lộ rõ trên mặt của mình, nhưng cô lại không ý thức được sự hạnh phúc đang ánh lên từ đôi mắt của cô.

Cô khẽ khàng bước ra từ nhà tắm tới căn phòng ngủ lãng mạn của hai người, căn phòng bây giờ trở nên hư hư ảo ảo qua ánh sáng chập chờn của ngọn lửa từ lò sưởi. Logan đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trước lò sưởi trên tấm thảm da gấu, tay đang cầm một ly rượu. Trên người anh, bộ đồ tây vẫn còn nhưng chiếc cravat đã được tháo ra, chiếc áo sơ mi trắng đã được anh bật nút hở một khoảng ngực rộng, anh quay qua nhìn lên cô khi cô đang từ từ bước về phía anh, chiếc áo choàng bằng vải ren dài tới mắt cá chân như đang nhảy múa theo từng bước chân của cô. Không nói một tiếng nào, anh đưa ly rượu cho cô và kéo mạnh cô xuống sát bên anh.

“Logan.” - Cô nhỏ nhẹ nói, có chút bối rối không biết làm sao để bắt đầu. “Em có chuyện muốn nói với anh...”

“Chúng ta có cần phải nói chuyện ngay bây giờ không?” - Anh hỏi, một tay bắt đầu di chuyển trên mái tóc dày màu mật ong, mắt anh sáng lên.

“Phải.” - Cô thì thầm. “LOGAN, EM YÊU ANH!”

Như một phản ứng có điều kiện, thật nhanh và thật ngạc nhiên, anh gặp mắt cô. “Em yêu anh?” - Anh lặp lại, hoàn toàn như đờ đẫn, sững sờ. “Em có được kết luận đó khi nào?” - Các ngón tay anh vẫn không ngừng khám phá “suối tóc” của cô.

“Em không biết!” - Cô thành thật. “Em nghĩ có lẽ nó đã ở đó từ lâu lắm rồi, thế nhưng em chỉ phát hiện sau khi anh rời khỏi em vào sáng thứ hai.” - Cô nằm xuống tấm thảm bên cạnh anh, các ngón tay của cô đang rà theo bề dọc của thân người anh.

“Em chắc chắn?” - Anh hỏi gặng, anh như nín thở khi hỏi và đôi mắt màu xám xanh đang ánh lên những tia dữ dội mà anh đang cố kìm nén lại.

“Rất chắc chắn.” - Cô ngược lên nhìn anh và cười, cô không cần bất cứ nỗ lực nào để kháng cự.

“Hãy nói đi: EM LÀ CỦA ANH!” - Anh ra lệnh, nhào lên người cô lúc này đang nằm trên tấm thảm dày. “HOÀN TOÀN THUỘC VỀ ANH!”

Ngọn lửa hắt ra từ lò sưởi chiếu lên cái vòng đeo tay khi cô vòng tay qu quanh cổ anh và

nhìn anh cười “dụ dõ”. “EM LÀ CỦA ANH, LOGAN! Anh nhìn không ra ư? Không có ai khác ngoài anh. Anh là người đàn ông duy nhất trên thế giới này chỉ để dành cho em. Người duy nhất hiểu em và cũng là NGƯỜI ĐÀN ÔNG DUY NHẤT MÀ EM YÊU!”

“Ôi, Hilary yêu dấu của anh!” - Anh hào hển, miệng anh như nghiền lấy môi cô trong một nụ hôn kéo dài mà chỉ có sự liên kết của tình yêu từ khát khao đến bảo vệ đến chiếm hữu. Còn Hilary, cô đáp trả lại anh bằng tất cả sự buông thả trong niềm sung sướng tột độ của cô gái được yêu và đang yêu, cơ thể cô cong lại trước sự vuốt ve từ bàn tay to khỏe của anh, cô vui sướng trong sự khoái cảm và nồng nàn và sự cương cường đầy nam tính của anh.

“Hilary.” - Anh rên rỉ trong thống khoái của con đực đực những gì mình mong ước. “Anh muốn em đến chết được, nữ hoàng bé nhỏ của anh. Anh cho em tất cả những gì anh có miễn là được em yêu.” - Không mất nhiều thời gian, anh đã cởi bỏ quần áo của mình, nằm xuống trở lại cạnh bên cô và kéo cô lại gần.

“Em chỉ muốn một mình anh.” - Cô nói trong tiếng thở hổn hển khi bàn tay anh đang không ngừng khám phá thân thể cô bên dưới của chiếc áo ngủ. Anh mân mê ngực cô một cách nhẹ nhàng, động tác vuốt ve đó làm cô rùng mình vì khoái cảm, khiến cô không sao dần được tiếng rên nhỏ thốt ra từ sự đam mê mà anh đem đến. Những ngón tay của cô bắt đầu đùa nghịch với những sợi lông trên vùng ngực rộng của anh và rồi trong lúc anh kéo cô lại sát vào anh hơn thì cô ôm anh bằng cả hai tay quấn ngang người anh.

“Em sẽ có được anh!” - Anh âu yếm hứa hẹn. “Nhiều như anh có được em vậy. Trọn vẹn. Không có gì có thể ngăn cản chúng ta sẽ là của nhau cả, Hilary xinh đẹp của anh. Anh biết điều đó ngay từ đầu, khi mà em bước vào văn phòng của anh và nói rằng em không muốn lấy anh.” - Anh giật mạnh chiếc áo ngủ cô đang mặc trên người, vẻ thiếu kiên nhẫn đang dần dần lấn áp lý trí của anh khi mà chiếc dây buộc áo đã không chịu “vâng lời” bung ra khi anh chạm vào nó, anh đưa tay vào cổ áo hình chữ V được khoét sâu trước ngực cô. Với sự thô bạo không thêm che dấu bởi tình yêu đang hùng hực được bộc lộ rõ trong đôi mắt của anh, Logan đưa tay xé toạc chiếc áo ngủ của cô xuống tận phần dưới của cơ thể cô cho đến khi nó hoàn toàn không còn gì trên người của cô nữa anh mới thỏa mãn.

“Ôi trời, em yêu của anh!” - Anh rên rỉ, bàn tay anh bắt đầu thám thính trên thân thể tuyệt vời của cô lúc này đang nằm đó tẩm tẩm da gấu, đẹp một cách man dại, trên người cô ngoài lớp da màu đồng rực rỡ hình như càng lấp lánh, lộng lẫy hơn nhờ ánh sáng từ ngọn lửa nơi lò sưởi hắt ra. “Anh không biết bằng cách nào mà anh có thể chờ đợi được lâu đến như thế này.” - Đôi mắt của anh quét như muốn xé nát mọi thứ trên người cô ra từng mảnh, từ mái tóc màu mật ong của cô, xuống đến vòng ngực cong đầy đặn và cặp đùi săn chắc, chiếc eo thon thả và xuống tiếp đôi chân thon nhỏ có những ngón chân bé xíu của cô.

Hilary cảm giác nóng bừng đang lan khắp người, cô cũng không chắc cảm giác nóng bừng này do ngọn lửa đang cháy từ lò sưởi hay chính là do sự mãnh liệt từ ánh mắt của Logan đem đến, dường như là từ cả hai yếu tố đó tạo thành khi mà Logan đang bắt đầu khám phá thân thể cô bằng chính đôi môi nồng nhiệt và bàn tay đầy đam mê chiếm hữu của anh.

“Yêu em đi!” - Cô van xin anh, hàng mi dài và dày của cô chớp nhẹ vì run sợ, lúc này cô chỉ cần anh hãy lấp đầy nỗi hoang sợ ấy của cô. “Làm ơn, hãy yêu em đi, Logan!” - Đây có phải là những gì anh nói tới: sự đầu hàng? Đầu hàng trước sự khát khao lạ thường mà cô chưa hề trải qua từ trước đến nay: muốn yêu và được yêu, và sự khát khao này chỉ muốn được anh từ anh mà thôi, không phải ai khác? Nếu là vậy, cô đồng ý buông thả bản thân mình vào vòng tay bảo vệ của anh với tất cả sự tự nguyện.

Lúc này không có thêm bất cứ chữ nào, từ nào từ miệng của Logan thốt ra cả, cường độ di chuyển từ cơ thể anh đến với cô là cả một sự khao khát, thêm muốn trong sự đòi hỏi dữ dội, muốn cô ngay lập tức trở thành là của anh, muốn cô cùng anh hai người hòa làm một. Sự kích thích, khát khao và tình yêu mà anh đem đến cho cô dường như còn dữ dội hơn, nóng bỏng hơn những cảm giác của chính anh.

Lúc này không hề có sự dịu dàng, hay những lời trêu chọc tinh tế đối với lần đầu tiên ân ái giữa anh và cô. Theo bản năng mà Hilary đã được biết, những cảm xúc bùng cháy giữa anh và cô quá là hoang sơ và non nớt so với sự hiện đại cấp tiến của sự ái ân ngày nay, cái đó từ từ rồi sẽ khá hơn khi mà họ hiểu về nhau rõ ràng hơn.

Hilary cũng biết, sự đòi hỏi nguyên thủy của người đàn ông đã dẫn dắt Logan vào lúc này anh đang làm cái việc mà bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ làm: anh ngụp sâu và cơ thể cô lúc này đang chìm vào trong cơ thể săn chắc và cao lớn của anh, đầu gối của anh tách hai chân cô rộng gần như rời ra làm hai, mặc dù vậy nhưng cô không hề đến sẽ phản đối hay chống cự lại anh. Niềm đam mê, nỗi khát khao hoang sơ mà anh thể hiện đã đánh thức các chức năng đàn bà trong cô và cô bắt đầu “phản chiến” lại anh, cô chống cự lại khiến anh càng siết chặt cô vào với anh mạnh hơn nữa, rên lên vì hoan hỉ, vì khao khát và đòi hỏi, anh chiến thắng vì đã sở hữu được cô, sở hữu được tình yêu của cô bằng một cách thức rất cơ bản, rất tự nhiên: sự giao thoa giữa người đàn ông và người đàn bà...

Hilary thở gấp khi anh và cô hòa thành một, cô bật khóc khi anh rời khỏi môi cô, cô khóc cho sự đòi hỏi nguyên thủy của người đàn bà mà cô đã được nếm trải. Cổ tay cô vẫn còn bị bàn tay anh giữ chặt trên đầu, anh sử dụng nó để giữ cho thân hình quằn quại vì khoái cảm của cô được tiếp tục cùng anh trải qua những giờ phút hợp nhất, cô rùng mình khi anh di chuyển sâu hơn trong cô, cả hai bị chìm ngập trong cơn bão đam mê.

Sự khám phá cơ thể của nhau kết thúc trong sự mãn nguyện và hào hứng, điều mà Hilary biết rằng cô và anh sẽ tiếp tục và tiếp tục mãi mãi, anh và cô, duy nhất chỉ là anh và cô cùng nhau trải qua những giây phút nồng nàn, say đắm, cùng nhau bay bổng trong thế giới hạnh phúc của hai người.

“Vợ yêu của anh, tình yêu bé nhỏ của anh.” - Logan ào ào sau một hồi được nghỉ mệt, lúc này anh và Hilary đang nằm quăn chặt vào nhau, tay trong tay, cả hai đều lấy lại sức sau khi trải qua nhu cầu cấp bách của tình yêu. “Anh luôn khẳng định chúng ta sẽ trải qua những giây phút say đắm như thế này...”

“Làm sao anh biết được?” - Cô chọc anh, miệng cô nở nụ cười diều cọt khi ngược lên nhìn anh, lúc này anh đang nằm nghiêng chống trên một khuỷ tay ngắm nhìn xuống cô.

“Anh biết ngay khi trông thấy em bước vào văn phòng của anh và tự xưng là vợ hứa hôn của anh.” - Anh bảo cô, đôi mắt anh hình như cười khi nhớ lại hình ảnh lúc đó của cô. “Ngay khi anh nhìn thấy em là anh lập tức biết em chính là mẫu phụ nữ mà anh chọn làm vợ: trầm tĩnh, tháo vát, có đầu óc tổ chức với niềm đam mê được em kín đáo giấu ở bên trong...”

“Cái gì mà kín đáo giấu ở bên trong.” - Cô cười khúc khích, nhớ lại bộ đồ trang nhã cô diện hôm đó và mái tóc được cô bím lại một cách gọn gàng, quý ph

“Mỗi thứ một tí. Kiểu tóc mà em bới lên hôm ấy khiến cho người đàn ông không dám cả gan tháo nó xuống...” - Logan đưa tay cầm lấy một mớ tóc màu mật ong và quấn nó xung quanh ngón tay của anh.

“Em không hề có ý...”. Cô phản đối.

“Em đúng là có ý đó.” - Anh nói thẳng, cười toe toét. “Và còn nữa, cái áo màu đỏ rực rỡ em mặc hôm ấy chỉ hơi hé ra một tí bên trong bộ đồ quý phái mà em mặc. Anh không bao giờ quên được cách mà em ngồi trong văn phòng của anh và bảo với anh rằng em không hề có ý định kết hôn với vị tuyển phu số bốn. Không lẽ em không biết em chính là người ‘tuyên chiến’? Đã thách thức anh ‘so găng’? Anh khó mà tin rằng em vẫn còn chưa kết hôn và bị kẹt cứng trong vòng kiểm tỏa của người đàn ông. Anh hiểu được không nên lãng phí bất cứ giây phút nào, thế là anh nhắc điện thoại lên gọi cho Crawford ngay sau khi em rời khỏi. Cho ông ấy biết rằng anh rất là vui sướng chấp nhận lời đề nghị của ông ấy, và sẽ đến nhà gặp ông ấy vài ngày nữa ở Santa Barbara.”

“Ông ấy... ông ấy có bao giờ nhắc thẳng về em không?” - Hilary tò mò hỏi. Thật ra chuyện đó vốn không còn quan trọng nữa, cô tự nói với mình như thế.

“Có, ở một điểm nào đó, ông ấy quả có nhắc tới.” - Logan bình thản xác nhận. “Anh đã bảo ông ta hãy đi chết đi cùng với mớ nhà hàng mà ông gọi là của hồi môn.” - Anh nhìn thẳng vào mắt cô và cô nhòe miệng cười.

“Đó không còn là vấn đề nữa, Logan!” - Cô thành thật trả lời. “Thực ra bây giờ không có lí do gì mà anh lại không thể có được những nhà hàng đó cả. Em mừng vì có thứ gì đó trao anh xem như là một món quà cưới.” - Cô quả quyết nói thêm.

“Em chính là món quà cưới mà anh cần hoặc anh muốn có.” - Anh gầm gừ. “Điều đó nhắc anh nhớ, anh có món quà nhỏ tặng em...” - Anh đứng lên, bước ngang qua căn phòng một cách khoái chí, không hề để ý tới tình trạng khóa thân của mình. Anh bước tới chỗ để túi cá nhân của mình, và trở lại trên tay cầm một chiếc hộp được gói rất kỹ càng.

Cô nhận lấy hết sức vui vẻ, hạnh phúc vì sự chu đáo, quan tâm của anh. Bận rộn với mớ dây

ruy bằng, cô nói nhỏ: “Anh có biết chuyện gì làm cho em đến thứ hai vừa rồi mới phát hiện ra, em yêu anh không?”

“Nói cho anh nghe.” - Anh ra lệnh với vẻ háo hức ghé góm, mắt không rời khỏi những ngón tay của Hilary.

“Em đã từng nghĩ tới một thử nghiệm cuối cùng dành cho anh nhưng rồi cuối cùng em quyết định: không muốn anh phải trải qua bất cứ cuộc thử nghiệm nào khác nữa”.

“Cái gì khiến em quyết định như thế?” - Anh thắc mắc hỏi trong khi lấy tay đùa nghịch những sợi tóc quăn đang nằm trên gò má của cô, mắt của anh ngầu lên như người say rượu khi nhìn như hút vào thân hình mịn màng không còn thứ gì trên người của cô đang ngồi đó trên gan anh trên tấm thảm da gấu.

“Em đã từng ngó ngẩn nghĩ rằng, nên ép anh kí một tờ cam kết, hứa sẽ không bao giờ nhận lấy bất cứ nhà hàng nào từ trong tay của Crawford.” - Cô trung thực nói, vào lúc đó tay cô đang mở nắp của chiếc hộp quà ra. Cô mở lớn mắt nhìn vào anh. “Nhưng em không thể làm điều đó. Em không thể mạo hiểm buộc anh vào cuộc trải nghiệm nào khác nữa. Khi mà em phát hiện ra, đó là em yêu anh”.

“Cám ơn, em Hilary.” - Anh cười. “Nhưng điều đó cũng không có gì khác biệt cả. Anh đã từng nói với em: không có ai hay bất cứ thứ gì có thể làm anh rời khỏi em được cả.” - Anh ra dấu về phía chiếc hộp bị bỏ quên, “Mở nó ra đi!”

“Vâng!” - Cô nhanh chóng đồng ý, dỡ cái nắp hộp và những tờ giấy lót ra. “Cái gì thế này?” - Cô hỏi đầy hoài nghi, lôi ra một văn bản gấp đôi.

“Đọc đi” - Anh khuyến khích.

Ngoan ngoãn cô liếc nhìn vào tờ giấy. “Đây là bản hiệp ước giữa anh và Crawford.” - Cô thắc mắc, ngay lập tức ngược lên nhìn anh. “Cám ơn anh vì đã thành thật với em về vấn đề này, Logan, nhưng thật đó, chúng không còn quan trọng nữa. Anh có thể có tất cả những nhà hàng này nếu anh muốn.”

“Em có thể làm ơn ngậm miệng lại và đọc nó đi, có được không, cô bé kờ?” - Anh âu yếm cười với cô.

“Ừm, thôi được...” - Hilary gập cong tờ giấy lại và đọc những từ ngữ thuộc về pháp lý bằng ánh sáng của ngọn lửa từ lò sưởi. Trong lúc đọc nó, cô buộc phải kêu lên. “Nhưng cái này...” - Cô nhìn lên Logan lần nữa. “Logan, tờ giấy này là hiệp ước anh cam kết sẽ không nhận các nhà hàng”.

“Đây là hiệp ước mà em đã từng nghe được khi anh thảo luận cùng với Dave, lúc ấy em đang núp ở trong phòng thay đồ phụ nữ.” - Logan nhẹ nhàng giải thích.

“Điều đó dạy cho em một bài học khi núp trong phòng thay đồ phụ nữ.” - Hilary nhăn nhó nói. “Ôi, Logan, em xin lỗi, đúng ra em không nên nghi ngờ anh. Anh tha thứ cho em được không?”. - Cô cầu xin, quan sát anh qua hàng mi dài và dày của mình.

“Không có gì là tha thứ hay không.” - Anh thì thầm đầy thương yêu. “Em có biết không, cho đến khi được gặp em, anh không hề biết cuộc sống của mình đã bị mất đi cái gì. Thế mà, ngày đầu tiên nhìn thấy em mọi thứ như xuất hiện ngay trước mắt anh. Anh cần phải có được em. Em là người con gái duy nhất trên đời này hiểu được anh về mặt sự nghiệp cũng như những tính chất ẩn chứa bên trong anh, cũng như anh có thể hiểu được em vậy. Chúng ta thuộc về nhau, anh và em, bà xã Hilary đáng yêu của anh!”.

“Em biết.” - Cô cười rạng rỡ, hạnh phúc, đầy quyến rũ. “Đôi lúc em nghĩ chúng ta nên lùi lại ở thời đại khác. Lại có lúc nhận ra sự tự do, cởi mở của thế kỷ hai mươi mà chúng ta đang sống, nó giống như em đang cùng anh sống ở hai thời đại khác nhau. Cuộc sống như thế còn đòi hỏi gì nữa chứ?”.

“Không còn gì giá trị hơn những gì anh đang có, được có cả.” - Logan gầm gừ, vói tay kéo cô vào sát với anh. “Anh có được người con gái chịu làm tù nhân cho anh, người con gái đó là người anh yêu, là người bạn của anh, là nữ hoàng của anh, tất cả những danh xưng ấy đều là cùng một cô gái”.

“Và em, em có được vị anh hùng trong lòng em, người em yêu, người bạn, và thần hộ mệnh của em.” - Cô lẩm nhẩm, hạnh phúc chùi người vào vòng tay của anh. “Đúng là miệng lưỡi.” - Anh xiết các ngón tay xung quanh cổ, chòe ghẹo cô.

“Chúng ta á?”

“Đúng vậy! Những kẻ miệng lưỡi.” - Anh tiếp tục quả quyết. “Có một vài điểm trong kế ước hôn nhân mà anh muốn cùng em làm rõ...”

“Dĩ nhiên là vậy rồi, ông Saber!” - Cô mỉm cười, bàn tay quấn quanh cổ anh. “Bổn phu nhân đây lúc nào cũng có hứng thú cùng ông thỏa hiệp về cuộc tình trăng hoa cả!”.

“Tốt.” - Anh khen, ấn cô trở lại tấm thảm da gấu. “Trong đầu anh lúc này đang nghĩ tới một thỏa hiệp lâu dài...”.

“Cho đến khi chúng ta chết...”.

“Gần chết... cũng được...”.

“Em phải kí tên ở chỗ nào?” - Cô thì thầm mời mọc.

Rồi thì anh và cô cùng lăn trở lại tấm thảm da gấu tiếp tục công việc... “thỏa hiệp”.

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>